DIANE
CHAMBERLAIN

Secrete și trădări

Volumul 1

DIANE CHAMBERLAIN

Secrete şi trădări

volumul 1

The Midwife's Confession
Diane Chamberlain
Copyright © 2011 Diane Chamberlain

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Secrete și trădări
Diane Chamberlain
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Carmen David
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHAMBERLAIN, DIANE
Secrete și trădări / Diane Chamberlain; trad: Renata Ungureanu. – București: Litera Internațional, 2012
2 vol.
ISBN 978-606-600-814-3
Vol. 1 - 978-606-600-815-0
I. Ungureanu, Renata (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DIANE CHAMBERLAIN

Secrete şi trădări

Traducere din limba engleză
Renata Ungureanu

volumul 1

Lira

În memoria lui Kay Eleanor Howe
2000–2010

capitolul 1

Noelle
Wilmington, Carolina de Nord
septembrie 2010

În căsuța ei din Sunset Park, șezând pe treapta de sus a verandei din față și sprijinindu-se de stâlp, privea pierdută luna plină. Toate acestea aveau să-i lipsească. Cerul pe-nserate. Mușchiul de copac de pe stejarii de Virginia. Aerul de septembrie, care îi mângâia obrajii cu o adiere mătăsoasă. Deși somnul îi dădea târcoale, încercă să mai reziste puțin. Pastilele. Nu încă. Mai avea timp. Dacă voia, putea foarte bine să stea aici toată noaptea.

Ridică brațul și trasă ușor, cu degetul în aer, conturul lunii. Simțea cum ochii îi ard în orbite. „Lume, te iubesc", șopti ea.

Simți dintr-odată cum povara secretului o apasă și își lăsă mâna să-i cadă în poală, grea ca un bolovan. Când se trezise dimineață, nici prin cap nu-i trecuse că începând din acea zi nu avea să mai poată purta această povară. Seara, se surprinse fredonând în timp ce tăia de zor țelină, castraveți și roșii pentru a-și face o salată, gândindu-se la bebelușul prematur cu păr bălai care se născuse cu o zi în urmă – o formă de viață fragilă, care avea nevoie de ajutorul ei. Dar când se așeză la computer, cu salata în față, avu impresia că două brațe ciolănoase și musculoase ies din monitor și o apasă cu putere pe cap și pe umeri, presându-i plămânii într-atât de tare, încât nu mai putea să inspire adânc.

Până și forma literelor de pe monitor păru că-i scrijelește creierul și, în acel moment, știu că a venit timpul. Nu simți nici un fel de frică – și categoric nici o urmă de panică – atunci când închise computerul. Lăsă pe birou

salata, de care abia se atinsese. Acum, nu mai avea nevoie să mănânce. Şi nici chef. Pregăti toate cele necesare; nu-i era greu. În fond, se pregătise de multă vreme pentru noaptea asta. De îndată ce toate au fost orânduite cum trebuia, ieşi pe verandă ca să privească luna, să se bucure de suflarea lină şi satinată a nopţii şi să-şi umple ochii, urechile şi plămânii cu tot ce însemna lumea înconjurătoare, pentru ultima oară. Nu se aştepta să se răzgândească. Decizia luată aducea cu sine o uşurare prea mare, într-atât de mare încât, atunci când veni momentul să se ridice, în timp ce luna se strecura în spatele copacilor de peste drum, aproape că-i venea să zâmbească.

capitolul 2

Grace

Twitter stătea întins sub biroul meu și îi simțeam blănița moale, de caniș, mângâindu-mi picioarele goale. Aveam căștile în urechi și muzica era dată la maximum, deci dacă mama mă chema să pun masa, puteam să-i spun că n-am auzit-o. Trebuia să lucrez la o compunere despre familia mea, pentru doamna Rhinestadt, numai că acum familia mea se reducea la mine și la mama, așa că nu aveam nimic de spus. Mă rog, nimic bun.

Mi-am deschis e-mailul. Primisem trei mesaje noi: Cleve, Jenny și Noelle. Cu alte cuvinte, fostul iubit, cea mai bună prietenă și pacostea de Noelle. Am dat clic pe cel de la Cleve.

Rhinestadt dă mereu câte-o temă de-asta. Inventează și tu. Eu am aflat că grupa mea de la istoria artei merge în weekend la New York Super!

Mă durea sufletul în timp ce citeam cuvintele. Doar atât? Eu îi trimisesem un e-mail cu două paragrafe pline de întrebări, iar el îmi răspunsese într-o doară, cu propoziții absolut impersonale. În fine, cel puțin îmi răspunsese. Mereu îmi răspundea la mesaje. La absolut fiecare dintre ele.

–Încă mai ține la mine, îi spusesem lui Jenny în după-amiaza aceea, la cantină. Altfel, de ce am mai ține mereu legătura?

–Știu, zise Jenny, dar poate vrea doar să fie amabil?

Rosti aceste cuvinte ca și cum ar fi fost *o* întrebare, ca să nu mă rănească, dar eu știam ce credea. Cleve avea

optsprezece ani și acum era deja la facultate, în timp ce eu, la cei șaisprezece ani ai mei, eram abia în clasa a XI-a la liceu. Fuseserăm împreună aproape opt luni, dar ajunsese într-o cu totul altă lume, iar eu rămăsesem undeva în trecut. Nu mai contenea să vorbească despre UCN-Chapel Hill.[1]

–La Carolina te distrezi de-adevăratelea! spunea.

Niciodată nu mai vorbise despre UCN spunându-i „Carolina", dar acum, toată ziua nu zicea decât „Carolina-n sus" și „Carolina-n jos". Universitatea din Wilmington avea în schimb plajă, și niciodată n-am priceput de ce a trebuit să plece în altă parte, când locuia deja în cel mai grozav oraș din lume. Îmi era atât de dor de el! Stăteam în clasă și ochii mi se umpleau de lacrimi. Toată lumea credea că încă mai plângeam din cauza tatălui meu. Numai Jenny înțelegea. Știa că nu-mi stătea mintea decât la Cleve.

Ca să fiu sinceră, nu-l crezusem când îmi spusese că ar trebui să ne despărțim. Zicea că trebuia să fim liberi să ne întâlnim și cu altcineva cât timp era plecat el la studii. Rămăsesem cu ochii holbați la el, așteptând să-mi spună că fusese doar o glumă, numai că el își ceruse scuze și adăugase că va rămâne mereu prietenul meu. *Prietenul* meu. Făcuserăm sex pentru prima oară chiar cu o săptămână în urmă, în parcul în care obișnuiam să ne plimbăm, și ajunsesem să mă întreb dacă nu cumva asta avea vreo legătură cu decizia lui de a se despărți de mine. Nu mersese prea bine. Nu mă duruse chiar atât de tare pe cât mă avertizase Jenny, chiar dacă ea nu avea nici un dram de experiență în domeniu, fiindcă ea și Devon încă nu o făcuseră, dar adevărul este că nu simțisem mare lucru. Îi spusesem lui Jenny că a fost nemaipomenit și m-a deranjat faptul că n-am fost în stare să-i spun adevărul, dar mă simțeam

[1] Universitatea Carolina de Nord, din orașul Chapel Hill (n tr.)

ca o ciudată în legătură cu asta. Când el s-a despărțit de mine, m-am gândit că poate îl dezamăgisem.

Pe monitorul computerului meu lipisem cu bandă adezivă o fotografie cu noi. Eram în fața la *Hot!*, cafeneaua mamei lui Jenny, situată pe malul râului, în ziua în care fusese petrecerea de inaugurare a localului, cu un an în urmă. Firma pe care scria *Hot!* era chiar deasupra lui Cleve. La fix! Într-adevăr, nimeni nu era mai „fierbinte" decât Cleve. Era pe jumătate negru și avea niște ochi aproape translucizi, de un verde-albăstrui, părul uimitor, scurt, foarte creț și negru. Singurul lucru care mă deranja la fotografie era faptul că el părea cu mult mai matur în comparație cu mine. În primul rând, eu eram ridicol de scundă, aveam 1,57. În al doilea rând, indiferent cât mă machiam, arătam de doisprezece ani. Aveam un păr frumos – lung și des, cu multe șuvițe blonde –, dar nu mă ajuta deloc să par mai matură. Cleve chiar obișnuia să-mi spună „bondoaca". Iar acum el ajunsese la facultate, înconjurat de fete care erau oricum, dar nu bondoace.

Am deschis e-mailul de la Jenny. Voia ca vineri să mergem împreună la film, după ore. Eu încă nu mă obișnuisem cu ideea că-și luase permisul. Era vorba de cel provizoriu, așa că trebuia să fim înapoi acasă până-n ora nouă, dar chiar și-așa mi se părea ciudat că Emerson, mama ei, nu mergea cu noi. Și eu mi-aș fi putut lua carnetul provizoriu oricând mi-aș fi dorit. Știam că toți mă credeau nebună că nu dau examenul pentru permis numaidecât, dar eu nu credeam că am s-o fac vreodată. De când murise tata, uram ideea de a șofa. Uram inclusiv să mă aflu în postura de pasager, atunci când Jenny era la volan. Uram să merg cu mașina chiar și cu Cleve sau cu mama. Nu mai aveam stare în mașină.

Că tot veni vorba de mașini, vedeam că Lexusul lui Ian se afla în continuare parcat pe aleea din fața casei noastre, ceea ce însemna că, probabil, tipul avea să rămână la cină. Din nou.

–Mai bine s-ar muta la noi, îi spusesem cu câteva zile în urmă mamei. Oricum, stă tot timpul aici.

Mama s-a uitat la mine, șocată.

–Nu, nu stă, mi-a răspuns. Pur și simplu mă ajută cu proprietățile lăsate de tatăl tău, draga mea, trebuie să preia toate cazurile, iar unele dosare sunt aici, în biroul de-acasă, așa că...

Continuase să vorbească, așa cum făcea mereu, dar eu încetasem să o mai ascult. Era clar că Ian devenise un soi de accesoriu al casei și trebuia să mă obișnuiesc cu ideea.

Cât de diferită era mama acum! Fusese dintotdeauna profesoară de artă dramatică la Liceul Hunter și toți erau de părere că este o persoană nemaipomenită și mă invidiau că am așa o mamă. Eu însămi credeam înainte că este minunată, dar acum erau zile în care simțeam că pur și simplu o urăsc, iar asta mă înspăimânta. Dacă tati nu mai era printre noi, iar pe mama o uram, unde aveam să ajung?

M-am uitat să văd ce subiect avea e-mailul de la Noelle. *Ți-am găsit mașină de cusut.* Vai, extraordinar! Lui Noelle aproape că nu-i răspundeam niciodată la e-mailuri, dar ea continua să ne scrie mie și lui Jenny, rugându-ne să o ajutăm să confecționeze cât mai multe hăinuțe pentru bebelușii nevoiași, de care se ocupa printr-un program de-al ei. Obișnuia să-mi spună în e-mailuri că *Munca în folosul comunității are să dea foarte bine în cererea de înscriere la facultate.*

–Lasă-mă-n pace, am șoptit eu către computer.

Noelle era cam dusă cu pluta. Dacă ai fi putut să compari la RMN un creier normal cu cel al lui Noelle, sunt sigură că cele două ar fi arătat complet diferit. Exagera în toate privințele. Se ocupa cu reciclarea, tratarea pământului cu îngrășământ natural, donațiile pentru mamele fără adăpost și adăposturile pentru femei. Era moașă și era obsedată de tot ce era legat de copiii mici. Mereu îmi povestea cum o ajutase pe mama să mă aducă pe lume.

La fel făcuse și cu Cleve. Jenny, totuși, se născuse la spital, deoarece Emerson fusese nevoită să facă cezariană. Când va fi să am copii, nici nu mă gândesc să nasc în altă parte decât la spital. Mi se părea că mama fusese nebună să mă nască acasă.

Am început să-i scriu lui Cleve un e-mail, uitând pentru moment de Noelle.

Voiam să scriu tot ce simțeam și gândeam, dar îmi era teamă că am să-l sperii. Așa că m-am rezumat la a-i spune doar că ascult *White Album* în timp ce tastez. El mă convinsese să ascult Beatles vara trecută, așa că știam că va rezona cu mine, ceea ce mă făcea să cred că, spunându-i asta, întăresc cumva legătura dintre mine și el. I-am mai zis și de mesajul primit de la Noelle, despre mașina de cusut și despre cât de antipatică și țicnită mi se părea. Apoi i-am spus și că mă hotărâsem să nu fac tema pentru ora lui Rhinestadt. Uite-așa, e-mailul s-a transformat în trei paragrafe lungi pe care le compusesem pe nerăsuflate.

M-am gândit apoi cum să mă semnez în încheiere. El nu-și semna niciodată mesajele cu numele lui. Iar eu încheiam de regulă cu *xoxo*[1], *Gracie*, așa cum făceam și cu mesajele pentru Jenny. Tânjeam să scriu mai degrabă *Te iubesc*, dar nu îndrăzneam.

El îmi spusese de câteva ori că mă iubește, deși nu atât de frecvent pe cât mi-aș fi dorit. Poate că oricui i-ar fi fost imposibil să spună asta într-atât de des cum mi-ar fi plăcut mie.

Am rămas cu ochii pironiți în spațiul în care trebuia să scriu *xoxo*.

–Grace!

Am auzit-o pe mama strigându-mă și Twitter s-a ridicat numaidecât, gata să alerge la masă.

–Vin acum!

[1] În corespondența electronică înseamnă „sărutări și îmbrățișări" (n.tr.)

M-am ridicat de pe scaun și mi-am scos căștile din urechi. Aplecându-mă, am tastat „Te iubesc", doar ca să văd cum arată.

–Grace? m-a strigat mama din nou.

O auzeam urcând pe scări.

–Am zis că vin! Am apăsat pe „Trimite", amintindu-mi prea târziu de acel *Te iubesc*.

Dar nu asta era partea cea mai rea.

–Vai, nu se poate, am zise, înțepenind în fața ecranului. Nu se poate!

–Ce s-a întâmplat? întrebă mama deschizând ușa.

–Oh, nu! am șoptit eu din nou.

M-am trântit deznădăjduită pe scaun și am închis ochii, dorindu-mi, așa cum mi se întâmpla deseori, să existe o cale să repar ireparabilul.

capitolul 3

Tara

–Are o cădere nervoasă, i-am spus lui Ian când am revenit în bucătărie. Şi nici nu-i e foame.

Ian tăia roşii pentru salată, dar îşi întoarse privirea către mine şi spuse:

–Poate ar fi mai bine să plec.

–Nici să nu te gândeşti.

Am turnat sosul pesto în cratiţă şi-am început să-l amestec cu pastele strecurate. Trebuie să mă ajute cineva cu toată mâncarea asta.

Nu voiam să plece. Prezenţa lui mă făcea să mă simt bine într-un fel. Fusese partener de afaceri cu Sam la firma de avocatură şi unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, timp de mai bine de cincisprezece ani, şi chiar aveam nevoie de cineva care-l cunoscuse bine pe Sam şi ţinuse la el. De când murise, ajutorul lui Ian se dovedise esenţial pentru mine: el se ocupase de o mulţime de lucruri, începând cu incinerarea şi culminând cu asigurarea şi administrarea investiţiilor noastre. Cum oare, mă întrebam, reuşeau unii să treacă peste astfel de momente tragice fără cineva ca Ian în vieţile lor?

Ian aşeză bolul cu salată pe masa din bucătărie, după care îşi turnă un pahar cu vin.

–Cred că se teme ca nu cumva să încerc să-i iau locul lui Sam, spuse el, şi am putut observa expresia de îngrijorare din ochii lui căprui, din spatele ochelarilor.

–Ah, eu nu cred că despre asta e vorba, am spus, dar mi-am amintit cuvintele lui Grace, că Ian putea la fel de bine să se mute cu noi. Oare, dacă Ian nu ar fi fost

prezent, ar fi coborât de la ea din cameră ca să ia masa cu mine? Poate ar fi fost mai bine să-i cer lui Ian să plece? Nu mă descurcam deloc cu Grace. Cred că totul are legătură cu Cleve, mai degrabă, am adăugat. Încă se străduiește să treacă peste despărțire, dar nu vrea să vorbească despre asta. Ori, cel puțin, nu vrea să vorbească despre asta *cu mine*.

Nici nu mă mira. Fiica-mea devenise un mister pentru mine. Ca o carte închisă. Începusem să mă gândesc la ea ca la un străin care locuiește la etajul superior.

M-am așezat la masă în fața lui Ian, și am vârât furculița într-un tub de rigatoni, fără să am chef să mănânc. Slăbisem vreo nouă kilograme de la moartea lui Sam.

–Mi-e dor de Gracie când era mică.

Mi-am mușcat buza, uitându-mă în ochii blânzi ai lui Ian. Când era mai mică, mă urmărea peste tot prin casă. Mi se urca în poală și se ghemuia acolo, iar eu îi cântam și îi citeam câte ceva și...

Am ridicat din umeri. Știusem cum să fiu o mamă bună pentru fetița aceea, dar ea nu mai exista de mult.

–Bănuiesc că așa simt toți părinții când copiii lor devin adolescenți, spuse Ian.

El nu avea copii. Avea patruzeci și cinci de ani și nici măcar nu fusese căsătorit, ceea ce poate că ar fi părut dubios dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, numai că noi toți ne obișnuiserăm cu Ian. Fusese pe punctul de a se însura, cu mult timp în urmă – cu Noelle –, și ajunsesem să cred că, de fapt, niciodată n-a putut depăși complet despărțirea aceea cu totul neașteptată.

–Sam ar fi știut cum să-i vorbească.

Mi-am dat seama de frustrarea din vocea mea. Iar când venea vorba de Grace, aproape că mă cuprindea disperarea.

–O iubesc atât de mult, dar era „fata lui Sam". El era un fel de... translator între noi două. Un intermediar.

Era adevărat. Sam și Grace fuseseră ca două suflete tăcute, nu era nevoie să se exprime verbal ca să poată comunica unul cu celălalt.

–Aproape că simțeai legătura dintre ei doi atunci când intrai în camera în care se aflau, chiar dacă unul era în fața computerului, iar celălalt citea. Efectiv *simțeai* legătura dintre ei.

–Tu ești o perfecționistă, Tara. Te aștepți să fii un părinte perfect, dar nu există așa ceva, spuse Ian.

–Știi ce le plăcea să facă? am zis, zâmbind în sinea mea pe măsură ce mă lăsam pradă amintirilor, mai ales că, în ultima vreme, mi se întâmpla des să fac asta. Uneori, după ce aveam câte o ședință târziu, mă întorceam acasă și-i găseam în living, uitându-se la un film împreună și savurând câte-o băutură cu cafea, pe care tocmai ce-o inventaseră.

–Da, Sam și cafeaua lui..., râse Ian. Cât era ziua de lungă. Pesemne c-avea un stomac de fier.

–Reușise să o facă pe Gracie dependentă de cafeină până să împlinească paisprezece ani. Am gustat un pic din paste. Îi lipsește îngrozitor de mult.

–Și mie mi-e dor de el.

De-abia se atinsese și el de rigatoni.

–Iar apoi s-a mai despărțit și Cleve de ea, la scurt timp după aceea...

Am clătinat din cap. Nu-l acuzam de nimic pe Cleve. Plecase la facultate. Probabil că el luase cea mai corectă decizie pe termen lung pentru amândoi, dar chiar și-așa... Fetița mea suferea.

–Mi-aș fi dorit să semene mai mult cu mine, am spus, dar mi-am dat imediat seama că eram nedreaptă. Sau poate că eu ar fi trebuit să semăn mai mult cu ea. Pur și simplu aș fi vrut să avem mai multe lucruri în comun. Poate chiar să fi făcut ceva împreună, dar eram atât de diferite! Toată lumea vorbește despre asta la școală. Ceilalți profesori, adică. Cred că se așteptau să-i placă și ei teatrul, ca mie.

–Cred totuşi că există o lege care spune că nu poate să fie decât o *drama queen*[1] în fiecare familie, răspunse glumeţ Ian, făcându-mă să-l lovesc uşor cu piciorul pe sub masă.

–Hei, eu nu sunt aşa! am zis. Dar mereu m-am gândit că nişte cursuri de teatru i-ar face bine, nu crezi? Ar scoate-o din carapacea ei. Nu e prea sociabilă.

–E doar tăcută. Nu e o crimă să fii introvertit.

Nu e o crimă, nu, atâta doar că mie, care simţeam nevoia acută, aproape patologică, de a avea în permanenţă pe cineva alături, îmi venea greu să înţeleg timiditatea fiicei mele. Grace detesta orice eveniment social la care erau prezente mai mult de una sau două persoane, în vreme ce – aşa cum spunea şi tatăl meu – „Ţara îndrugă verzi şi uscate cât e ziua de lungă".

–Sam era perfect pentru noi două, am adăugat. Pe de-o parte introvertit, pe de alta extrovertit.

Acum Sam nu mai era printre noi, nici pentru mine, nici pentru Grace. Cum stăteam aşa cu Ian, dintr-odată am simţit cum mă izbesc de realitatea care m-ar fi luat pe nepregătite în orice moment, în mijlocul sălii de curs, în timp ce aş fi ales puştii care să joace în piesa pentru serbarea lor sau poate în timp ce sortam rufele de spălat: Sam nu avea să se mai întoarcă niciodată. Nu aveam să mai fac dragoste cu el niciodată. Nu voi mai avea vreodată ocazia să stau de vorbă cu el noaptea, în pat. Nu-i voi mai simţi niciodată braţele în jurul meu dimineaţa, când mă trezesc. Nu fusese doar soţul meu, ci şi cel mai drag şi mai vechi prieten; or, câte femei puteau să spună asta despre bărbatul cu care se măritaseră?

Încărcam maşina de spălat vase când a sunat telefonul, iar bucătăria răsună de ritmurile electronice ale melodiei

[1] În limba engleză colocvială, persoană (de regulă, femeie) care vorbeşte şi se comportă teatral, ca să atragă atenţia (n.tr.)

All That Jazz[1]. M-am șters pe mâini și m-am uitat să văd cine mă suna.

–E Emerson, i-am zis lui Ian. Te superi dacă răspund?

–Sigur că nu.

Ian era chiar mai dependent de BlackBerry-ul său decât eram eu. N-avea de ce să se plângă.

–Salut, Em! Ce s-a-ntâmplat?

–Ai mai vorbit cu Noelle? m-a întrebat Emerson.

O auzeam de parcă se afla în mașină.

–Ești la volan? Ți-ai pus casca telefonică? Că dacă nu, nici să nu te gândești că stau de vorbă cu...

–Da, te aud în căști. Nu-ți face griji.

De când cu accidental lui Sam, devenisem peste măsură de conștiincioasă față de problema asta, legată de vorbitul la telefon în timp ce conduci mașina.

–Deci, ai mai luat legătura cu ea în ultimele două zile? întrebă Emerson.

–Hm..., m-am gândit eu. Poate acum trei zile... De ce?

–Mă duc la ea acum. Nu am putut să dau de ea sub nici o formă. Ți-amintești să fi zis că pleacă pe undeva sau ceva de genul ăsta?

Am încercat să-mi amintesc ultima conversație cu Noelle. Vorbiserăm despre petrecerea pe care o pregăteam împreună – eu, ea și Emerson – pentru aniversarea lui Suzanne Johnson, una dintre voluntarele pentru programul cu bebeluși. Bairamul fusese ideea lui Noelle, dar mă bucurasem să mă implic în ceva care să mă mai țină ocupată.

–Nu-mi aduc aminte să fi zis ceva de vreo plecare. Oricum, n-a mai călătorit de ceva vreme, nu-i așa? am spus.

Ian îmi aruncă o privire. Eram sigură că și-a dat seama despre cine vorbeam.

–Chiar de multă vreme, răspunse Emerson.

---

[1] Piesă muzicală din 1975, compusă de Fred Ebb și John Kander pentru musicalul *Chicago*. Cântecul a devenit celebru odată cu filmul ce poartă același titlu (1979, regia Bob Fosse).

–Pari îngrijorată.

Ian puse mâna pe brațul meu întrebând încet „Noelle?", iar eu am încuviințat din cap.

–Am crezut că vine pe la mine aseară, dar nu și-a făcut apariția. Probabil că... Hei! exclamă ea deodată. Nemernicule! Scuze. Mașina din față tocmai s-a oprit fără vreun motiv anume.

–Fii atentă, te rog. Mai bine să ne oprim aici.

–Nu, nu, e-n regulă, am auzit-o spunând, în timp ce răsufla ușurată. În fine, se pare că n-am fost pe aceeași lungime de undă, dar n-am mai reușit să vorbim de-atunci, așa că m-am gândit să trec puțin pe la ea în drum spre casă, de la *Hot!*

–Probabil că a ieșit ca să mai strângă niște donații pentru bebeluși.

–Probabil.

Lui Emerson îi stătea în fire să se îngrijoreze astfel. Avea o inimă foarte bună și mereu îi păsase de ceilalți. Nimeni nu se referise vreodată la ea altfel decât spunându-i „drăguță". Și Jenny era la fel, iar eu mă bucuram sincer că fiica mea și fata celei mai bune prietene ajunseseră ele însele cele mai bune prietene. Eu și Emerson fuseserăm colege de cameră pe durata facultății, iar relația dintre noi se sudase destul de puternic, astfel că anii nu o slăbiseră.

–Sunt în Sunset Park și trec de colț ca să intru pe strada lui Noelle, spuse Emerson. Vorbim mai târziu?

–Salut-o din partea mea.

–S-a făcut.

Am închis telefonul și m-am uitat la Ian.

–Noelle trebuia să meargă pe la Emerson aseară, dar n-a apărut, așa că Em trece acum pe la ea ca să se asigure că e totul în ordine.

–A, sunt sigur că e-n regulă, spuse el și se uită la ceas. Eu mai bine plec și te las să-i duci niște mâncare și lui Grace. S-a aplecat peste masă ca să mă sărute pe obraz.

Mulțumesc pentru cină. Să știi că o să iau și restul de dosare la care lucra Sam, peste câteva zile; e vreo problemă?

M-am uitat la el cum pleca. M-am gândit să încălzesc o porție de paste pentru Grace, dar mă îndoiam că ar fi apreciat gestul și, sincer, în acea seară nu voiam să-i simt iar răceala față de mine. În schimb, am început să curăț blatul de granit din bucătărie, activitate care mi-a distras pentru moment atenția, asta până când m-am trezit față-n față cu fotografia-magnet de pe frigider, în care eram eu, Sam și Grace. Ne aflam pe pasarela din dreptul râului, târziu într-o seară de vară – trecuse ceva mai mult de un an de-atunci. M-am sprijinit ușor de mobilierul din centrul bucătăriei, pierdută în imaginea aceea cu mica mea familie, dorindu-mi să pot da timpul înapoi.

„Încetează!", mi-am spus și am început să șterg din nou blatul.

Mi-am închipuit cum Emerson ajunge la Noelle și o salută din partea mea. Vorbeam cu Noelle la telefon sau prin e-mail cel puțin o dată pe săptămână, dar nu ne mai văzuserăm de multă vreme față în față. Mai exact, de când venise pe la noi într-o seară de sâmbătă spre sfârșitul lui iulie; Grace ieșise cu Jenny și Cleve, iar eu încercam să mai fac ordine printre dosarele lui Sam din camera de lucru. Pentru mine, să umblu în biroul lui era de-a dreptul chinuitor. Să pun mâna pe toate acele lucruri pe care le atinsese și el de curând. Așezasem ordonat pe podea grămezi întregi de hârtii. Urma să i le dau lui Ian, deoarece nu-mi dădeam seama dacă aveau legătură cu acele cazuri la care Sam lucrase recent. Nici Ian nu-și dădea prea bine seama cum stătea treaba cu toate dosarele acelea. Sam era foarte dezordonat. Avea un birou cu rulou și făcusem o înțelegere cu el: atâta vreme cât nu vedeam toată dezordinea aceea, putea să-și țină biroul cât de neîngrijit dorea. Aș fi dat orice să văd din nou dezordine.

Abia mai târziu îmi dădusem seama de ce venise Noelle în seara aceea. Aflase de la Emerson că Grace ieșise

pe undeva cu Jenny. Știa că eu eram singură sâmbătă seara, știind că toată lumea avea un suflet aproape, toți în afară de mine. Vara era grea – îmi lipsea slujba de profesoară, în care să mă arunc, și nici nu eram implicată în vreo reprezentație a teatrului orășenesc. Noelle bănuia că eram tristă, frustrată sau poate furioasă – categoric copleșită de un sentiment care mă făcea vulnerabilă în fața celorlalți, dar în siguranță în prezența ei. Toți eram în siguranță în preajma ei și mereu sărise în ajutorul celor care aveau nevoie. Ulterior, a trebuit să mă întreb totuși: oare noi am fost vreodată alături de ea?

Numai ce mă așezasem pe scaun în fața biroului lui Sam, când ea, șezând pe micuța canapea de două locuri, m-a întrebat cum îmi mai mergea. Oricând mă întreba cineva o chestie de genul ăsta, răspundeam sec – „bine" –, dar mi se părea inutil să mă prefac față de Noelle. Nu m-ar fi crezut niciodată.

– Toți merg în vârful picioarelor în jurul meu, atenți și temători ca nu cumva să mă prăbușesc dintr-odată, am spus.

Noelle purta atunci o fustă lungă, cu imprimeu în linii șerpuite albastre și verzi, în urechi avea cercei creole, iar părul îi era arămiu, ceea ce o făcea să aducă vag cu o țigancă. Era frumoasă într-un mod neconvențional. Avea o piele palidă, aproape translucidă. Ochii erau de un albastru vibrant, electrizant. În stilu-i caracteristic, afișa un zâmbet larg și rapid, lăsând la vedere o dantură perfectă, de un alb strălucitor, cu o ușoară supraocluzie verticală. Era cu doar câțiva ani mai mare decât mine, iar părul ei lung și ondulat abia acum începea să albească discret pe la tâmple. O cunoșteam încă din anii de studenție și, cu toate că era frumoasă în felul ei, avea mai degrabă genul acela de înfățișare pe care cei mai mulți bărbați nici nu o observă.

Dar mai era o categorie de bărbați – sufletele sensibile, poeții și artiștii, împătimiții de calculatoare –, aceia într-atât de vrăjiți văzând-o cum trece pe stradă, încât

li se împleticeau picioarele uitând-se după ea. Văzusem scene de genul acesta în repetate rânduri. Ian fusese unul dintre ei, cu mult timp în urmă. Iar Noelle îi frânsese inima.

În noaptea aceea, pe când eram în camera de lucru, Noelle își dăduse sandalele jos și se așezase mai confortabil pe canapeaua micuță.

–Păi, și așa este? Ai să te prăbușești?

–Poate.

A vorbit cu mine îndelung, ghidându-mă prin labirintul de emoții care mă copleșiseră în ultima vreme, întocmai ca un consilier abil și experimentat. I-am vorbit atunci despre tristețea care mă năpădise întru totul și despre pierderea suferită. Despre mânia irațională pe care o resimțeam față de Sam, pentru că mă părăsise, cauzându-mi și mai multe riduri pe frunte. Pentru că, fără el, viitorul meu era sub semnul întrebării.

–Ai luat în calcul posibilitatea de a te alătura unui grup de susținere a văduvelor? m-a întrebat ea la un moment dat.

Am clătinat din cap. Numai ideea de a mă vedea cu alte femei ca mine îmi dădea fiori pe șira spinării. Nu doream să fiu înconjurată de femei care se simțeau la fel de mâhnite ca mine. Nu mi-ar fi rămas decât să mă afund cu totul în durere și să nu-mi mai revin niciodată. Zăcea în mine un zăgaz pe care îmi era teamă să-l deschid.

–Uită de toată treaba asta cu grupul de susținere, se corectă Noelle. Nu e pentru tine. Tu ești genul de om de societate, dar nu ești tocmai sociabilă.

Îmi mai spusese cândva lucrul acesta și mă deranjase descrierea în sine.

–Față de Sam am fost foarte deschisă, am spus eu în defensivă.

–Da, a zis ea. Era ușor să fii un om deschis în preajma lui Sam.

S-a uitat pe fereastră, în întuneric, de parcă s-ar fi pierdut în gânduri, și mi-am adus aminte de cuvântarea pe care o ținuse la parastasul lui Sam. „Sam a știut să asculte ca nimeni altul", spusese ea.

„Oh, da!"

–Mi-e dor să mai stau de vorbă cu el.

M-am uitat la hârțoagele strânse pe podea. La capsatorul cu baterie de pe biroul său. La carnetul de cecuri. Patru post-ituri. Am ridicat din umeri.

–Pur și simple mi-e dor *de el*, am adăugat.

Noelle a încuviințat din cap.

–Tu și Sam... ezit să folosesc expresia „suflete-pereche", pentru că e răsuflată și nici măcar nu cred că este adevărată. Dar voi ați avut o căsnicie excepțională. Ți-a fost loial.

Am pus mâna pe tastatura de la computerul său. Tastele „D" și „E" erau tocite de uzură, literele abia se mai vedeau. Cu degetul, am atins ușor plasticul neted.

–Știi, încă poți să mai vorbești cu Sam, mi-a zis Noelle.

–Poftim? am râs eu.

–Să nu-mi spui că n-o faci. Pun pariu c-o faci, când ești singură. Mi s-ar părea firesc să răbufnești spunând ceva de genul „Să dea naiba, Sam! De ce oare a trebuit să mă părăsești?"

M-am uitat din nou la tastatură, temându-mă de valurile de ape întunecate. Am mințit, zicând:

–Sincer, chiar n-o fac.

–Dar ai putea, totuși. Poți încerca să-i spui ce simți.

–De ce? am izbucnit, iritată. Lui Noelle îi plăcea să forțeze nota. La ce mi-ar folosi să fac așa ceva?

–Păi, nu știi niciodată dacă nu cumva primește mesajul tău, într-un fel sau altul.

–De fapt, știu foarte clar că nu are cum.

Cu brațele încrucișate la piept, m-am rotit cu scaun cu tot ca să o pot privi în față. Din punct de vedere științific, nu poate.

–Știința face continuu descoperiri.

Nu puteam să-i spun cum uneori, în timpul micului dejun sau când mergeam cu mașina spre școală, mi se întâmpla să-i aud vocea atât de limpede, încât parcă s-ar fi aflat lângă mine, lucru care mă făcea să mă întreb dacă nu cumva încerca să ia legătura cu mine. Ba chiar, când nu era nimeni prin preajmă, purtam discuții lungi cu el, cu voce tare. Îmi plăcea senzația că era undeva pe-aproape. Nu credeam că cei morți pot răzbate din lumea de dincolo pentru a intra în legătură cu cei dragi, dar cum ar fi ca așa ceva să fie posibil? Dacă el încerca s-o facă, iar eu îl ignoram? Cu toate astea, simțeam că o iau razna când vorbeam cu el, și mă înfricoșa sentimentul că aș putea înnebuni.

–Mereu ți-a fost teamă să nu ai probleme psihice, ca mama ta, a zis Noelle, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Da, avea darul de a mă băga în sperieți spunând chestii d-astea. Cred că de asta ți-e cel mai frică, dar ești una dintre cele mai sănătoase persoane pe care le cunosc. S-a ridicat de pe sofa, a inspirat adânc și și-a întins brațele deasupra capului. Maică-ta a avut probleme mintale din cauza medicamentelor, a continuat ea, lăsându-și brațele lungi și subțiri să-i coboare pe lângă corp. Dar tu nu ai. Și nici nu vei avea vreodată.

–Zăgazul..., am spus uitându-mă la ea de pe scaunul de la birou. Nu voiam să plece. Mi-e teamă să-mi descătușez lacrimile.

–N-ai să te îneci, mi-a răspuns. Nu-ți stă în fire să faci așa ceva. S-a aplecat să mă îmbrățișeze. Te iubesc și nu uita că sunt la un telefon distanță de tine.

Am șters blatul de bucătărie până când spoturile din tavan au ajuns să se oglindească perfect pe suprafața

lucioasă din granit. Am îndrăznit apoi să mă uit din nou la fotografia cu mine, Sam și Grace, de pe frigider.

Noelle mă ajutase atât de mult să-mi pun puțină ordine în gânduri și în viață în noaptea aceea fierbinte și tristă de iulie, și totuși o senzație rămăsese înrădăcinată în sufletul meu: teama că eram o dezamăgire pentru fiica mea.

În poză, Grace stătea între mine și Sam, zâmbind, și numai cineva cu un acut spirit de observație și-ar fi dat seama că era înclinată spre Sam, cumva depărtată de mine. El mă lăsase singură cu un copil pentru care nu știam cum să fiu mamă. Un copil pe care tânjeam să-l cunosc, dar care nu-și deschidea niciodată inima în fața mea. Un copil care mă învinovățea pentru tot.

Sam mă lăsase cu străina de la etaj.

capitolul 4

Emerson

Maşina rablagită a lui Noelle era parcată pe aleea din faţa casei, aşa că eu am oprit chiar în spatele ei. Deşi începuse să se întunece, încă se vedeau clar autocolantele de pe bara de protecţie a maşinii. *Coexistenţă paşnică*, *Fără mlaştini=Fără fructe de mare*, *Atenţie la Cape Fear*, *Consumi tofu?*, *Adu-o înapoi pe moaşa mea!* Toate lucrurile care o pasionau pe Noelle – o mulţime, de altfel – erau înşirate pe bara zgâriată a maşinii, pentru ca toată lumea să le vadă. Sudiştii, când opreau în dreptul ei la semafor, se prefăceau că trag cu pistolul (încleştându-şi degetele, desigur), iar ea îi saluta „prietenos", arătându-le degetul mijlociu. Da, cam aşa stătea treaba cu Noelle.

Renunţase să mai profeseze ca moaşă cu un an în urmă, când se hotărâse să se concentreze mai mult pe programul cu bebeluşi, chiar dacă asta însemna că trebuia să trăiască din economiile ei. Tot cam pe-atunci, cabinetele de obstetrică-ginecologie începuseră să anunţe cu surle şi trâmbiţe că renunţă la serviciile moaşelor, aşa că Noelle considerase de cuviinţă să se lase de această practică, deşi mai mult ca sigur se simţise de parcă-şi tăia un braţ. Lui Noelle i-ar fi trebuit vreo zece vieţi ca să ducă la bun sfârşit tot ce-şi propusese. Una singură nu i-ar fi fost suficientă pentru a îndrepta lumea, aşa cum i-ar fi plăcut.

Eu şi Ted luaserăm decizia de a nu-i mai lua chirie pentru casă, deşi cu instabilitatea economică şi cu deschiderea localului *Hot!* nu eram chiar pregătiţi să ne trimitem copilul la facultate. Ted cumpărase bungalow-ul ăsta

dărăpănat, construit prin anii '40, la scurt timp după ce ne căsătorirserăm. Chiar dacă vânzătorul îl dădea pe o nimica toată, mie tot mi se păruse o idee neinspirată să-l cumpărăm. Arăta ca și cum nu se mai ocupase nimeni de el chiar din 1940, exceptând faptul că cineva se gândise să se folosească de curtea din față pe post de depozit pentru un grătar stricat, câteva cauciucuri de bicicletă, un vas de toaletă și alte nimicuri sau vechituri. Ted era agent imobiliar, și pare-se că i se arătase în globul lui de cristal că Sunset Park va fi una dintre acele zone care vor renaște spectaculos. Și uite că globul de cristal nu mințise... Cartierul părea că în sfârșit se transformă, chiar dacă bungalow-ul în care stătea Noelle arăta în continuare destul de trist. Ce-i drept, grătarul și vasul de toaletă dispăruseră, dar tufele arătau groaznic. Trebuia să facem niște îmbunătățiri majore de îndată ce Noelle se va muta, dar la momentul acela aveam un profit frumos, așa că nu ne era greu să-i permitem să locuiască în căsuță plătindu-și doar întreținerea.

La început, lui Ted nu i-a surâs ideea de a nu-i mai lua chirie lui Noelle. La vremea respectivă, o mare parte din bani intra în cafeneaua mea, așa că încercam din răsputeri să strângem cureaua. De ani de zile îmi dorisem să deschid o cafenea. În fanteziile mele, vedeam cum oamenii se îngrămădesc la rând ca să se bucure de bucatele și produsele mele de patiserie, așa cum alte femei mai degrabă visează să-l găsească pe Matthew McConaughey în paturile lor. Vestea bună era că *Hot!* începuse deja să se susțină singură. Localnicii din centru deveniseră clienți fideli, ba chiar a trebuit să mai angajez oameni în sezonul estival. Așa că Ted s-a dat și el pe brazdă, atât în privința cafenelei, cât și referitor la Noelle, care urma să locuiască gratuit pe proprietatea noastră.

Aflându-mă pe aleea plină de buruieni din fața căsuței lui Noelle, am tras cu ochiul la colțul din stânga al curții

din spate, acolo unde ea își făcuse o grădină. Nu o interesase defel să mai repare câte ceva prin casă, iar împrejur era o paraginǎ totală, dar, cu ani în urmă, ne surprinsese pe toți cu o grădiniță frumoasă, în acest colțișor. Asta devenise una dintre multele ei obsesii.

Analiza plantele, astfel încât să aibă tot timpul una înflorită, cât era anul de lung. Un prieten de-al ei, sculptor, îi făcuse o fântână pentru păsărele, în centrul grădinii, și arăta ca o adevărată piesă de muzeu. Era genul tipic de fântână din piatră, numai că lângă ea se afla o fetiță sculptată în bronz, desculță, ridicându-se în vârful picioarelor ca să atingă apa cu buzele. Șuvițele de păr și rochița păreau să-i fluture grațios, ca și cum adia vântul. Oamenii știau de existența fântânii. Au existat câțiva reporteri care au vrut să o fotografieze și să scrie articole despre sculptor, dar Noelle nu le-a dat voie. Se temea ca nu cumva să încerce cineva să o fure. Noelle ar fi renunțat de bunăvoie la oricare dintre posesiunile ei pentru a sări în ajutorul unui seamăn, dar nu voia ca cineva să-i strice grădina. Uda mereu bucățica aceea de pământ, o îngrijea, o curăța de uscături și buruieni și o iubea nespus. Se îngrijea de ea așa cum alte femei se dedică odraslelor sau soților lor.

Bungalow-ul era de un albastru șters, scorojit, amintind de genunchii tociți ai unei vechi perechi de jeanși, iar culoarea părea ușor bolnăvicioasă în lumina roșiatică a apusului. Am pășit pe cărarea de pietriș până am ajuns la verandă și am văzut câteva plicuri în cutia poștală de lângă ușă; și deși afară era cald, am simțit un fior rece pe șira spinării. Ceva nu era în regulă. Noelle ar fi trebuit să vină la noi la cină cu două seri în urmă, și să-i aducă lui Jenny niște bucăți de material; spre marea mea surprindere, fiică-mea chiar se apucase să coasă niște pături pentru bebelușii din program. Iar lui Noelle nu-i stătea în fire să uite asemenea gen de lucruri. Mă deranjase faptul că nu-mi răspunsese la mesaje. Îi lăsasem unul cu o seară

în urmă, în care-i spuneam: „Începem să mâncăm. Îți păstrez și ție o porție încălzită".

Pe la zece i-am mai lăsat un mesaj: „Nu voiam decât să văd ce faci. Am crezut că vii pe la noi, dar probabil că am înțeles greșit. Spune-mi dacă e totul OK". Iar în cele din urmă, încă un mesaj, azi-dimineață: „Noelle? Parcă rămăsese să dai un semn de viață. E totul în ordine? Te sărut!" Nu-mi răspunsese, așa că am urcat treptele spre veranda ei; nu mă puteam abține să nu-mi fie teamă.

Am sunat la ușă, iar țârâitul s-a auzit și afară, prin geamul subțire al ferestrelor. Am ciocănit, iar apoi am încercat ușa, dar era încuiată. Pe undeva pe-acasă, aveam o cheie de rezervă de la căsuță, dar nu-mi trecuse prin cap s-o iau la mine.

Am coborât de pe verandă și am luat-o pe partea laterală a casei, unde nu era decât un petic de iarbă, pentru a încerca și intrarea din spate. Pe veranda din spate era aprinsă lumina, așa că am încercat ușa. Tot închisă. M-am uitat pe fereastra de lângă ușă și am văzut geanta lui Noelle lăsată pe măsuța veche și tocită din bucătărie. Nu pleca niciodată, nicăieri, fără geantă. Era genul de geantă enormă, fără formă, din piele cafeniu-roșcată, de purtat pe umăr, și în care ți-ai fi putut îndesa jumătate din viață. Îmi amintesc cum Noelle obișnuia să scoată din geanta asta câte-o jucărioară pentru Jenny, pe vremea când era puștoaică – iată, deci, cât de veche era. Noelle și geanta ei erau mereu împreună. Părul arămiu, în ton cu geanta arămie. Dacă geanta era aici, atunci și Noelle era aici.

Am bătut tare în fereastră:

–Noelle!

–Doamnă Emerson?

M-am întors și am dat cu ochii de o fată, să fi avut vreo zece ani, care străbătea curtea și se îndrepta spre mine. Cum începuse să se întunece rapid, mi-a luat un minut până să deslușesc pisica pe care o ținea în brațe.

–Tu eşti...? am întrebat, aruncând o privire spre casa vecină.

Un cuplu de afro-americani locuia acolo, împreună cu cei trei sau patru copii ai lor. Îi cunoscusem pe toţi, dar eram groaznică la reţinut nume.

–Eu sunt Libby, spuse fata. O căutaţi de domnişoara Noelle, pen'că a trebuit să plece brusc noaptea trecută.

Am zâmbit uşurată. Deci plecase undeva. Mi se părea lipsit de logică faptul că-şi lăsase atât geanta, cât şi maşina acolo, dar urma să mă lămuresc în cele din urmă. Libby şi-a sprijinit un picior de treapta verandei, iar lumina cădea pe mâţa calico din braţele ei. M-am aplecat ca s-o văd mai bine. Am întrebat:

–Asta e cumva Patches?

–Da, doamnă. Domnişoara Noelle m-a rugat ca de data asta s-o iau la mine acasă, să am grijă de ea.

–Şi ea unde s-a dus?

–Nu mi-a zis, iar mama a spus că a greşit că nu mi-a zis. O scărmănă pe Patches în creştetul capului. Eu mai am grijă uneori de Patches, dar numai acasă la domnişoara Noelle. Aşa că mama crede că, de data asta, domnişoara Noelle a vrut să spună că pleacă pentru ceva mai mult timp, cum mai face câteodată, numai că a greşit că nu ne-a zis când se întoarce, şi nici la mobil nu răspunde.

Ce dracului se întâmpla?

–Ai cheia de la casă, Libby? am întrebat.

–Nu am cheie, doamnă, dar ştiu unde o ţine dânsa pe-a ei. Numai eu ştiu.

–Arată-mi, te rog.

Libby m-a condus şi am traversat peluza, în faţă întinzându-se umbrele noastre lungi şi subţiri, până ce am ajuns la micuţa grădină. Fata s-a dus drept la fântână şi s-a aplecat să ridice o piatră aflată chiar lângă picioarele fetiţei din bronz.

–Uite aici o ţine, sub piatra asta, a şoptit, întinzându-mi cheia.

–Mulţumesc, am zis, şi ne-am întors la uşă.

Când am ajuns la trepte, m-am oprit. Înăuntru urma să găsesc un indiciu despre unde plecase Noelle. Ceva care să mă facă să pricep de ce nu-şi luase imensa ei geantă la plecare. Sau maşina. M-a cuprins din nou sentimentul acela rău prevestitor de mai devreme şi m-am întors către fată:

–Iubito, mai bine du-te acasă. Te rog, ia-o şi pe Patches cu tine. Eu o să-ncerc să-mi dau seama ce se întâmplă şi o să vin să-ţi spun, bine?

–Bine.

S-a răsucit uşurel pe călcâie, ca şi cum nu ştia sigur dacă trebuie sau nu să aibă încredere în mine. Am urmărit-o cum străbate curtea şi ajunge la ea acasă.

Cheia era murdară de noroi şi am şters-o în grabă pe tricou, un semn clar că nu mă interesa nimic mai mult decât să aflu ce se petrecea cu Noelle. Am descuiat uşa şi am intrat în bucătărie.

–Noelle?

Am închis uşa în urma mea, apoi am încuiat-o, deoarece începusem deja să mă simt paranoică. Geanta ei zăcea pe masă ca un morman de piele, iar cheile de la maşină se aflau pe blatul dintre chiuvetă şi aragaz. Castronaşele pentru mâncare şi apă ale lui Patches fuseseră aşezate cu gura în jos, pe un şervet de bucătărie. Chiuveta era curată şi goală. Bucătăria prea strălucea de curăţenie. Iar Noelle dădea peste cap o încăpere întreagă numai când trecea prin ea.

Am intrat apoi în chichineaţa de living, pe lângă rafturile încărcate de cărţi şi televizorul pe care Noelle îl primise cu ani în urmă de la Tara şi Sam, când cei doi îşi cumpăraseră un TV cu ecran mare. Am trecut pe lângă canapeaua maro, uzată. În faţa televizorului, pe podea, se aflau două, trei cărucioare, iar deasupra unor ambalaje

de carton (pesemne pline tot cu articole pentru bebeluși) erau trei scaune auto pentru copii. Și mai multe cutii fuseseră așezate într-un fotoliu. Nu era nici o îndoială că mă aflam în lumea lui Noelle. Pe peretele de deasupra sofalei, erau fotografii înrămate cu Jenny și Grace, dar și o poză mai veche, alb-negru, înfățișând-o pe mama lui Noelle în fața porții unei grădini. Rămâneam emoționată ori de câte ori vedeam fotografiile copiilor lângă cea a mamei lui Noelle, știind că ea le considera pe fiicele mele și pe Grace, fiica Tarei, ca făcând parte din familia ei.

Am trecut pe lângă primul dintre cele două dormitoare, cel pe care ea-l folosea pe post de birou. La fel ca și livingul, era plin de cutii și genți, iar biroul propriu-zis era încărcat de hârtii și cărți... dar pe el se afla și un castron mare cu salată verde și roșii.

–Noelle?

Liniștea din casă mă speria îngrozitor. „Poate a alunecat la duș?" Atunci, de ce îi spusese lui Libby să aibă grijă de Patches? Am ajuns în dormitorul ei și, prin ușa deschisă, am văzut-o. Era întinsă pe spate, cu mâinile împreunate pe piept, imobilă și tăcută de parcă ar fi fost adâncită în meditație, dar chipul ca de ceară și cutiuțele de pastile de pe noptieră lăsau să se înțeleagă cu totul altceva. Respirația mi s-a oprit și n-am putut să mă mai mișc. Nu pricepeam ce se petrece. Refuzam s-o fac. „Nu se poate", mi-am zis. „Așa ceva nu se poate."

–Noelle?

Am făcut un pas mic în cameră de parcă aș fi verificat cât de rece este apa dintr-un bazin. Brusc, realitatea m-a izbit, așa că m-am năpustit asupra patului. Am prins-o de umăr și am scuturat-o puternic. Părul i se revărsă peste mâna mea de parcă ar fi fost plin de viață, dar de fapt nu mai exista nici o vibrație în trupul neînsuflețit. Am început să strig disperată:

–Nu, nu, nu! am strigat. Noelle! Nu! Nu-mi face asta! Te rog!

Am luat una dintre sticluțele de medicamente goale, dar nici un cuvânt de pe etichetă nu-mi suna cunoscut. Îmi venea să *omor* recipientul acela. L-am aruncat cât mai departe, apoi am căzut în genunchi în partea laterală a patului. I-am cuprins mâna lui Noelle într-a mea și-am strâns-o.

–Noelle, am șoptit. *De ce?*

Este uimitor câte lucruri poți să ratezi atunci când ești o adevărată epavă emoțională. Biletul lăsat de ea se afla chiar lângă mine, pe noptieră. A trebuit să-l dau la o parte ca să apuc telefonul ei mobil și să sun pentru a cere ajutor. Telefonul se aflase la doar câțiva centimetri de mâna ei. Ar fi putut să mă sune pe mine sau pe Tara. Ar fi putut să spună: „Tocmai am făcut o mare prostie. Vino și salvează-mă!" Dar nu o făcuse. Nu-și dorise să fie salvată.

Poliția și echipa de intervenție au năvălit în cameră, făcând ca aerul să devină irespirabil și amestecându-se într-o ceață albăstrui-cenușie sub privirile mele. Stăteam pe un scaun cu spătar pe care cineva mi-l adusese din bucătărie, încă ținând-o pe Noelle de mână, iar medicul de pe ambulanță a declarat decesul, urmând să așteptăm ca și medicul legist să sosească. Am răspuns automat la întrebările pe care ofițerii de poliție mi le-au adresat. Pe ofițerul Whittaker îl cunoșteam personal. În fiecare zi, dis-de-dimineață, venea la *Hot!* Își cumpăra mereu același mic dejun: croasant cu cremă de brânză și zmeură, brioșă cu banane și alune de pădure, ambele încălzite. Îi umpleam cana cu cea mai tare cafea pe care-o aveam, apoi îl priveam cum își pune cinci pliculețe de zahăr în ea.

–Pe soțul dumneavoastră l-ați sunat, doamnă? m-a întrebat. Mereu mi se adresa în același fel, chiar dacă îl rugasem în repetate rânduri să-mi spună Emerson. Se plimba prin dormitorul claustrofobic al lui Noelle, a pus mâna pe o altă fotografie înrămată de-a mamei ei,

tot agățată pe perete, a atins cotorul unei cărți din micul raft de sub fereastră și a analizat pernuța de ace de pe măsuța de toaletă, ca și cum astfel de amănunte i-ar fi putut oferi răspunsul la ceea ce se petrecuse aici.

–Da, l-am sunat.

Îl sunasem pe Ted înainte ca toți ceilalți să sosească. Numai că el tocmai făcea o prezentare a unei proprietăți, așa că a trebuit să-i las mesaj. Încă nu-l primise. Dacă l-ar fi primit, ar fi sunat de îndată ce ar fi auzit cum mă bâlbâi ca și cum aș fi suferit un atac cerebral.

–Care era cea mai apropiată rudă? întrebă ofițerul.

„Of, nu." M-am gândit la mama lui Noelle. Va trebui să o sune Ted în locul meu. Eu nu eram în stare s-o fac. Pur și simplu nu puteam, și nici Tara.

–Mama ei, am șoptit. E trecută de optzeci de ani și... nu stă prea bine cu sănătatea. Locuiește într-un centru pentru bătrânii asistați din Charlotte.

–Ați văzut asta? Cu mâinile înmănușate, ofițerul Whittaker a ridicat bilețelul de pe noptiera lui Noelle. Mi l-a întins, ca să-l pot citi.

Emerson și Tara, îmi pare rău. Vă rog să îngrijiți grădina în locul meu și să aveți grijă ca mama să fie bine. Vă iubesc pe toți.

–Vai! Am strâns din ochi. Vai, nu!

Biletul făcea ca totul să fie real. Până în clipa aceea, reușisem să evit să mă gândesc la ideea de *sinucidere*. Acum iată-l acolo, scris cu litere care păreau gigantice în capul meu.

–E scrisul dumneaei? m-a întrebat ofițerul Whittaker.

Am deschis ochii parțial, de parcă nu aș fi fost în stare să mai văd încă o dată tot biletul. Caligrafia înclinată din scrisoare ar fi fost practic ilizibilă pentru altcineva, dar eu o știam prea bine. Am confirmat dând din cap.

–Era deprimată, doamnă? Aveați habar de așa ceva?

Am clătinat din cap.

–Nu. Chiar *deloc*. Am ridicat privirea spre el. Îi plăcea la nebunie ce făcea. Niciodată n-ar fi... Să fi fost oare bolnavă și să nu ne fi spus? Sau poate o fi omorât-o cineva, făcând să pară că s-a sinucis?

Am mai aruncat o privire pe bilețel. Apoi la toate recipientele pentru medicamente. Am văzut că pe etichete era scris numele ei. Unul dintre medicii de pe ambulanță a observat că unele rețete datau din luna precedentă, dar altele erau vechi de câțiva ani. Oare le depozitase pe undeva?

–V-a spus ceva despre starea ei de sănătate în ultima vreme? m-a întrebat polițistul. Despre vreo consultație la doctor?

Mi-am masat fruntea, încercând să-mi aduc aminte.

–Cu mult timp în urmă, a avut un accident de mașină și s-a rănit la spate, dar de ani de zile nu s-a mai plâns că o doare, am zis eu. La vremea respectivă, ne făcuserăm griji că ia cam multe medicamente, dar asta se întâmpla cu mult, mult timp în urmă. Ne-ar fi spus dacă ceva ar fi fost în neregulă, am adăugat.

Păream atât de sigură pe mine, că ofițerul Whittaker mi-a pus cu blândețe o mână pe umăr.

–Uneori, oamenii acumulează toate durerile în sufletul lor, doamnă, a mai zis. Chiar și oamenii de care suntem foarte apropiați. Nu-i cunoaștem niciodată cu adevărat.

M-am uitat la chipul lui Noelle. Era atât de frumos, dar nimic mai mult decât o carcasă goală. Noelle nu mai era acolo, iar eu aveam impresia că îi uitasem deja zâmbetul. „Nu are nici o logică", m-am gândit. Doar mai avea atâtea de făcut. Ceva nu mirosea deloc a bine în toată povestea asta.

Trebuia s-o sun pe Tara. Nu puteam să trec singură prin toate astea. Eu și Tara aveam să stabilim ce să facem.

Aveam să punem totul cap la cap, să aflăm ce se întâmplase. Noi două știam tot ce era de știut despre Noelle.

Cu toate astea, în fața mea se afla dovada – prietena noastră, pe care nu aveam s-o mai vedem niciodată – că nu știam nimic, absolut nimic.

capitolul 5

Noelle
1979
Robeson County, Carolina de Nord

Era o persoană nocturnă. Ca și cum i-ar fi fost greu să se despartă de ziua ce trecuse și rămânea trează până la primele ore ale dimineții: citea sau – un lucru de care mama ei habar nu avea – se plimba prin vecini, uneori stătea întinsă în vechiul hamac din grădină, încercând să deslușească prin coroanele copacilor stelele de pe cer. Fusese întotdeauna o pasăre de noapte. Mama ei explica asta prin faptul că se născuse chiar la miezul nopții, ceea ce o făcuse întru câtva să confunde ziua cu noaptea. Lui Noelle îi plăcea să creadă că are legătură cu originea ei, fiind o optime indiancă lumbee. Își închipuia că aceștia au fost nevoiți să stea nopți întregi de veghe, pentru a-și putea ține la distanță dușmanii. Totodată, mama ei îi spusese că se trage parțial din olandezi și puțintel o optime și din evrei, iar lui Noelle tare-i mai plăcea să-și epateze colegii de clasă cu astfel de amănunte despre moștenirea ei genetică, uimindu-i cu proveniența ei care părea exotică pentru spațiul rural din Carolina de Nord. Atâta doar că mama ei mai încurca lucrurile, iar Noelle învățase să aleagă cu atenție exact acele părți ale poveștii în care își dorea să creadă.

Cu toate acestea, într-o noapte de vară, pe când avea treisprezece ani, povestea ei a luat o întorsătură cu totul neașteptată.

Stătea întinsă în pat și citea *Stăpânul inelelor* când, prin fereastra deschisă, auzi pași repezi pe aleea pietruită.

Cineva alerga spre casă; ea stinse lumina din cameră ca să poată trage cu ochiul pe fereastră. Lumina lunii pline scoase la vedere o bicicletă abandonată în mijlocul aleii, cu roțile și ghidonul strâmbe, de parcă vântul de nord-est ar fi aruncat-o acolo.

–Moașă? strigă o voce de bărbat, iar Noelle auzi cum cineva bate la ușa din față. „*Moașă?*"

Grăbită, Noelle își băgă tricoul fără mâneci în pantalonii scurți, pe care tocmai și-i trăsese pe ea, se aranjă cât de cât și alergă în livingul cu pereții îmbrăcați în lambriu de pin.

–Mamă! strigă spre camera mamei ei, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Mamă! Trezește-te!

Aprinse lumina de pe verandă și deschise larg ușa. Un băiat negru stătea în fața ei, cu ochii mari de spaimă. Rămăsese cu pumnul în aer, pregătit parcă să bată din nou la ușă. Noelle îl recunoscu. Îl chema James nu-știu-cum. Era cu puțin mai mare decât ea – să fi avut vreo cincisprezece ani? – și învățau la aceeași școală, deși nu-l mai văzuse pe acolo în ultimul an. Era un băiat liniștit și timid, iar Noelle auzise cândva un profesor spunând că mai erau speranțe pentru el, că poate va reuși să termine școala. Poate chiar să meargă la facultate. Rareori se putea spune așa ceva despre copiii din școala ei, fie ei albi, negri sau lumbee. Dar apoi el dispăruse, iar Noelle nu se mai gândise deloc la el. Asta până acum.

–Cheam-o pe maică-ta! Era extrem de agitat și arăta de parcă încerca să treacă de ea și să intre în casă. E moașă, nu-i așa?

–Poate, răspunse ambiguu Noelle. Nu trebuia să știe prea multă lume cu ce se ocupa mama ei. Sigur, știau cu toții, numai că Noelle nu avea voie să afirme sus și tare chestia aceasta.

–Cum adică, „poate"?

James o îmbrânci în umăr, aproape dezechilibrând-o, dar ei nu-i era teamă. *El* era cel speriat. Într-atât de speriat și panicat, încât îi dăduse un ghiont.

–Ia-ți mâinile de pe ea! Mama ei veni în goană în living, punându-și un halat de casă pe umeri. Unde te trezești? Închide ușa, Noelle! ordonă ea și încercă să închidă ușa, dar Noelle ținea cu putere de clanță.

–Spune că are nevoie de o moașă, zise fata, iar mama ei renunță să închidă ușa și se uită la băiat.

–Serios? întrebă ea, ca și cum nu prea-l credea.

–Da, doamnă.

Părea că se căiește pentru reacția de mai devreme și Noelle observă cum tremură din toate încheieturile, încercând din răsputeri să fie politicos când, în realitate, mai mult ca sigur îi venea să strige și să implore.

–Sora mea. O să nască și nu avem...

–Locuiți în casa aceea de la pârâu?

Mama ei miji ochii în spatele băiatului, ca și cum ar fi putut întrezări casa dincolo de pădurea întunecoasă.

–Da, răspunse tânărul. Puteți veni acum?

–Nu ne merge mașina, zise mama fetei. Ați sunat la salvare?

–N-avem telefon, a răspuns el.

–Mama ta este cu ea?

–Nu e *nimeni* cu ea! Începu să bată cu piciorul în podea, ca un copilaș nerăbdător. Doamnă, vă rog. Vă rog să veniți!

Mama ei se întoarse spre Noelle:

–Sună tu la salvare, între timp eu mă îmbrac. În seara asta trebuie să vii cu mine. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Niciodată nu o mai luase pe Noelle cu ea când trebuia să facă așa ceva, dar situația de față era altfel decât de obicei. Era pentru prima oară când un vecin ciocănise la ușa lor la două noaptea. Se întâmplase să mai sune câte cineva în jur de miezul nopții. Atunci, Noelle auzea cum

mama ei pleca din casă şi ştia că trebuia să se descurce singură să-şi pregătească micul dejun şi să se pregătească de şcoală. Adesea, mama ei era deja înapoi acasă până la amiază, când copila se întorcea de la şcoală, dar niciodată nu se întâmpla să spună ceva despre ce se petrecuse. Iar pe Noelle nici nu prea o interesa. Nu se arăta câtuşi de puţin curioasă în privinţa vieţii mamei sale. Pentru ea, lectura era mai interesantă decât felul în care mama ei îşi ocupa timpul. Mama ei era în vârstă – avea cincizeci şi doi de ani –, iar părul ei castaniu-cenuşiu îi încărunţea. Pielea din jurul ochilor, dar şi a gâtului era foarte ridată. Era cu mult mai în vârstă decât mamele colegelor lui Noelle, oamenii chiar o confundau adesea cu bunica ei. Mamele prietenelor ei îşi dădeau cu lac de unghii. Erau mereu rujate şi mergeau la salonul de coafură din Lumberton, ca să-şi aranjeze părul. Lui Noelle îi era ruşine cu mama ei, din cauza vârstei şi a înfăţişării ei neconvenţionale. Acum, în timp ce forma numărul de la salvare şi încerca să explice cum putea mai bine unde locuia James, nici nu bănuia că avea să-şi schimbe întru totul părerile.

Nici nu ştia că mama ei putea să alerge. Amândouă fugeau prin drumul noroios, în urma bicicletei lui James. Chiar şi cărând după ea geanta din pânză albastră în care se aflau toate ustensilele necesare, mama ei mergea mai repede decât ea. Aerul era greu de la mirosul ce venea dinspre râu; de chiparoşii ce mărgineau drumul erau agăţate liane de muşchi spaniol. Când coborâră pe cărarea ce delimita pârâul, Noelle atinse muşchii de copac cu umărul. Pe când era micuţă, mama ei îi povestise despre un mare şef de trib indian lumbee, a cărui soţie nu-i dăduse ascultare şi pe care acesta o pedepsise tăindu-i părul şi azvârlindu-i-l într-un copac; continuase să crească şi să se înmulţească, acoperind crengile tuturor copacilor vecini. Noelle nu pricepuse ce legătură aveau toate acestea cu Spania, dar îi plăcea să-şi imagineze

că soția șefului de trib ar fi putut să fie una dintre strămoașele ei.

Noelle și mama ei merseră pe urmele lui James și mai cotiră încă o dată pe cărăruie. Luna licărea palid pe vopseaua scorojită de pe micuța colibă, dar țipetele se auziseră cu mult înainte să vadă căsuța. Țipătul părea mai degrabă de animal decât de om, despicând aerul umed și rece aidoma unei săbii. Urletele o făcură pe mama ei să se grăbească și mai tare, în timp ce Noelle încetini pasul, oarecum descurajată. Nașterea nu-i era complet străină. Văzuse cum pisica lor fătase niște pisoiași, dar nu mai auzise niciodată asemenea țipete.

–Dar părinții voștri *unde sunt?* întrebă mama ei atunci când James aruncă bicicleta la pământ.

–Mama este la Lumberton, zise el peste umăr. Înșfăcă mânerul ușii uzate și-l roti. S-a îmbolnăvit sora ei.

Nu pomeni nimic despre tatăl său, iar mama lui Noelle nu aduse vorba. Intrară grăbiți în casă, care nu avea decât două cămăruțe amărâte. Prima era un fel de combinație între bucătărie și cameră de zi, de-o parte aflându-se o canapea, iar de cealaltă o chiuvetă, un cuptor și un frigider mic. Mama lui Noelle nu părea să ia aminte la încăpere. Se ghidă după tânguielile care veneau din camera de alături, unde se afla o fată, subțire ca trestia cu excepția globului imens din zona abdomenului; stătea întinsă pe spate, într-un pat de două persoane. Trebuie că era cu doar vreo doi ani mai mare decât Noelle și era goală de la brâu în jos, cu tricoul verde suflecat până în dreptul sânilor. Își ținea picioarele depărtate și genunchii îndoiți, iar zona dintre picioare avea o proeminență imensă și întunecată.

–Pe toți sfinții, deja a început! spuse mama ei. Se întoarse către James. Umple fiecare oală, cratiță ori tigaie din casă cu apă și pune-le pe toate la încălzit! ordonă ea.

–Am înțeles, doamnă! James se făcu nevăzut din cameră, dar Noelle rămase înmărmurită, uluită să vadă ce se petrecea cu corpul tinerei. Nu era normal să arate așa, nu? Arăta și se auzea de parcă urma să se rupă în două.

–Hai să vedem, draga mea. Mama ei începu să scoată mai multe lucruri din geantă, în același timp vorbind și cu tânăra: *Nu cumva* să împingi. Știu că-ți vine, dar nu o face încă, bine? O să te ajut și vei vedea că totul va fi bine.

–Ba nu... n-o să fie bine! urlă tânăra. Nu vreau nici un copil!

–Ei bine, o să ai unul în doar câteva minute, fie că vrei, fie că nu. Se întoarse spre Noelle: Adu-mi toate prosoapele și bucățile de pânză curate din casă, spuse ea, în timp ce montă la nivelul antebrațului tinerei un tensiometru. Apoi înmoaie o cârpă în apa pe care o încălzește băiatul și adu-mi-o.

Noelle dădu din cap și începu să caute în dulapul îngust din dormitor, după care luă toate prosoapele, cearșafurile și fețele de pernă orânduite cu grijă pe rafturi. În camera de alături, dădu peste James, care se agita în jurul oalelor pline cu apă, puse la încălzit pe aragaz.

–Trebuie să înmoi o cârpă în apă caldă. Care s-o fi încălzit mai mult? întrebă, arătând înspre oale.

–Poate asta, răspunse băiatul, arătând spre cea care se afla mai aproape de fată, iar ea înmuie pânza, după care o stoarse deasupra chiuvetei și o duse în dormitor.

Mama ei despături parțial unul dintre cearșafuri și îl așeză atent sub șezutul fetei. Luă apoi bucata de cârpă înmuiată în apă caldă și o trecu în dreptul pieii care se lărgise într-un mod ciudat și înconjura capul copilului. Noelle se aplecă și-i șopti la ureche mamei sale.

–E normal să arate așa? zise și arătă spre zona dintre picioarele fetei, dar mama ei îi îndepărtă mâna.

–Absolut normal, răspunse tare mama sa, iar Noelle înțelese că încerca s-o liniștească pe fată prin acest răspuns. Mai bine du-te și ajută-l pe băiat, îi sugeră ea.

Noelle clătină din cap.

–Vreau să stau aici.

–Ia-ți un scaun atunci. Clătină din cap către tânără. Las-o să te țină de mână.

Noelle târî un scaun cu spătar din living până în partea laterală a patului. Tânăra se ținea de marginea saltelei cu pumnul strâns și Noelle se străduí să-i desfacă degetele încleștate și îi puse mâna pe a ei. Fata o strânse de degete. Lacrimile îi curgeau pe față, iar fruntea îi era acoperită de broboane mici de transpirație. Avea tenul mai deschis decât al lui James și, chiar dacă avea chipul schimonosit de durere, Noelle își dădu seama ce trăsături frumoase avea. Și cât era de speriată.

Se aplecă în față și îi șterse lacrimile fetei cu degetele. Întrebă:

–Cum te cheamă?

–Bea, șopti tânăra. O să mor, nu-i așa? O să mor din cauza copilului?

Noelle clătină din cap.

–Nu, zise ea. Mama...

Bea o întrerupse cu un alt vaiet:

–Mă rupe în două, urlă ea.

–Nici o femeie nu crapă în două, draga mea, te întinzi exact așa cum trebuie.

–Mă arde acolo jos! spuse Bea.

Îi dădu drumul lui Noelle ca să-și pună mâna între picioare. Ochii mai că-i ieșiră din orbite când atinse ce se afla acolo. Noelle nu reușea să vadă.

–Iisuse Doamne! spuse Bea. Ajută-mă, Doamne!

–Da, Iisuse Doamne, grăi râzând mama evreico-olandeză-lumbee, probabil rostind laolaltă cele două cuvinte pentru prima oară în viața ei. Domnul Iisus se află chiar aici, lângă tine, dacă ai nevoie de el. Noelle, vrei să vezi cum vine pe lume bebelușul ăsta? întrebă ea, ridicând capul.

Noelle se ridică și se duse la piciorul patului. Cercul întunecat se făcuse și mai mare, iar fata își ținu respirația, întrebându-se cum va reuși mama ei să scoată copilul din Bea, cu trupul ei subțire și micuț. Dintr-odată, Bea slobozi un scâncet și căpșorul cu păr negru și piele brună ieși din corpul încordat.

Uluită, Noelle respira precipitat.

–Foarte bine, spuse mama ei. Te descurci foarte bine. Puse o mână deasupra și alta dedesubtul căpșorului bebelușului, fără să-i atingă nici pe el, nici pe Bea, ținând doar mâinile acolo, de parcă ar fi susținut copilul în aer prin magie. Bebelușul întoarse capul într-o parte și Noelle putu să-i vadă fețișoara încordată, de parcă nașterea era o treabă la fel de grea și pentru el ca și pentru Bea. Brusc, imaginea cu ochișorii întredeschiși și buzele ridate și sângerii deveni din ce în ce mai încețoșată, iar Noelle își dădu seama că, fără să-și dea seama de ce, a podidit-o plânsul.

Tot atunci și la fel de neașteptat, bebelușul alunecă din trupul lui Bea și fu întâmpinat de mâinile mamei fetei.

–Un băiat de toată frumusețea! Mama lui Noelle înfășură nou-născutul într-un prosop și îl așeză încetișor pe abdomenul lui Bea, însă o făcu atât de rapid și abil, încât Noelle își dădu seama că mai trecuse prin asta de sute de ori.

–Nu vreau bebelușul ăsta, gemu Bea, dar în același timp ridică de colțul prosopului și atinse părul umed al fiului său.

–Lasă, că mai vedem noi, grăi mama fetei. Acum, mai avem câte ceva de făcut jos aici.

Noelle privi atent cum mama ei tăie cordonul ombilical și cum ajută placenta să iasă, răspunzând la întrebările pe care i le punea fata și explicând tot ceea ce făcea. Mama ei nu mai era aceeași femeie care, seară de seară, pregătea cina pentru ele două, făcea curățenie în casă

și le dădea găinilor să mănânce, creștea răsaduri de roșii și tundea peluza lor prăpădită.

În acea încăpere, plină de țipete ca de animal, de sudoare și de sânge, inundată de un aer prea încărcat ca să mai fie respirabil, mama ei se transformase în cu totul altcineva: o persoană înconjurată de o aură misterioasă, pe jumătate înțeleaptă, pe jumătate vrăjitoare. Era frumoasă. Cu fiecare rid al ei. Cu fiecare șuviță de păr încărunțită. Luă aminte la fiece umflătură din articulațiile mâinilor ei, care aduseseră pe lume acest bebeluș, cu grație și lejeritate. Noelle își dădu seama că voia să fie ca ea. Voia să fie *exact* ca ea.

Salvarea sosi prea târziu ca să mai fie de ajutor, iar în micuța casă se schimbă radical atmosfera în doar câteva clipe. Erau puse întrebări esențiale. Existau acolo piese strălucitoare de echipament medical. Ace ascuțite și pungi cu lichid. O targă pe rotile.

Lui Bea începuse să-i fie frică.

–Nu-ți fie teamă, îi zise mama ei strângând-o de mână, în timp ce doi dintre bărbații cu uniforme speciale o mutară din pat pe targă.

Nu-ți fie teamă! Te-ai descurcat excelent. Totul va fi bine.

–Dumneata ai ajutat-o să nască? o întrebă pe mama lui Noelle unul dintre bărbați.

–Dânsa este moașa, zise James, iar tipul de pe salvare ridică din sprâncene.

–Ei, sunt doar o vecină, am sărit în ajutor, interveni rapid mama fetei.

Cu câțiva ani în urmă, petrecuse mai multe zile la închisoare pentru că practicase moșitul, iar Noelle știa foarte bine că mama ei nu dorea să mai treacă o dată prin asta. Iubita tatălui ei, Doreen, a stat atunci cu ea pentru o vreme, în locul mamei. Tatăl îi spusese că Doreen este menajeră. Însă, deși avea numai nouă ani la momentul

acela, Noelle nu era fraieră. În cele din urmă, părinții ei divorțaseră, iar tatăl se recăsătorise cu Doreen. Noelle o ura pe femeia aceea. Doreen fusese cea care-i furase tatăl. Iar mamei ei i-l furase pe soțul său. „Niciodată să nu rănești o femeie așa cum m-a rănit Doreen pe mine. Să nu faci niciodată așa ceva!", îi spusese mamă-sa. Iar Noelle își jurase în gând să se țină de promisiune și credea cu toată ființa ei că spune adevărul.

Aproape că se lumina de ziuă când cele două se îndreptau spre casă. Merseră încet și, o vreme, nici una dintre ele nu vorbi. Cântecul greierilor completa atmosfera de liniște și pace, învăluindu-le în noapte. Când și când, Noelle mai auzea sunetele scoase de câte-o pasăre din adâncimile pădurii. Îi plăcea nespus să le asculte. I se întâmpla deseori să le mai audă prin preumblările ei din miez de noapte.

De pe drum cotiră pe aleea care ducea la casa lor.

–Cum de-ai știut să faci tot ceea ce trebuia? își întrebă ea mama.

–De la mama mea. Care, la rândul ei, a învățat de la mama sa. Nu e mare filosofie, Noelle. Doctorii din zilele noastre ar prefera să crezi că e mare lucru. Ei conving pe toată lumea că este nevoie de medicamente și operații de cezariană – adică atunci când îți taie burta ca să scoată copilul – și de tot soiul de intervenții complicate, ca să naști un copil. Iar uneori, chiar este nevoie de astfel de treburi. O moașă bună trebuie să știe când poate o femeie să nască acasă, în siguranță. Dar nu este chiar fizică atomică.

–Vreau și eu!

–Ce vrei? Să ai un copil?

–Să fiu moașă. Ca tine.

Mama sa o cuprinse de umeri și o trase mai aproape de ea.

–Atunci, vreau să faci asta așa cum trebuie. Adică prin mijloace legale, ca să nu trebuiască să te ascunzi, cum fac eu.

–Și ce înseamnă asta?

–Mai întâi de toate, devii asistentă, zise ea. Eu n-am trecut niciodată prin etapa asta. Nu cred că este absolut necesar. Ba chiar poate să-ți dăuneze, pentru că o să fii îndoctrinată cu idei de genul „cu cât mai mulți copii, cu atât mai bine". Dar în Carolina de Nord există niște legi și trebuie să faci cum spune legea. Nu vreau ca fata mea să petreacă nici o clipă la închisoare.

Noelle se gândi la Bea și la micuța încăpere plină de aburi în care mama ei se dovedise de mare ajutor.

–Fata aceea, Bea, zise Noelle. Este doar cu puțin mai mare decât mine. Dacă ar fi fost să nasc eu un copil, l-aș fi vrut. Nu înțeleg cum să nu-ți vrei propriul copil.

Mama ei nu răspunse chiar imediat.

–Uneori, să nu păstrezi copilul poate fi chiar o dovadă de iubire, îi explică ea. Se întâmplă să știi prea bine că nu ai mijloacele materiale sau financiare de a-i oferi șansa la o viață decentă și atunci este corect să-i permiți copilului să ajungă la o familie bună. Fata aceea – iar aici mama ei inspiră adânc –, ei bine, va trebui să hotărască singură. Pentru că este de culoare, va fi cu atât mai greu să se găsească niște părinți adoptivi pentru bebeluș, așadar eu sper că va decide să-l păstreze și poate o va ajuta și mama ei să-l crească. Deși e foarte tânără, are doar cincisprezece ani. Deci fă-mi plăcerea și nu care cumva să rămâi gravidă până ce nu treci bine de vârsta asta.

–Nu-ți face griji. Nu vreau nici măcar să sărut un băiat, darămite să fac un copil cu el.

–O să se schimbe și asta.

Mama ei zâmbea. Noelle își dădu seama din tonul vocii ei.

Cerul începea să capete nuanțe rozalii – răsărea soarele. Acum puteau să vadă destul de bine pe unde călcau

pe poteca noroioasă şi Noelle chiar întrezări, dincolo de pădure, un colţişor din casa lor.

–Trebuie să-ţi spun ceva, Noelle, zise brusc mama ei, cu o voce într-atât de schimbată, încât păru că altcineva vorbise. Trebuia să-ţi fi spus chestia asta de multă vreme, dar în condiţiile în care taică-tău a plecat şi tot restul... nu mi s-a părut potrivit să te împovărez şi cu lucrul ăsta.

Această noapte care îi schimba viaţa încă nu se încheiase, gândi Noelle şi simţi un nod în capul pieptului.

–Ce e, mamă? întrebă ea.

–Hai să ne aşezăm puţin în curte, până răsare soarele numai, îi zise. O să fac nişte ceai şi o să stăm de vorbă.

Noelle încetini pasul când ajunseră pe aleea de pietriş, nefiind sigură că vrea să afle ce o făcuse pe mama ei să-i vorbească pe un ton atât de ciudat, de schimbat. O bântuia sentimentul că, în noaptea aceea, ieşise din casă o persoană şi avea să revină o alta.

Şi avea dreptate.

capitolul 6

Anna
Alexandria, Virginia
septembrie 2010

Dimineața, când o sărutam la plecare pe fiica mea, putea să fie ultima dată când făceam asta. De aceea, ori de câte ori plecam la serviciu și de fiecare dată când o lăsam să plece cu prietenii ei, o îmbrățișam pe Haley de parcă era ultima oară. Niciodată nu se împotrivea, deși eu știam că se apropia și ziua aceea. Avea doisprezece ani, în curând făcea treisprezece, și nu mai dura mult până să răbufnească: „Mamă, *pleacă odată*!" N-o să mă deranjeze. Îmi doream ca Haley să ajungă să trăiască suficient de mult timp încât să-mi zică „Te urăsc!", așa cum ți se pare normal și sănătos să existe un război între mamele și fiicele de pe toată planeta. Tocmai de aceea, atunci când pleca din casă împreună cu Bryan, punându-și pe cap casca și uitând să-și ia rămas-bun, grăbiți amândoi să-și scoată bicicletele din garaj, îmi reprimam dorința de a o chema înapoi ca s-o îmbrățișez. Sau ca să-i spun „Ai grijă!" Doar îmi mușcam buza și o lăsam să plece.

Chiar dacă se făcuseră aproape două luni de când Bryan reintrase în viețile noastre, eu tot nu mă simțeam perfect împăcată când o lăsam pe Haley să plece cu el. Astăzi, urmau să se plimbe cu bicicleta pe malul râului Potomac. Știam că erau o mulțime de motive de sărbătoare. În primul rând, Haley se simțea suficient de bine cât să meargă la plimbare cu bicicleta.

Intrase în cea de-a opta săptămână de tratament. O săptămână de odihnă, departe de spital și de ședințele

de chimioterapie, ocazie în care putea să se poarte ca un copil normal. Chiar și acest simplu fapt era motiv de sărbătoare. Cu excepția măruntelor ieșiri năbădăioase (pe care în secret le aplaudam, deoarece îmi plăcea la nebunie cum răzbea la suprafață personalitatea ei îndrăzneață și puternică) și a faptului că fața încă îi era puțin umflată din cauza steroizilor, în săptămâna asta părea să fie la fel cum o știam. În al doilea rând, Bryan făcea pe tăticul cel bun în prezența ei. Eu încă nu mă acomodasem cu ideea. Cele două luni în care își jucase rolul de tată nu compensau cei zece ani de abandon, iar o parte din mine încă era furioasă pe el. Sigur, ne trimisese lunar pensia alimentară, încă din clipa în care ne părăsise, prin cecuri emise de banca lui din California însorită. Lui Haley îi trimitea cadouri cu ocazia aniversărilor – cadouri care dovedeau că habar nu avea ce lucruri îi plăceau fiicei sale. Păpuși Barbie și bijuterii? În nici un caz! „Vino-ți în fire!", mi-am zis acum, urmărindu-i în timp ce pedalau de zor înspre banda pentru biciclete Mount Vernon. „Uite cum trebuie să vezi lucrurile acum: își dă silința, iar lui Haley îi place la nebunie. *Pe el* îl place la nebunie".

Am urcat pe scări și am intrat în camera de lucru – cea de-acasă, pe lângă cea de la locul de muncă. Masa de lucru era așezată în dreptul ferestrei care dădea spre râu; chiar dacă locuiam de șapte ani în această suburbie, într-o căsuță ce făcea parte dintr-un șir întreg de case identice, în continuare îmi lua cel puțin câteva minute ca să-mi dezlipesc ochii de la întinderea de apă și de la malul depărtat al statului Maryland, străjuit de copaci. Totuși, rămăsesem în urmă cu treaba, deci a trebuit să încep în sfârșit să răspund la e-mailurile care se adunaseră în număr mare în doar câteva ore. Tot așa îl anunțasem și pe Bryan despre faptul că boala lui Haley recidivase: prin e-mail. Îi scrisesem la trei zile după primirea veștii, când reușisem în sfârșit să mă opresc din plâns, măcar cât să văd limpede ecranul. Și eu, care crezusem că am scăpat, la dracu'!

Ai crede că zece ani de remisie a bolii contau. Doar ea era puștoaica mea șmecheră, activă și isteață, și atât de distractivă, încât alesesem să-mi petrec tot timpul cu ea, nu cu prietenii mei.

Nimeni nu s-ar fi gândit, văzând-o, că fusese așa de bolnavă când era mică, iar pentru ea nu mai rămăseseră decât niște vagi amintiri din perioada aceea de coșmar care durase un an și jumătate. Dar faptul că îi apăruseră din nou vânătăi, avea stări febrile și o stare de rău neobișnuită mă speriase îngrozitor. Rezistasem în primă instanță să fug cu ea la doctor, temându-mă de ce avea să-mi spună. Când în sfârșit am făcut-o, iar medicul mi-a spus că boala revenise cu TOTUL, nu pot spune că am fost surprinsă. Devastată, da. Surprinsă, nu.

Totuși, *ceva* a reușit să mă surprindă: răspunsul lui Bryan la e-mailul meu. Până la urmă, prima criză de leucemie a lui Haley îl speriase pe Bryan într-atât de tare, încât își făcuse bagajele și plecase. Bine, mai contribuiseră și alte aspecte, dar faza cu leucemia fusese picătura care umpluse paharul. Se mutase din Virginia tocmai în California, cât mai departe de copilul său bolnav și de nevasta îngrozită, așa că mai degrabă mă așteptam ca vestea despre recidiva bolii lui Haley să-l determine să dispară definitiv din viețile noastre. În schimb, m-a sunat. Mi-a spus că tocmai fusese concediat. Nici nu-mi aminteam exact în ce domeniu lucra. Parcă ceva legat de software pentru o companie din Silicon Valley? În fine, m-a anunțat că vine în Virginia. Voia să ne ajute.

Zile întregi după ce vorbiserăm la telefon am avut o dispoziție dintre cele mai ciudate. Haley începuse să ia doze mari de steroizi și ar fi fost greu de spus care dintre noi două se comporta mai anapoda. Eu eram furioasă că ajutorul lui Bryan venea atât de târziu. Câtă nevoie avuseserăm de el în ultimii zece ani! Acum însă, puteam spune că eu și Haley eram o adevărată echipă. Când făceam

împreună treabă prin gospodărie – de pildă, reparam câte ceva la instalația casei sau curățam curtea de frunze –, îmi plăcea la nebunie să spun că „N-avem noi nevoie de vreun mascul puturos!", așadar eram îngrijorată neștiind cum avea el să se încadreze în peisaj. Oare avea de gând să-și reclame dreptul de a avea vreo putere de decizie în creșterea ei? Nici să n-aud de-așa ceva! Și oare cum avea să se comporte Haley cu el?

Nu-și mai amintea de el și nu părea să-i pese niciodată de felicitările și cadourile pe care i le trimitea. În orașul în care locuiam, Old Town Alexandria, Haley își făcuse tot felul de prieteni: unii crescuți de câte un singur părinte, dar și copii din familii mixte sau cupluri gay, familii de latino-americani sau musulmani. De toate felurile. Deci nu credeam că se simțea exclusă din pricină că nu avea tată.

Mărturisesc că, de fapt, mă convinsesem singură că nu-i păsa de Bryan, dar m-a surprins să constat că nu era așa. Când am întrebat-o dacă și-ar fi dorit ca el să se întoarcă, mi-a zis: „Îți dai seama, ce naiba! Era și timpul". Mă pufnise râsul. Avea un limbaj așa de colorat pentru o puștoaică de doisprezece ani. Dar știam cu cine seamănă, așa că ce mai puteam să spun?

Bryan și-a făcut apariția la două săptămâni după ce vorbiserăm la telefon, și trebuie să spun că am fost șocată să văd cu câtă ușurință l-a primit Haley înapoi în viața ei. M-a făcut să mă simt mândră de mine – dovadă că reușisem mai bine decât credeam să nu o „asmut" împotriva tatălui ei, și nu-mi fusese deloc ușor. Îi spusesem că moștenise de la el talentul de a se pricepe la computere. Cu siguranță, nu semăna cu mine la capitolul ăsta. Practic, crease singură un website pentru frații și surorile copiilor dați dispăruți. Eu inventasem tot felul de scuze pentru absența tatălui ei din viețile noastre. I-am explicat cum stătuse treaba cu divorțul cum am putut eu mai bine: „Te iubea atât de mult, încât pur și simplu n-a suportat să te vadă suferind. A primit apoi o slujbă în California

și i-a fost foarte greu să facă naveta dintr-un colț al țării în celălalt". Eram sigură că-și dăduse seama că-i îndrugasem numai minciuni, dar pentru ea nu părea să conteze. Îl voia pe tatăl ei alături.

Nu-și mai amintea de el câtuși de puțin. Pentru ea, era un străin care o vizitase la spital, în cea de-a treia săptămână de chimioterapie. Îi ținea ligheanul să verse atunci când i se făcea rău. Stătea la capul patului ei de spital, încruntat și încordat, cu mâinile împreunate sub bărbie, veghindu-i somnul spasmodic de după aspirația de măduvă osoasă.

Îi aducea dropsuri de lămâie dacă se plângea că are un gust neplăcut în gură, din cauza tratamentului. Îi cumpăra bandane în culorile curcubeului, pentru că Haley ura faptul că nu mai avea nici un fir de păr pe cap. Dar nu-l recunoscuse pe Fred, zdrențărosul ursuleț de pluș, pe care Haley îl purta mereu cu ea și pe care chiar el i-l dăduse când fata împlinise un an.

Părea încă de la bun început că se simte bine în prezența lui. Mai bine decât mine, asta fără îndoială. Nu semăna deloc cu el. Încă de când se născuse semăna foarte mult cu mine. Avea părul șaten-deschis și ochii verzi, exact ca mine, în vreme ce Bryan era brunet – sau fusese cândva. Acum, avea părul ușor grizonant, în stilul lui George Clooney. Ochii îi rămăseseră aceiași – căprui, cu gene lungi, ascunși în spatele ochelarilor cu rame pătrățoase –, iar nasul aștjderea: ai fi zis că este un descendent al locuitorilor din Imperiul Roman, deși se trăgea din strămoși englezi și nemți. Avea treizeci și cinci de ani când îl văzusem ultima oară și era un tip arătos la vremea aceea. Acum, la patruzeci și cinci, parcă își mai pierduse din vigoare, iar pielea din jurul ochilor începuse să se rideze – ca și a mea, de altfel; dar trebuia să recunosc, măcar față de mine însămi, că toți nervii pe care-i acumulasem pe el nu reușiseră să potolească atracția pe care o exercitase cândva asupra mea.

A închiriat un apartament în apropiere de Old Town și a început să-și caute o slujbă, dar nu-și găsise încă; între timp, eu credeam că suntem toți trei destul de mulțumiți cu aranjamentul actual. Adevărul era că prezența lui se dovedise a fi de ajutor. De mare ajutor. Fusesem propusă pentru a prelua conducerea Oficiului de Copii Dispăruți când boala lui Haley recidivase, iar eu chiar îmi dorisem postul respectiv. Lucram de ani întregi în această instituție și nu eram deloc mulțumită de structura organizației, care avea nevoie urgentă de o schimbare. Voiam să ajung eu la cârmă. Când Haley s-a îmbolnăvit, am crezut că voi fi nevoită să las treaba pe mâinile altcuiva, dar am putut accepta poziția respectivă.

De cele mai multe ori, Haley stătea în timpul săptămânii la Spitalul pentru Copii din Washington, iar în weekend, acasă. Puteam să-mi iau de lucru când mergeam la clinică, dar dacă trebuia să merg la o întâlnire sau ceva de genul acesta, Bryan mă substituia cu succes. Săptămâna asta fusese deja cu ea la medic de două ori, în ambele dăți ca să i se recolteze sânge pentru analize. Însă cel mai semnificativ ajutor era că o scotea astăzi la plimbare, ca s-o mai distreze. Se purta cu Haley de parcă ar fi fost un copil normal, sănătos. Ca și cum ar fi fost fiica lui. Chiar și așa, eu tot nu aveam deplină încredere în el. Tot așteptam să i se ia de toate astea. Să-și facă în pripă bagajele și să se facă nevăzut pe Coasta de Vest, încă o dată. Îl omoram dacă o rănea pe Haley în acest fel. Pur și simplu, îl tăiam bucăți.

Evident, Haley îl iertase pentru felul în care se purtase cu ea în trecut. Poate că nici măcar nu fusese supărată vreodată pe el. O prinsese din urmă, la timp. Încă nu avea atitudinea aia tipic adolescentină de nepăsare, deși uneori putea să pară așa, din pricina steroizilor. Eu suportam greul când venea vorba despre stările ei de irascibilitate. Nu Bryan. Era toată numai lapte și miere în prezența lui, iar eu știam că se teme ca nu cumva să-l piardă din nou.

Eram deja de vreo oră pe internet, lucrând, atunci când i-am auzit pe Haley și Bryan intrând din garaj în bucătărie. Am coborât și i-am găsit râzând. Haley își punea din nou bandana albastră pe cap. Rămăsese complet cheală într-o singură zi și plânsese de dimineață până seara. Din câte știam eu, nu mai plânsese de atunci.

–V-ați distrat? am întrebat.

–Merge pe bicicletă de parcă ar alerga la curse.

Bryan îi puse mândru o mână pe umăr, de parcă ar fi contribuit în vreun fel la modul în care crescuse Haley. Ca să fiu sinceră, nici eu nu știam în ce măsură o ajutasem să devină persoana care era.

Parcă așa se născuse: inteligentă, încrezătoare și independentă. Independența ei era o problemă, pentru că eu îmi doream să o pot ține cât mai mult timp aproape de mine. Mai pierdusem un copil și nu aveam de gând să-l pierd și pe acesta.

–Tati n-a mai mers de mult pe bicicletă, dar nu a căzut decât de trei ori, zise Haley.

–De două, o corectă Bryan, rânjind.

Îmi dădeam seama cât de mult îi plăcea lui Haley să rostească acel cuvânt: *tati*. Îl folosea deseori, ca și cum ar fi vrut să recupereze toți anii în care nu avusese cui să-i spună „tati".

–Rămâi la cină? am întrebat, dar Bryan a refuzat.

–O să vă las să mai stați și singurele. Vrei să mai mergem și mâine la plimbare? întrebă el, după ce o îmbrățișă pe Haley.

–Sigur, zise ea.

–Ai teme de făcut? am întrebat.

–Nu prea multe.

Nu rămăsese deloc în urmă cu lecțiile pentru școală, chiar și pe parcursul internării în spital. Eu nu cred că mi-aș fi dat într-atât silința, dacă aș fi fost în locul ei. Dar ea nu dorise să rămână în urmă față de prietenele ei.

–Du-te şi fă-ţi temele, ca să termin şi eu aici, iar apoi mâncăm.

–Bine, zise ea şi se îndreptă spre scări. Se uită la noi peste umăr şi zise: Pa, tati!

–Ne vedem mâine, îi făcu Bryan cu mâna.

Am auzit-o tropăind pe scări.

–Mulţumesc pentru că m-ai ajutat astăzi, i-am zis lui Bryan.

–Plăcerea a fost de partea mea. Crede-mă.

–Se bucură că începe să te cunoască mai bine.

–Nici pe jumătate cât mă bucur eu că am ocazia să o cunosc.

Dintr-odată, am simţit cum începe să mă enerveze toată situaţia, aşa că m-am uitat imediat în altă direcţie şi am luat două farfurii din dulapul care se afla deasupra chiuvetei. Vorbiserăm mult despre problema lui Haley şi despre tratament. Discuţii lungi despre *Haley*. Îi arătasem filmuleţe cu ea la cursurile de balet, jucând T-ball[1] sau câştigând pentru echipa de înot, graţie fenomenalului ei bras. Dar nu vorbiserăm deloc despre felul în care el a plecat. Despre laşitatea lui. Despre cât de *mârşav* fusese. „Nu pot face faţă situaţiei în care aş mai pierde un copil", spusese înainte de a ne părăsi prima oară când se îmbolnăvise Haley. Ei, bine, nici eu n-aş fi fost în stare, dar asta nu-mi dădea dreptul de a ieşi pe uşă oricând pofteam.

Nici unul dintre noi nu adusese vorba despre Lily. Când i-am spus că fusesem numită în funcţia de director al Oficiului pentru Copii Dispăruţi, i-am analizat cu atenţie reacţia, aşteptând un semn cum că înţelesese ce se petrece, dar se comportase ca şi cum i-aş fi spus că am ajuns în fruntea unei agenţii de publicitate sau a vreunei grădiniţe, ceva care n-ar fi avut nici cea mai mică legătură cu vieţile noastre.

[1] Sport înrudit cu baseballul (n.tr.)

La un moment dat, trebuia să abordăm și acest subiect, pentru că altminteri explodam; mă deranja cumplit comportamentul său, de parcă ar fi putut să revină când voia în viețile noastre, fără consecințe. În acest moment însă, nu îndrăzneam să fac nimic, ca să nu stric relația care lua naștere între el și Haley.

Am pus farfuriile pe blatul din bucătărie, după care m-am îndreptat spre ușa ce dădea în garaj. Am deschis-o și-am întrebat:

–Așadar, ne vedem din nou mâine?

–Corect.

S-a îndreptat spre ușă, apoi s-a întors către mine, zâmbind.

–O să fie exact ca tine când va fi mare, zise. Deja îmi amintește de tine.

–Ce vrei să spui?

–Știi tu, mi-a răspuns ridicând din umeri. Așa... pur și simplu incredibilă.

Avea un zâmbet ușor melancolic. Am văzut regretul din privirea lui.

–Ne vedem mâine, a mai zis.

A plecat, iar eu am rămas uitându-mă după el prin ușa deschisă a garajului, cum ajunse la mașina pe care o parcase pe stradă. „Nu care cumva să pici și tu în mrejele lui", mi-am spus. N-aveam s-o fac. Prea cursese multă apă pe gârlă...

Când a sunat telefonul, o oră mai târziu, pusesem niște somon la cuptor. Am ridicat receptorul din furca aflată chiar lângă frigider. Eu răspundeam *mereu* la telefon, nu mă interesa să văd cine sună. Mi se trăgea de la atâția ani în care îmi dorisem cu disperare ca telefonul să sune. Să primesc niște răspunsuri. Răspundeam mereu la telefon pe un ton plin de speranță.

–Alo? am rostit, reducând flacăra de la orezul care era pe foc.

–Jeff Jackson la telefon.

Rahat. Medicul oncolog al lui Haley mă suna la șase după-amiaza. Nu era un semn bun. Imediat mi-a crescut tensiunea.

–Ce s-a întâmplat? am întrebat. Îmi venea să spun: „Se simte așa de bine. Te rog, te rog din suflet să aibă măcar săptămâna asta de liniște!"

–Tocmai am primit rezultatele de la laborator, zise el. Hemograma nu a ieșit bine.

–La dracu'!

Mi-am trecut o mână prin păr. Jeff, arată grozav. Astăzi chiar a mers la o plimbare mai lungă cu bicicleta și...

–Are nevoie de o transfuzie.

–Acum? am întrebat, strângând din ochi.

–Mă tem că da.

–La dracu'!

–O să sun eu la clinică să-i pregătească o cameră, zise el, apoi adăugă încet: Îmi pare rău...

Mi-a luat câteva minute să-mi revin cât de cât, după care am urcat. Am rămas tăcută în ușa camerei lui Haley. El nici nu știa că sunt acolo; tocmai discuta pe Skype cu una dintre verișoarele ei. Am văzut-o pe monitor pe una dintre gemene – Madison sau Mandy, niciodată nu reușisem să le deosebesc. Madison sau Mandy râdea și vorbea. Ținea în brațe un cățeluș Westland Terrier, îndesat și haios, și-l punea să facă semn cu lăbuța la cameră. Sora lui Bryan, Marilyn Collier, locuia cam la o oră distanță de doi, în Fredericksburg, și, împreună cu cele patru fiice ale sale, rămăsese o constantă în viața noastră, chiar și după plecarea lui Bryan. Haley ținea mult la verișoarele ei, și ele o iubeau. Mi s-au umplut ochii de lacrimi auzind-o pe Haley cum vorbește entuziasmată

cu Madison/Mandy. Cât de rău îmi părea că trebuia să stric momentul!

Am bătut ușor la ușă.

–Ups! Haley a închis numaidecât monitorul.

S-a răsucit cu scaunul și s-a uitat la mine, cu ochii ei verzi și nevinovați. Am terminat tema la mate, mami, stăteam doar puțin pe vorbă cu Mandy.

Nici că-mi păsa dacă mințea. Putea să stea pe Skype. Putea să facă tot ce vrea.

–Nu-i nimic, am spus oftând. A sunat doctorul Jackson, iubita mea. A zis că hemograma nu a ieșit bine.

–Rahat.

–Nu zice „rahat".

–Dar tu mereu o faci.

–Da, mă rog, dar nu ar trebui.

–Nu vreau să merg iar la spital, mami.

Se uita la mine cu ochi rugători, dorea să stea acasă, și simțeam cum mi se rupe inima.

–Trebuie să mergem, draga mea. Îmi pare rău.

Era evident că vestea nu-i pica bine deloc:

–Groaznic!

–Sunt întru totul de acord.

–Asta înseamnă că săptămâna viitoare nu mai fac chimioterapie?

Nu-mi dădeam seama dacă spera să nu mai trebuiască să treacă prin chimioterapie sau dacă o îngrijora faptul că tratamentul se va prelungi atât de mult.

–Depinde cum va arăta hemograma la momentul respectiv. Ia cu tine tot ce-ți trebuie, plecăm imediat.

S-a uitat la mine încruntată, cu mâna strânsă pe cotiera scaunului, și a zis:

–Mami... să nu-i spui lui tati, bine?

Poate că o altă mamă n-ar fi înțeles, dar eu, da. Era speriată. Boala îl făcuse pe tatăl ei să ne întoarcă spatele cu ani în urmă.

Petrecuseră mai multe zile fericite, în care ea fusese sănătoasă, și se temea să-i spună din nou că era bolnavă.

–N-o să mai plece, draga mea, am spus și am ieșit din camera ei, sperând cu tărie să nu-i fi spus o minciună.

capitolul 7

Tara
Wilmington, Carolina de Nord

Parcă trecuseră doar câteva săptămâni de când fusesem ultima oară la biserică, cu ocazia parastasului pentru Sam, și a trebuit să fac un efort ca să vin astăzi. Organizasem slujba împreună cu Emerson. Em îmi ceruse să cânt, lucru pe care îl mai făceam ocazional pe la nunți sau ceremonii, dar refuzasem categoric. Și cum aveam ocazia să o ascult pe una dintre colegele de la cor cântând minunatul recviem al lui Gabriel Fauré, *Pie Jesu*, cu frumoasa ei voce de soprană, mă bucuram că o făcusem. Vocea îmi era oricum gâtuită din pricina imensului nod din gât. Nu puteam să fac asta aici, unde amintirea slujbei de pomenire pentru Sam încă plutea în aer. Și mai ales nu acum, când încă nu-mi venea să cred că Noelle a noastră nu se mai afla printre noi.

În stânga mea se afla mama lui Noelle. Trecuse cam un an de când o văzusem ultima oară, iar acum, la optzeci și patru de ani, dădea clar semne de demență. Uitase cum mă cheamă, deși își amintea de Emerson, chiar și de Jenny, dar înțelegea cu siguranță că Noelle murise. Deoarece ședea lângă mine, am observat cum mai mereu își ducea pumnul ramolit la gură și dădea din cap a neînțelegere, ca și cum nu i-ar fi venit a crede ce se întâmplase. O înțelegeam perfect.

Grace se afla în dreapta mea, lângă Jenny, Emerson și Ted. Insistase să o las să rămână acasă.

–Știu că e greu, îi zisesem în dimineața aceea.

Mă așezasem pe marginea patului ei, în care se cuibărise, învelindu-se cu cearșaful ca într-un cocon.

Cuvertura ei cu picățele albastre și verzi fusese aruncată pe jos și m-am abținut s-o ridic și s-o împăturesc frumos, la marginea patului.

–Știu că-ți amintește de slujba pentru tati, dar trebuie să fim și noi acolo, ca să cinstim amintirea lui Noelle. Te-a iubit și mereu s-a purtat atât de frumos cu tine! Trebuie să mergem și noi, măcar ca să fim alături de mama ei. Îți mai aduci aminte, și pentru noi a contat faptul că au venit atâția oameni la slujba pentru tati...

Nu mi-a răspuns, iar moviliță pe care capul ei o forma sub cearșaf nu s-a clintit. Măcar mă asculta. *Speram* că mă asculta. Am continuat:

–Nu pentru tati au venit atâția oameni, ci *pentru noi*, ca să simțim dragostea și sprijinul lor, pentru ca, împreună, să împărtășim niște amintiri despre...

–*Bine!*

A aruncat cearșaful de pe cap și a trecut pe lângă mine, cu părul lung fluturându-i ca o coamă sălbatică.

–Nu te mai oprești și tu din vorbit? mi-a aruncat peste umăr.

Nu i-am atras atenția că era atât de obraznică. Mi-era prea teamă că aș îndepărta-o și mai mult de mine.

Ian stătea în rândul de bănci din spatele nostru. El ne anunțase pe mine și pe Emerson de testamentul lui Noelle. Știa de luni de zile de existența lui, pentru că dăduse peste el printre dosarele lui Sam, dar mie nu-mi spusese nimic de el. Sunt sigură că nici nu se aștepta să se dovedească necesar atât de curând. Testamentul era relativ recent; fusese conceput cu doar câteva luni înainte de moartea lui Sam. Am fost sincer surprinsă să aflu că Noelle chiar își făcuse testamentul; nu fusese niciodată o persoană prea organizată. Dar și mai mare a fost surpriza că apelase la Sam pentru aceasta. E drept, îl știa pe Sam

de când mă ştia şi pe mine şi întotdeauna se înţeleseseră bine, cu excepţia câtorva disensiuni ocazionale.

Dar conţinutul testamentului era de aşa natură încât mai mult ca sigur lui Noelle nu-i picase tocmai bine să discute aspectele acelea cu el, şi sunt convinsă că şi el se simţise nelalocul lui aflând care-i erau cele din urmă dorinţe.

În testament, Noelle o numise pe Emerson ca executor testamentar. M-am simţit rănită când Ian mi-a comunicat asta. Nu m-am putut abţine. Eu, Emerson şi Noelle fuseserăm dintotdeauna foarte apropiate. Un trio în toată regula. Mi se mai întâmpla să mă simt uşor exclusă, dar îmi spuneam mereu că e doar în închipuirea mea. Faptul că Noelle o alesese pe Emerson ca executor îmi confirma, de fapt, ceea ce bănuisem dintotdeauna. Nu că şi-ar *dori* cineva să aibă acest rol, numai că mă întrebam de ce Noelle nu a dispus ca amândouă să ne ocupăm de asta. Oare lui Sam îi trecuse prin cap să-i sugereze asta?

Şi mai grăitoare era împărţirea bunurilor ei. Deşi dusese un trai modest, Noelle reuşise, de-a lungul anilor, să pună deoparte puţin peste 50 000 de dolari. Voia ca Emerson să aibă grijă, în primul rând, de nevoile mamei sale. Dacă mai rămâneau bani, aveau să fie puşi în fonduri fiduciare pentru Jenny şi Grace, în proporţie de 75% şi respectiv 25% din suma totală, Jenny primind aşadar o sumă mai mare. Cum se simţise Sam când văzuse că Noelle o favoriza în mod evident pe fata lui Ted şi Emerson, în detrimentul propriei fiice? Îmi dădeam seama că împărţirea era corectă. Aşa era normal să se întâmple. Jenny o ajutase pe Noelle cu programul pentru bebeluşi şi chiar părea să o admire pe Noelle, pe când despre Grace nu se putea spune acelaşi lucru. Banii în sine nu contau. Numai că, pentru mine, totul a fost ca o lovitură în plex, să constat că prietenia dintre mine, Noelle şi Emerson fusese, în realitate, infinit mai disproporţionată decât crezusem.

Tot în testament, Noelle stipulase ca, în cazul în care dorește, Suzanne Johnson poate prelua programul pentru bebeluși, iar Suzanne fusese de acord. La slujbă stătea lângă Ian, în spatele nostru. Aniversarea ei, pentru împlinirea vârstei de cincizeci de ani, se apropia vertiginos, iar eu mă întrebam dacă nu cumva era mai indicat să anulăm petrecerea.

Cu mult timp în urmă, lucrase cot la cot cu Noelle, ca doică, și de-atunci rămăseseră prietene, Suzanne trecând între timp printr-un divorț și luptându-se în două rânduri cu cancerul. După ultima criză a bolii, lui Suzanne părul îi crescuse mai des, complet alb și creț. Când am salutat-o înainte de slujbă, am observat cât de sănătoasă părea. Imensii ei ochi albaștri mă duceau mereu cu gândul la o fetiță cu chipul uimit și era greu să o privești fără să zâmbești, chiar și în zilele când era bolnavă și chelise din cauza chimioterapiei. Avea niște ochi pur și simplu captivanți.

Suzanne nu era doar una dintre cele mai bune prietene ale lui Noelle, ci și mama lui Cleve, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva lui Grace îi venea greu să o vadă, în condițiile în care ea și Cleve se despărțiseră.

Îmi închipuisem că toate femeile mișite de Noelle aveau să-și facă apariția la parastas, dar, uitându-mă în spate, am observat că biserica nu era plină nici pe jumătate. Am cuprins-o de umeri pe mama lui Noelle, nevrând ca ea să se uite în spate. Nu voiam să vadă că oamenilor pe care Noelle îi ajutase nu le păsa suficient încât să vină.

Primarul citea elogiul și m-am străduit să fiu atentă. Vorbea despre cum lui Noelle i se oferise un premiu pentru servicii de voluntariat din partea guvernatorului statal, iar ea îl refuzase. Tipic pentru ea, mi-am spus. Nici unul dintre noi nu fusese surprins de alegerea ei, de fapt. Noelle nu era de părere că să-i ajuți pe ceilalți trebuie considerat ca ceva deosebit.

Am simțit cum trupul mamei lui Noelle tremura ușor la cuvintele primarului și am cuprins-o mai strâns după umeri. La înmormântarea lui Sam, la fel o ținusem și pe Grace. În ziua aceea, fuseserăm ca două blocuri din lemn. Umerii ei mi se păruseră țepeni și încordați, iar mie pur și simplu îmi amorțise brațul – atât de tare, încât a trebuit să mă ajut de celălalt braț ca să mi-l desfac de pe umerii lui Grace. Îmi amintesc cât de apropiate am stat una de cealaltă în ziua aceea, corp lângă corp. Acum, șezând pe băncile din biserică, între noi erau cam treizeci de centimetri, ca și cum, lună de lună, de la moartea lui Sam, ne-am mai fi îndepărtat cu câte cinci centimetri. Prea se mărise spațiul dintre noi. Acum, nici dacă aș fi încercat, nu aș mai fi putut s-o cuprind de umeri.

M-am întrebat dacă, la fel ca mine, Grace se gândea; „Ce-ar fi fost dacă...?". Ce-ar fi fost dacă Sam ar fi plecat de-acasă cu cinci secunde mai târziu? În dimineața aceea eram toți trei în bucătărie, ca de obicei, fără să vorbim prea mult, Sam turnându-și cafea în cana aceea izotermă de călătorie, urâtă, cu dungi mov, pe care o primise de la Grace de ziua lui, cu ani în urmă; Grace întorcând încăperea cu fundu-n sus tot căutând o carte pe care nu mai știa unde o pusese; eu, strângând în urma lor. Grăbit, Sam a ieșit pe ușă și și-a uitat cana. O văzusem pe bufet, dar m-am gândit că mai mult ca sigur ajunsese deja cu mașina în stradă. Ce-ar fi fost dacă aș fi ieșit după el, să-i dau cana? M-ar fi văzut? Atunci, nu ar mai fi fost nevoit să oprească la Port City Java, ca să-și ia cafea. Și nu ar mai trecut prin intersecția Monkey în momentul acela absolut nepotrivit. Oare s-ar afla acum aici lângă mine, dacă aș fi încercat să-l prind din urmă?

Dacă, dacă, dacă.

O auzeam pe Emerson trăgându-și nasul în dreapta mea, iar eu umplusem de lacrimi șervețelul făcut cocoloș în mână. Emerson mi-a aruncat o privire și a încercat să zâmbească; mi-aș fi dorit atunci ca Grace și Jenny

să nu se afle între noi, ca să o pot atinge ușor pe braț. Eram amândouă debusolate. Dacă era vorba de sinuciderea lui Noelle, întrebările de genul „Ce-ar fi fost dacă...?", ce ne tulburau, erau nenumărate și ne bântuiau.

Poate că în cazul ăsta *chiar am fi putut* face ceva pentru a schimba cursul lucrurilor în ceea ce o privește pe Noelle. Ea își luase viața. Era cu totul altceva decât un tragic accident, în care fuseseră implicate două mașini ce se ciocniseră într-o intersecție. Ceva ce se putea preveni dacă măcar una dintre noi ar fi observat simptomele. Și totuși, care fuseseră aceste simptome? Faptul că Noelle se sinucisese părea complet lipsit de logică. Întotdeauna fusese absolut *îndrăgostită* de viață. Sau poate ne scăpase nouă un gol existent în sufletul ei? Nu se căsătorise niciodată, mai ales după ce se despărțise de Ian acum mulți ani, și ajutase la nașterea atâtor copii, fără ca ea însăși să fi avut un copil al ei. Părea mulțumită de alegerile ei, dar poate că se prefăcuse față de noi. Mi-am adus aminte de noaptea aceea de sâmbătă, în iulie, când Noelle mă alinase după ce-l pierdusem pe Sam. Mă gândisem numai la mine. Oare existase vreun indiciu, cât de mic, al suferinței ei, care-mi scăpase în acea noapte?

O știam pe Noelle încă din primul an de facultate și de-atunci strânsesem mii și mii de amintiri legate de ea. Cu toate acestea, cea mai pregnantă amintire dintre toate avea să fie pentru totdeauna cea referitoare la momentul în care o născusem pe Grace și Noelle mă ajutase.

Sam fusese reținut în a mă susține să nasc acasă și, ca să fiu sinceră, dacă ar fi fost oricare altă moașă în afară de Noelle, nu m-aș fi simțit nici eu liniștită. Aveam încredere deplină în ea, deși Sam se temea că ne asumam riscuri fără să fie necesar; la drept vorbind, lucrurile nu au mers ca pe roate. Sam a stat de vorbă cu mine toată noaptea, încercând să mă liniștească, dar fără să reușească vreo clipă să-și mascheze spaima din voce.

Totuși, Noelle, a avut tot timpul capul pe umeri. Există oameni care, numai prin simpla lor prezență, reușesc să facă în așa fel încât să-ți scadă tensiunea. Să te facă să respiri calm. Să rămâi concentrată la ce faci. Așa era Noelle. „O să am eu grijă de tine", îmi spusese în noaptea aceea, iar eu o crezusem. Oare câte femei auziseră aceste cuvinte din gura ei, pe parcursul anilor? Eu, una, știusem de-atunci că spunea adevărul. Veioza pe care o așezase cât să lumineze mai bine între picioarele mele îi accentua ochii de un albastru electric; își strânsese părul sălbatic, dar șuvițe umede îi veneau pe frunte. În lumina veiozei, părul ei strălucea aproape în roșu. S-a plimbat cu mine în jurul camerei, la lumina lunii. Mi-a dat să beau coniac și ceaiuri ciudate, cu gust de pământ. M-a răsucit în tot felul de poziții bizare: din cauza burții imense și a picioarelor care nu încetau să-mi tremure, mă simțeam ca o contorsionistă. M-a pus să-mi așez un picior pe un taburet de bucătărie, pe care-l adusese în dormitor, cerându-mi să-mi mișc șoldurile într-un anume fel. Eu plângeam și gemeam, sprijinindu-mă când de ea, când de soțul meu îngrijorat. Îmi clănțăneau dinții, deși era foarte cald în încăpere. Îmi displăcea teribil faptul că nu mă puteam controla deloc, dar nu aveam încotro, trebuia să mă las pe mâinile lui Noelle. Aș fi făcut orice-mi cerea, aș fi băut orice fiertură pe care mi-o dădea. Aveam încredere în ea mai mult decât în mine însămi, iar când într-un târziu a spus ceva despre faptul că trebuia chemată ambulanța, m-am gândit: „ Dacă Noelle zice că trebuie, atunci chiar trebuie s-o facem".

Dar nu a mai chemat ajutoare, iar restul nopții a fost pentru mine un episod înecat în valuri de durere oarbă. Dimineață devreme, m-am trezit și l-am văzut pe Sam lângă patul nostru, în semiîntuneric, o siluetă vag conturată în lumina care venea pe fereastră. Pentru o clipă, n-am știut unde mă aflu. Tot trupul mă durea îngrozitor, mă simțeam goală și vulnerabilă.

–Eşti mămică, Tara. M-a mângâiat cu blândeţe pe obraz. Eşti o mămică uimitoare, curajoasă şi frumoasă, spuse el.

Fără lentilele de contact, în lumina albicioasă ce venea pe fereastra din spatele lui, nu am putut să-i văd chipul, dar ştiam din vocea lui că zâmbea.

–Sunt la spital?

Nu am reuşit decât să şoptesc. Nu aveam voce. Îmi simţeam gura uscată şi crispată.

–Nu, Tara. Eşti aici. Eşti acasă. Noelle a reuşit, până la urmă. Pentru o clipă, s-a gândit că poate va trebui să te ducem la spital, dar a izbutit să întoarcă bebeluşul.

Mi-a netezit părul şi apoi mi-a mângâiat din nou obrazul. Am simţit miros de săpun.

–Am gura uscată... Mi-am lins buzele. Parcă ar fi plină de nisip.

Sam a chicotit.

–De la cenuşă.

Mi-a adus un pahar şi mi-a dat să beau cu paiul; când am sorbit, am simţit că-mi dispare crisparea.

–Cenuşă?

Oare înţelesesem eu greşit?

–Ai leşinat după ce s-a născut bebeluşul. Noelle mi-a tăiat puţin păr – îşi atinse părul întunecat de deasupra frunţii –, l-a ars şi ţi-a pus cenuşa rezultată sub limbă, ca să-ţi revii.

M-am simţit uşor ameţită.

–Şi a funcţionat? am întrebat.

–Îmi pare tare rău că a trebuit să treci prin atâtea, zise el după ce încuviinţă, dar avem un bebeluş atât de frumos, Tara. Ai şi ţinut-o în braţe, îţi mai aminteşti?

Dintr-odată, mi-am amintit plânsetul ca un mieunat al fiicei mele când o luasem în braţe. Mi-am amintit cum îi simţisem greutatea, cum era înfăşurată în păturica moale. Cum s-a agăţat rapid de sânul meu. Parcă îmi aminteam

de toate ca prin vis și mi-aș fi dorit să fi reținut clar fiecare amănunt.

–Unde este? Vreau s-o văd.

Am încercat să mă uit în spatele lui, în pătuțul de lângă fereastră.

–E cu Noelle în bucătărie, îi face niște chestii de care știe ea. I-am spus că mi se pare că ești pe punctul de a te trezi, iar ea a zis că o s-o aducă numaidecât.

Brusc, s-a aplecat deasupra mea și și-a lipit obrazul de-al meu.

–Am crezut că o să te pierd noaptea trecută, a rostit cu voce gravă. Că o să vă pierd pe amândouă. Mi-a fost foarte teamă. Am crezut că făcusem o mare greșeală hotărând să naști acasă. Dar Noelle... nici un medic obstetrician nu s-ar fi descurcat mai bine. Îi suntem îndatorați. S-a descurcat excepțional, Tara.

Îi simțeam fierbințeala obrazului și pielea lipicioasă și umedă și i-am atins celălalt obraz cu mâna. Am șoptit:

–Cum rămâne cu numele...

Fuseserăm atât de siguri că vom avea un băiețel, un alt Samuel Vincent, încât nici nu luaserăm prea mult în calcul vreun nume de fată. Ne plăceau în egală măsură Grace, Sara, Hannah, dar nu hotărâserăm care dintre ele. Așa că am sugerat:

–Noelle?

Și-a dezlipi obrazul de-al meu și, când m-a privit, mi s-a părut pentru o clipă că întrezăresc o urmă de îndoială pe chipul său, dar apoi a zâmbit și a încuviințat din cap.

–Uite-o! Noelle a intrat în cameră ținând în brațe micul ghemotoc. Mămica ta te așteaptă, draga mea.

Și-a aplecat puțin capul spre ghemotoc, iar eu am simțit instantaneu o senzație de foame, cum nu mai avusesem niciodată. Dacă aș fi putut sări din pat ca să-mi iau copilul, aș fi făcut-o, dar am întins brațele pentru ca Noelle să-mi dea bebelușul. Sam și-a lipit fruntea de a mea

și am privit amândoi, complet absorbiți și fermecați, chipul fiicei noastre. I-am dat puțin la o parte căciulița galbenă, lăsând la vedere peticul de perișor șaten-deschis. Avea obrajii rotunzi și îmbujorați, iar sprâncenele arătau de parcă i-ar fi desenat cineva semiluni pufoase și aurii deasupra ochilor. A clipit și a deschis ochișorii, uitându-se la noi neștiutoare, dar plină de interes, de parcă ar fi fost la fel de nerăbdătoare să ne vadă pe cât fuseserăm și noi; am simțit pe loc cum ochii mi s-au umplut de lacrimi, uluită de minunea din brațele mele. Nu-mi puteam dezlipi privirea, dar Sam și-a ridicat capul și s-a uitat la Noelle. Ședea la piciorul patului, zâmbind ușor.

–O să-i punem numele Noelle, a zis el.

Am ridicat privirea taman la țanc, cât să observ cum zâmbetul i-a dispărut de pe buze. Cuvintele ei aproape că au sunat ca o avertizare:

–Ba nu, n-o s-o faceți.

–Ba da, asta ne dorim.

Chiar și fără lentilele de contact, mi-am dat seama că Noelle a roșit brusc.

–Vă rog să nu faceți asta. Promiteți-mi că nu o să împovărați copila cu numele meu.

–Bine, am convenit dintr-odată împreună cu Sam, pentru că amândoi observaserăm că Noelle se simțise deranjată.

Nu înțelegeam de ce. Oare își ura propriul nume? Mie mereu mi se păruse un nume frumos, liric și puternic deopotrivă.

Acum, stând în biserică lângă fetița pe care o născusem în noaptea aceea, mi-am adus aminte de apropierea dintre noi. Fizică. Emoțională. Spirituală. Cât de frumos înflorise relația dintre noi în acei ani de la început! Cum ajunsese oare să se transforme acea apropiere într-o distanță atât de tulburătoare, de nesuportat?

Eu și Sam îi povestiserăm lui Grace despre noaptea în care s-a născut. I-am spus despre rolul pe care Noelle

îl jucase în aducerea ei pe lume și cum fuseserăm pe punctul de a o boteza Noelle.

–Vă mulțumesc că n-ați făcut-o, ne zisese.

–Lui Noelle trebuie să-i mulțumești. Nu a vrut să ne lase, i-a explicat Sam.

–De ce?

–Bănuiesc că nu era deloc înnebunită după numele ei, îi spusesem, încercând să închei subiectul.

Niciodată nu m-aș fi gândit că se opusese pentru că se simțea vinovată.

Cine s-ar fi gândit vreodată?

capitolul 8

Emerson

Doamne, mă simţeam ca un zombi. Ceremonia de după slujbă se ţinu la mine în casă, dar abia dacă mai ştiam unde era fiecare cameră. Diverse chipuri şi voci se amestecau laolaltă într-o combinaţie de sunete şi culori. În afară de mine, toată lumea era îmbrăcată în negru. Purtam bluza mea preferată, de culoare verde, şi fusta cafeniu-verzuie, cu imprimeu floral, care începea să mă strângă puţin în talie. Le luasem din şifonier de dimineaţă, fără să mă gândesc ce făceam. Oricum, lui Noelle nu i-ar fi plăcut să vadă atâta lume îmbrăcată în negru.

Nu eram foarte conştientă de ce se petrecea în jurul meu: ştiam că Jenny şi Grace urcaseră la etaj ca să scape de adulţi; furnizorul angajat de Tara parcă plutea dintr-o încăpere în alta, servind platouri cu *bruschette* şi creveţi; Ted era atent la mine, indiferent de locul în care se afla. Ştia prea bine că eram cu nervii la pământ. Mă bucuram că măcar mama lui Noelle plecase după slujbă, împreună cu însoţitoarea ei. Nu cred că aş mai fi suportat s-o văd atât de îndurerată.

Tara încerca, pe cât posibil, să stea de vorbă cu toată lumea, cum îi stătea în fire, dar a stat alături de mine în cea mai mare parte a timpului. Ted şi Ian se aflau într-un colţ al livingului, cu farfurioarele în mână, schimbând impresii, cel mai probabil despre sport. Încă nu mă obişnuisem să-i văd împreună, fără Sam lângă ei. Iar acum, nici Noelle nu se mai afla printre noi.

Pe lângă toate astea, cei de la sanatoriul particular mă sunaseră să-mi spună că îl vor muta pe adoratul meu bunic

într-un azil pentru bolnavii în faza terminală. Îi pierdeam pe toți cei dragi. Nimic n-avea să mai fie la fel, multă vreme de-aici înainte.

Veniseră și câțiva dintre voluntarii din cadrul programului pentru bebelușii înființat de Noelle. Aproape toți îmi erau cunoscuți, deși nu-i știam foarte bine. Am încercat să vorbesc un pic cu fiecare, încuviințând, zâmbind și dând mâna cu toți. Oamenii spuneau lucruri frumoase despre Noelle. Nu a întrebat nimeni „De ce a făcut-o?" sau cel puțin eu n-am fost întrebată. Mă întrebau cum mai merge cafeneaua, iar eu le răspundeam, ca de obicei: „Minunat! Treceți pe la noi când doriți!" Dar parcă vocile tuturor, inclusiv a mea, se auzeau ca printr-o ceață groasă. Parcă tot mereu încercam să ajung la locul în care se afla persoana care lipsea: Noelle. Când mă surprindeam uitându-mă după ea, mă cutremuram, revenind la realitate. O luam razna.

Cam la vreo oră după ce a început recepția – deși mie mi se păruse că trecuseră cel puțin trei ore –, Tara m-a luat în sfârșit de lângă o femeie care nu mai contenea să sporovăiască despre cum croșetează hăinuțe pentru bebelușii.

–Pauză, mi-a șoptit la ureche.

M-am lăsat purtată de ea prin living, până la veranda cu pereții din sticlă, pe care o alipisem la casă cu un an în urmă. Tara și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a îndemnat să stau jos, pe canapea, după care s-a așezat și ea pe divanul cu perne din fața mea. Acum, vocile din living aduceau mai degrabă cu un zumzet, din cauza ușii închise. Ca și cum s-ar fi aflat la o mare și bine-venită depărtare de noi. M-am uitat la Tara și i-am zis:

–Îți mulțumesc, mai aveam puțin și mă sufocam.

–Știu, zise, dând aprobator din cap. E greu.

Am făcut o grimasă și am recunoscut:

–O tot caut pe Noelle. Ce tâmpenie, nu? Vorbesc serios, nu glumesc. Mă aștept să intre pe ușă.

–La fel mi se întâmplă și mie, zise Tara. Mie încă mi se mai pare că-l văd pe Sam, uneori. Ieri, mi s-a părut că-l văd la magazin. Și a mai fost un tip, pe care l-am văzut la volanul unei mașini pe Water Street – aproape că mi-a venit să întorc și s-o iau după el.

–Nu înțeleg de ce n-au venit mai mulți oameni la slujbă. Mă simțisem jignită să văd câți veniseră – sau, mai degrabă, câți nu veniseră. Am crezut sincer că vor veni... că fiecare mamă pe care ea a ajutat-o să nască... Am clătinat din cap. Știi și tu cât de apropiată fusese de toate acele mame, ce relație apropiată era între ele. Chiar am crezut că vor lua toate parte la ceremonie.

–Știu, zise Tara, încercând să mă aline în timp ce-mi mângâia mâna. Și eu m-am gândit la același lucru, dar poate că nu au văzut articolul din ziar.

Tara concepuse anunțul pentru ziar și se descurcase grozav. Poate că descrierea ei referitoare la Noelle fusese puțin melodramatică, dar acesta era stilul Tarei.

–Chiar și așa, admițând că nu ar fi aflat din articol... veștile proaste circulă repede.

–Poate că sunt toate ocupate cu familiile lor, continuă Tara.

Brusc, am lovit cu pumnul în picior. Pesemne începusem deja să mă repet, obsesiv și supărător, dar nu m-am putut abține:

–Pur și simplu nu înțeleg de ce a făcut-o. Ce ne-a scăpat? Ce *mi-a* scăpat? Cum de n-am văzut ce se întâmpla cu ea?

Tara a dat din cap.

–Mi-aș dori să știu. A început să-și maseze fruntea. Nu avea probleme financiare, nu? Avea bani puși deoparte, deci nu despre asta a fost vorba.

–Oricum, banii nu valorau nici cât o ceapă degerată pentru ea, am zis. Știi și tu asta.

–Mă tot gândesc că poate era bolnavă și nu ne-a spus. Cum nu avea asigurare de sănătate, poate că s-a gândit

că sinuciderea e singura soluție. Ai primit raportul final privind autopsia?

–Încă nu. Dar eu nu cred că era bolnavă, Tara, sincer, nu cred asta. Sunt ferm convinsă că raportul o să scoată la iveală ditamai doza de tranchilizante și narcotice și cu asta, basta!

Tara s-a sprijinit cu spatele de divan:

–Dar nici nu voia să ceară vreodată ajutorul, zise.

–Și cu atât mai puțin să dea dovadă de slăbiciune, am adăugat. A vrut mereu să pară puternică.

Ușa dinspre verandă se deschise câțiva centimetri și o femeie își strecură capul, întrebând:

–Vreuna dintre dumneavoastră este Emerson?

–Eu sunt.

Am intenționat să mă ridic, dar corpul nu-mi dădea ascultare, așa că am rămas înțepenită-n canapea.

Femeia a traversat încăperea ca un sergent de instrucție, cu mișcări rapide și precise, întinzându-mi mâna milităreste. Prima mea reacție a fost să mă feresc. Mă simțeam ca un balon pe care ea l-ar fi putut sparge dacă s-ar fi apropiat prea mult. S-a prezentat ca fiind Gloria Massey. Avea în jur de șaizeci și cinci de ani și un păr grizonant tuns scurt, obișnuit. Purta pantaloni kaki. Și un sacou bleumarin.

Tara s-a ridicat de pe divan și i-a oferit femeii locul; aceasta s-a așezat în fața mea, genunchii ascuțiți curbându-se vizibil sub pantaloni. „Gloria Massey". Numele mi se părea cunoscut, dar Dumnezeu știe din ce cauză. I-am aruncat o privire încruntată Tarei și mi-am dat seama că și ea încerca să-și dea seama cine era femeia. Amândouă eram dezorientate. Și ea păru să-și dea seama de asta.

–Sunt obstetrician la Centrul de Nașteri „Forest Glen", zise femeia. Noelle a fost moașă la noi la clinică.

–A, da, așa este, am zis. Îmi amintesc. Ea e Tara Vincent, am zis arătând spre Tara. Noi eram cele mai bune prietene ale lui Noelle.

–Da, îmi aduc aminte de dumneavoastră. Parcă ați fost colege de facultate cu ea la Universitatea Carolina de Nord, nu?

Tara încuviință:

–Era cu câțiva ani mai mare decât noi, dar am fost într-adevăr colege de facultate.

–Ei bine, îmi pare rău că am ajuns atât de târziu, zise Gloria. A trebuit să asist o naștere azi-dimineață și de aceea n-am ajuns la slujbă, dar am dorit să mă asigur că mă întâlnesc cu dumneavoastră amândouă, ca să vă spun cât de rău mi-a părut să aud de cele întâmplate cu Noelle. Oameni ca ea sunt rari.

–Mulțumim, am zis.

–Nu o mai văzusem de... probabil de vreo zece ani, dar este genul de persoană pe care nu o uiți niciodată.

Zece ani?

–Poate vă confund cu altcineva, dar credeam că a plecat de la cabinetul dumneavoastră în urmă cu un an, am zis.

Gloria Massey ridică din sprâncene, surprinsă:

–Nu, zise ea, chiar am fost surprinsă citind articolul din ziar. Scrie acolo că a plecat de la noi în urmă cu doi ani, dar au trecut cel puțin zece. Poate chiar doisprezece, dacă stau să mă gândesc. Cam atunci a și început programul acela pentru bebelușii nevoiași.

M-am încruntat, încercând să-mi aduc aminte:

–Eu am crezut că a lucrat la dumneavoastră în toți acești ani. M-am uitat nedumerită la Tara. Chiar nu am eu habar de nimic? Nu a fost afiliată la „Forest Glen" până în momentul pensionării?

Tara a încuviințat din cap:

–Chiar eu am îndrumat pe cineva către ea în urmă doi, trei ani, crezând că încă lucrează acolo.

–E adevărat că mereu au existat oameni care au întrebat de ea, dar noi îi trimiteam mai departe la una dintre moașele angajate la noi în acel moment, explică Gloria.

–Păi, și-atunci unde lucra Noelle? am întrebat. Sunt derutată.

–Sunt... ăăă, îngăimă Gloria, plimbându-și privirea când la mine, când la Tara. Sunt cât se poate de sigură că a renunțat complet să mai practice moșitul atunci când a plecat de la noi, zise. Aș fi aflat dacă s-ar fi transferat la un alt cabinet.

Ne holbam amândouă la ea. Mă simțeam de parcă aș fi alunecat într-un puț întunecat și fără fund. Am considerat că nu mai eram în stare să aflu nici chiar cel mai mic detaliu legat de viața lui Noelle, care să se bată cap în cap cu ceea ce credeam eu că știu, cu imaginea pe care mi-o formasem de-a lungul anilor. Mă durea capul îngrozitor. Îmi venea să strig în cele patru zări: „Noelle nu ținea secrete față de restul lumii! Nu mai încercați toți să o faceți să pară secretoasă și ascunsă!" I-am spus atunci Gloriei:

–Cred că, dintr-un motiv anume, nu a dorit ca dumneavoastră să știți că plecase în altă parte.

Cu gesturi mecanice, dictate parcă de un mecanism interior, Gloria și-a scos din geantă telefonul mobil.

–Așteptați...

A format rapid un număr:

–Laurie, eu sunt, spuse. Îți mai aduci aminte când a plecat de la noi Noelle Downie? Dădu aprobator din cap, privindu-mă fix, repetând ce auzea: Se fac exact doisprezece ani pe 1 decembrie. La telefon se află șefa de secție, care mi-a spus că își amintește clar data, pentru că, în aceeași zi, soțul ei i-a cerut divorțul. Pe care ea nu i l-a acordat și bine a făcut, căci acum totul este în regulă, așa-i, Laurie?

Gloria a zâmbit cu telefonul la ureche, în vreme ce eu îmi storceam creierii încercând să asimilez această informație bizară.

–Și unde a plecat? întrebă Tara.

–A plecat cumva în altă parte? o întrebă Gloria pe șefa de secție. Dădu iar din cap... Aha, zise, exact așa știam

și eu. Bine, mulțumesc. Ajung și eu puțin mai târziu... Bun, deci Noelle și-a întrerupt certificatul de atestare profesională atunci când a plecat de la noi, ne informă ea după ce își puse înapoi telefonul în geantă.

–*Poftim*? am izbucnit. În nici un caz!

–Nu are nici o logică! grăi și Tara și se așeză lângă mine pe sofa.

–Poate că această Laurie cu care ați vorbit o confundă pe Noelle cu altă moașă, am sugerat eu.

Gloria a clătinat din cap:

–Nu cred.

S-a uitat fix în ochii mei și aproape că i-am putut *auzi* gândurile: halal prietenă mai fusesem și eu, n-aveam nici cea mai vagă idee ce avusese Noelle de gând să facă. Mi-amintesc că au fost discuții referitoare la decizia ei, mai toți spunând că, de fapt, își dorea să se axeze pe programul pentru bebeluși. Mai știu că o durea foarte rău spatele. Asta mi-amintesc. Când a plecat de la noi, o clinică a încercat s-o ia la ei, dar ea le-a spus că nu se mai ocupă cu așa ceva.

–Dar a moșit o groază de copii de-atunci! am zis.

–Așa este, fu de acord Tara. A practicat meseria asta în tot acest răstimp.

–Sunteți sigure? Gloria își înclină ușor capul într-o parte. Sub supravegherea cui?

M-am uitat la Tara, care dădu neștiutoare din cap și zise:

–Nu știu.

–Îmi mai spunea uneori că este cu câte un pacient, am îngăimat, din ce în ce mai nesigură de ceea ce spuneam.

Nu mai eram sigură de nimic. Oare chiar îmi spusese așa ceva? Mi-am apăsat degetele pe tâmple.

–Doisprezece *ani*? E ridicol!

Din câte știam, pe Noelle o pasionaseră trei lucruri în ultimii doisprezece ani: să practice moșitul la nivel local, să se ocupe de programul pentru bebeluși și de ceea

ce numea „muncă rurală". O dată la doi ani, petrecea un timp într-o zonă rurală defavorizată, unde își oferea voluntar serviciile ca moașă. Crescuse într-un astfel de loc și era modul ei de a se revanșa. Oare ultimii doisprezece ani din viața lui Noelle trecuseră pe lângă noi fără să ne dăm seama ce se petrecea cu ea în realitate?

–Eu *știu sigur* că am auzit-o vorbind despre pacientele ei, zise Tara.

Dacă eu înnebunisem, la fel se întâmpla și cu Tara.

–Regret nespus, a zis Gloria și s-a ridicat. Îmi dau seama că v-am supărat pe amândouă și este ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit, venind aici. S-a aplecat spre mine pentru a mă îmbrățișa scurt, cordial, la fel și pe Tara. Trebuie să plec numaidecât. Încă o dată, condoleanțe. Este o pierdere imensă pentru comunitatea noastră.

Ieși din cameră, iar eu și Tara, tăcute, am rămas într-o stare de confuzie. Privirea-mi era cețoasă, îndreptată spre ușa verandei.

Tara m-a mângâiat pe spate.

–Trebuie să existe o explicație.

–Sigur că da, bineînțeles că există. Și știu exact care este aceea. Nu-mi place deloc, dar trebuie s-o acceptăm.

–Ce vrei să spui? întrebă ea.

–Explicația este că n-am cunoscut-o niciodată pe Noelle.

M-am uitat la Tara, cu o expresie schimbată radical: pe neașteptate, devenisem hotărâtă, lăsasem deoparte orice urmă de confuzie.

–Trebuie să aflăm de ce a murit, Tara. Într-un fel sau altul, trebuie s-o cunoaștem, măcar acum.

capitolul 9

Grace

M-am bucurat nespus să scap de toată lumea care se strânsese la parter. Niciodată nu am ştiut cum să mă comport într-o cameră plină de adulţi, iar faptul că erau cu toţii trişti şi debusolaţi din cauza lui Noelle nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. M-am aşezat pe patul lui Jenny, sprijinită de pernuţele ei decorative, în vreme ce ea stătea în fotoliul-scoică. Patul lui Jenny era din cale-afară de dezordonat. Pătura în culori maro şi roz, cu buline, era înghesuită în dreptul meu, iar o pernă căzuse lângă tăblia patului. Dar nu-mi păsa. Îmi plăcea nespus de mult acasă la Jenny. Era o casă drăguţă, care semăna mult cu a mea, dar exista o deosebire: la ea era mereu dezordine. Se vedea că cineva locuieşte acolo. Emerson gătea tot timpul, dar nu făcea curăţenie niciodată. Dacă puneai un pahar pe masă, îl găseai în acelaşi loc şi peste câteva zile. Mi se părea că pot respira în voie acasă la Jenny.

Jenny avea în continuare ochii roşii şi era la fel de albă la faţă ca şi tricoul pe care-l purta. Nu se mai cunoştea deloc că se bronzase pe timpul verii. Parcă se întâmplase peste noapte să-i dispară bronzul complet. Parcă dispăruse peste noapte. Lui Jenny nu-i plăcea deloc că avea pielea aşa de palidă. Se alesese şi cu un păr moale şi brunet, ca al tatălui ei, în loc să fi moştenit buclele dese şi şatene ale lui Emerson. Avea părul lung, cu o cărare într-o parte, ceea ce făcea ca fruntea şi o parte din ochiul stâng să fie acoperite de breton. Era drăguţă dar, ca să fiu sinceră, băieţii erau mai degrabă atraşi de mine decât de ea. Nu că asta ar fi contat. Dacă eram cu Jenny, o groază de tipi se holbau

la mine, uneori aproape cu limba scoasă, dar de îndată ce intrau în vorbă cu noi, parcă se activa un magnet care-i atrăgea înspre Jenny, iar eu deveneam efectiv invizibilă.

Așa se întâmpla de fiecare dată. Jenny semăna în privința asta cu mama mea – știa mereu să găsească vorbele potrivite pentru a discuta cu oricine, în vreme ce mie parcă mi se golea mintea. Jenny era mult, mult mai de gașcă decât mine.

Dar Cleve mă iubise pe mine. Nu pe Jenny. Pe mine. „Apele liniștite sapă adânc", zisese despre mine. Cu el puteam vorbi. Reușea să vadă înlăuntrul meu. Îmi era dor să mă mai simt așa cu cineva.

Jenny plânsese în timpul slujbei pentru Noelle; cu greu mă abținusem să n-o fac și eu. Ca să nu clachez, am încercat să mă gândesc la orice altceva în afară de Noelle, dar era greu, deoarece erau fotografii cu ea agățate peste tot prin biserică și, desigur, toată lumea vorbea numai despre ea.

–Cred că și Cleve ar fi trebuit să vină acasă cu ocazia asta, i-am spus lui Jenny.

Nu primisem de la el nici un semn de viață, nici un apel sau e-mail, nimic, iar eu simțisem toată ziua nevoia de a lua legătura cu el. *În orice fel.* Îi trimisesem de dimineață un SMS, spunându-i că ne îndreptam spre slujba ținută pentru Noelle, dar nu-mi scrisese nimic drept răspuns. Cât uram chestia asta! Era plecat cu clasa în excursie la New York. Se pare că numai la el se gândea într-o zi ca asta.

–Cleve? De unde până unde? Jenny s-a aplecat să-și ia iepurașul de pluș ponosit și vechi de pe jos. Și-l așează în poală, cu fața la ea, de parcă se pregătea să poarte o discuție cu el. El nu era apropiat de Noelle, a adăugat ea.

–Da, dar Suzanne este mama lui, iar ea chiar a fost apropiată de Noelle.

–Tu ai fi vrut să vină pentru tine, m-a tachinat Jenny, dar mie nu-mi ardea deloc să mă ia peste picior.

Mi-am răsucit o șuviță de păr pe deget. Mama spunea că ăsta era un *tic nervos*.

–Putea foarte bine să-și sacrifice o amărâtă de zi pentru a veni acasă cu avionul, iar apoi să se întoarcă la New York.

–Dar un drum de la Wilmington la New York nu e chiar floare la ureche.

Știam că avea dreptate. Tata mă luase cu el la New York, cu ocazia unei călătorii de afaceri – fusese nevoie să schimbăm avionul, iar drumul durase mult prea multe ore. Dar nu asta era ideea.

–Devon s-a oferit să vină. Jenny părea că-mi testează răbdarea. Dar i-am spus să n-o facă.

Începuse să iasă cu Devon vara trecută. Tipul era abia în clasa a X-a, dar arăta într-atât de bine, încât nimeni nu o arătase cu degetul pentru că ieșea cu el. Era tot unul dintre tipii care ne cunoscuseră pe amândouă deodată și despre care știam că fusese atras inițial de mine, dar care își canalizase ulterior atenția asupra lui Jenny, de îndată ce începuserăm să vorbim. Nu conta. La vremea aceea, eu eram cu Cleve și oricum nu mi-aș fi dorit să ies cu altcineva.

Shadow, unul dintre cei doi câini ai lui Jenny, zgârie ușa cu ghearele, iar Jenny îi dădu drumul în cameră. Se îndreptă ca o săgeată către pat și sări lângă mine. M-am aplecat puțin și mi-am vârât nasul în gâtul lui. La noi acasă, Twitter nu avea voie să se urce în pat.

–Și de ce i-ai spus să nu vină? am întrebat-o.

Jenny ridică din umeri.

–Nu o văzuse decât o dată pe Noelle, și mi s-a părut că este mai degrabă genul acela de reuniune unde se adună doar prietenii apropiați, mama și pacientele ei. Ce rost avea să vină un tip care nu avusese nici o legătură cu ea? Nu ieșim de prea multă vreme, mi s-a părut o chestiune

prea intimă și ciudată să se afle și el printre cei prezenți. Mă bucur că n-a venit.

Mi-am tras pe mine pătura mototolită a lui Jenny. Avea un parfum ușor, ca de piersică, exact cum mirosea și părul lui Jenny, și m-am bucurat să-l inspir adânc. Totuși, deși mă aflam acolo, cu cea mai bună prietenă a mea și cu un cățeluș cât se poate de drăgălaș, mă simțeam foarte singură...

–Mi-aș dori..., am șoptit stins.

–Ce?

–Mi-aș dori ca Noelle să nu fi murit.

–Și eu la fel, fu de acord Jenny. M-am hotărât ca, de-acum încolo, să mă implic mai mult în programul pentru bebeluși, Gracie. Nu vrei să o facem amândouă? Te rog!

Strânse la piept iepurașul de pluș, la fel cum eu strângeam pătura ei.

Am clătinat din cap.

–Am prea multe pe cap acum, am zis.

Mângâindu-l pe Shadow, am simțit că are smocuri de păr încâlcit în spatele urechilor. Lucram la Adăpostul animalelor și o mai ajutam uneori pe specialista în câini de-acolo. Mi-aș fi dorit să-l pot trimite pe Shadow la ea pentru câteva ore.

–Ca de pildă? întrebă Jenny.

–Ca de pildă faptul că lucrez în fiecare marți după-amiază și la fel și sâmbăta dimineața. Pe deasupra, mai dau și meditații pentru cei din generală.

–Și ce-i cu asta? Meditații dau și eu și, în plus, mai și lucrez la *Hot!*, iar asta e cât se poate de nașpa, dar chiar nu am de ales.

–Iar la sfârșitul anului trecut, am avut note așa de mici, că... nici nu știu *cum* o să reușesc să fac să-mi mai crească media generală a anilor de studiu.

Doamna Rhinestadt îmi mai acordase un răgaz ca să scriu eseul despre familia mea. Știa că Noelle fusese una

dintre cele mai apropiate prietene de familie și se gândise că poate de aceea nu izbutisem să-mi fac tema. Mie, una, scrisul mi se părea o activitate deosebit de frumoasă, chiar îmi plăcea s-o fac, iar profesoara crezuse că moartea neașteptată a lui Noelle, atât de recentă după cea a lui tata, mă dăduse cu totul peste cap; ceea ce *era* adevărat, dar nu din motivele care i se năzăriseră ei.

Nimeni nu mă bătuse la cap pentru notele mici de la sfârșitul anului trecut, din pricină că murise tati. Profesorii se arătaseră cu toții foarte înțelegători în privința mea, deși mai mult ca sigur se întrebau cum se face că eu eram așa de afectată, în vreme ce mama reușise să revină numaidecât la normal. Se învoise de la muncă doar două săptămâni. *Două săptămâni*. Ce fel de nevastă are nevoie doar de două săptămâni de pauză după moartea soțului? Eu aș fi avut nevoie mai degrabă de doi *ani*. Mama făcuse în așa fel încât să pară că nu-i păsa prea mult de tatăl meu. Și-a văzut mai departe de-ale ei, îndeplinind cu conștiinciozitate aceleași sarcini dintotdeauna, fără ca munca să-i fie vreun pic afectată de pierderea suferită. Toată lumea vorbea despre asta – uite, ce extraordinară este doamna Vincent!

–Ai putea să-ți faci timp și pentru asta dacă ai vrea cu adevărat, zise Jenny. Primăvara trecută ai reușit să redecorezi camerele noastre și lucrai și atunci.

Era adevărat. Amândouă ne redecoraserăm camerele în mai: am făcut atunci cumpărături la Target, de unde ne-am ales covorașe și cuverturi de pat cu picățele, una cafeniu cu roz pentru Jenny, iar pentru mine una cu albastru și verde; apoi ne-am ajutat una pe cealaltă la zugrăvit camerele. Pereții camerei lui Jenny au fost acoperiți de un violet fucsia, o culoare care ajunsese să mi se pară de-a dreptul sufocantă înainte de a isprăvi cu zugrăvitul. Eu alesesem galben pentru camera mea. Culoarea îți influențează dispoziția, iar galbenul se presupune că este tonic și optimist. Iar eu categoric simțeam nevoia să fiu înveselită.

Îmi era foarte dor de tata și, deși eram cu Cleve și mă făcea să mă simt bine, nu mă gândeam decât că și el urma să plece la facultate, în toamnă. Camera nu mi-a fost de nici un folos când Cleve s-a despărțit de mine – putea la fel de bine să fie neagră. În cele trei zile care trecuseră de când Emerson o găsise pe Noelle, nici nu mai băgasem în seamă culoarea pereților din camera mea. Uram din tot sufletul să văd cât de ușor și de repede poate muri un om. Și că nu puteai face nimic ca să schimbi asta.

În februarie, pe când eram la școală și lucram la revista școlii, una dintre secretare m-a chemat pentru a mă duce în biroul directorului. Mergând pas la pas cu ea, încercam să-mi aduc aminte dacă greșisem cu ceva, dar nu mi-a venit absolut nimic în cap. Nu eram genul de persoană care să facă probleme. Ajunse în fața biroului, secretara m-a condus într-o încăpere mică, unde se aflau mama și un polițist, așezați la o masă rotundă. Am știut instantaneu că se întâmplase ceva îngrozitor. Nu o mai văzusem niciodată pe mama plângând așa. Fața îi era atât de chinuită și se înroșise atât de tare, încât nici măcar nu mai semăna cu mama, iar asta m-a speriat foarte rău. Am fost amândouă conduse la o mașină de poliție, pentru a merge la spital. Ofițerul a fost cel care mi-a spus despre accident, pentru că mama era prea înnebunită de durere ca să mai și vorbească. Crispată, se rezumase la a mă cuprinde strâns de mână, pe bancheta din spate. Polițistul mi-a spus că mașina tatălui meu a fost lovită în plin, pe partea laterală, de o altă mașină, la intersecția Monkey, dar nu mi-a spus și că fata care a intrat în Priusul nou al tatălui meu era atentă să-i trimită un SMS iubitului ei. Nu mi-a spus nici cum o cheamă – Mattie Cafferty, o fată cu un an mai mare decât mine, o elevă de-a mamei mele. Niciodată nu-mi plăcuse de ea. Era de la sine înțeles că acum o disprețuiam cu toată ființa mea. Dar, în dimineața aceea, țin minte că, mai înainte de toate, m-am gândit: „Ce pot face ca să repar asta? Ce pot să fac ca el să trăiască din nou?" Parcă

nu reușeam să pun cap la cap ce îmi spunea polițistul. Nu-mi venea să cred. Simțeam că, dacă aș fi știut ce trebuie făcut ca să schimb situația, chiar l-aș fi putut aduce pe tata înapoi.

Îi mărturisisem gândurile mele unei singure persoane – Jenny – care, din cine știe ce motiv, îi spusese mai departe lui Noelle. Jenny obișnuia să-i spună lui Noelle tot felul de lucruri, și puțin îmi păsa ce alegea să-i spună despre ea, dar nu avea nici un drept să-i spună ceva despre mine.

–I-ai spus c-am zis eu asta? am țipat la Jenny. Mergeam prin parc și urma să ne întâlnim cu Cleve și alți câțiva prieteni. Dar ți-am spus că vreau să rămână-ntre noi!

–Mi s-a părut interesant că asta ai simțit, asta e tot. Eram curioasă să aflu cum i se pare lui Noelle toată povestea asta. N-am știut că era așa mare secret, explică Jenny, părând șocată că mă supărasem.

–N-o să mai am niciodată încredere în tine să-ți spun ceva!

–Dar... nu vrei să știi ce-a zis?

–Probabil a zis că ar trebui să fiu închisă într-o celulă capitonată.

Nu-mi luam ochii de la stradă.

–Ba bine că nu. De fapt, a zis taman opusul. A spus că ea așa se simte tot timpul. Și că tu ești genul de persoană care poate descoperi cum să rezolve niște situații. Sigur, faptul că tatăl tău a murit nu se mai poate repara, dar Noelle a zis că, dacă primul lucru care ți-a trecut prin minte a fost „Ce pot face ca să repar asta?", atunci aceasta e un semn bun. Înseamnă că te consideri capabilă de a soluționa niște probleme. Și că-ți dorești să le fii de ajutor oamenilor.

Am oftat. Noelle putea face în așa fel încât să întoarcă orice dialog în favoarea ei, adică să facă trimiteri la munca voluntară. Totuși, îmi plăcuse ideea că reușise să transforme ideile mele anormale în ceva pozitiv.

Nu-i puteam spune lui Jenny că poate chiar eu fusesem vinovată pentru că Noelle se sinucisese. Și nu din cauză că nu aș mai fi avut încredere în prietena mea, fiindcă aveam. Eram convinsă că nu va face aceeași greșeală de două ori, ținând cont de reacția mea. Dar nici măcar față de mine însămi nu eram în stare să recunosc că poate avusesem de-a face cu moartea lui Noelle.

Îi eram datoare lui Noelle, gândul acesta nu-mi dădea pace în timp ce lâncezeam ascunsă sub pătură în patul lui Jenny. Îi eram datoare la greu.

Am oftat, afundându-mi tot mai mult degetele în blana încâlcită a lui Shadow.

–Am să te ajut și eu la programul pentru bebeluși. Dar nu vreau să trebuiască să duc donații la spital sau la adăpost, nimic de genul ăsta...

Zicând acestea, m-am uitat la Jenny. Căscase larg ochii, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. În ceea ce mă privește, nu aveam de gând să mai calc vreodată într-un spital. Și dacă mama avea să ajungă vreodată să fie internată, n-am s-o vizitez. Nici măcar dacă *Cleve* ajungea în spital. N-aș fi fost în stare. Leșinasem atunci când îl văzusem pe tata la secția de urgențe. Eu știam că nu avem voie să intrăm în sala în care încercaseră să-i salveze viața, dar mama s-a repezit și a deschis ușile, iar eu eram chiar în spatele ei. Am văzut o groază de sânge și că tata rămăsese fără jumătate de față, după care totul s-a înnegrit în fața ochilor mei. Acum, simpla vedere a indicatorului pentru spital îmi dădea impresia că mă ia din nou cu leșin.

–Glumești! Jenny ridică iepurașul, făcându-l să pară că dansează. O să ajuți?

–Ar fi totuși puțin ciudat dacă ar trebui să interacționez cu mama lui Cleve. Dar sunt dispusă să mă ocup de croieli și chestii de-astea. Noelle a zis că are o mașină de cusut pe care o pot folosi. Ce zici, poate că e încă la ea acasă, nu? Trebuie să mă înveți să cos, cred că nu mă pricep deloc. Dar o să încerc, am zis.

–Foarte tare! Putem să facem totul împreună! exclamă Jenny, ridicându-se în poziție dreaptă în fotoliul-scoică, după care se aplecă puțin în față și întrebă brusc: Pentru mine faci asta, nu? Și pentru că eu chiar am ținut la Noelle. De-asta vrei s-o faci.

–Mai contează de ce? Vreau s-o fac. Mi-am strâns și mai mult pătura la piept. Ar fi trebuit s-o fac cât timp Noelle trăia. Ar fi făcut-o fericită. Pesemne că era tare nefericită și nimeni nu știa.

Jenny se lipi mai mult de iepuraș, presând fruntea maimuțoiului cu buzele ei și începu să plângă încetișor, lacrimi șiroindu-i pe obraji. Am simțit că mi se strânge inima în piept. Ar fi trebuit să-mi țin gura.

–Îmi pare rău.

Am dat la o parte pătura de pe mine, m-am dat jos din pat și m-am așezat lângă ea, în fotoliul-scoică. Aveam loc amândouă, așa că am luat-o în brațe. Mi se părea că semăn cu mama ori de câte ori o îmbrățișam pe Jenny. Doar o văzusem pe mama de-atâtea ori luându-le în brațe pe Emerson sau pe Noelle! Mi-am amintit că, după parastasul tatălui meu, Emerson și Noelle se aflau în bucătărie și o țineau în brațe pe mama, toate trei lipite una de alta pentru un timp destul de îndelungat.

–Am impresia că era atât de tristă – Jenny își trăgea nasul plângând pe umărul meu –, încât chiar și cel mai mărunt detaliu ar fi putut să umple paharul; și nimeni nu avea habar de asta.

–Știu, am zis. Dar măcar a fost ea cea care a ales cum să... știi tu, *să plece*. Eu încerc să mă conving că pot privi lucrurile și din unghiul ăsta. Poate că nu e la fel de îngrozitor atunci când poți să iei singur o decizie ca asta.

Tatăl meu nu avusese de unde alege.

–Da, numai că, nu-mi place deloc să mă gândesc că a fost așa de tristă, a zis Jenny. Așa de deprimată. Fără să știe nimeni.

Oare era valabil pentru toată lumea? – m-am întrebat În fond, nimeni nu știa cât de mâhnită eram și eu în sufletul meu. Nu mi-aș lua viața niciodată, dar chiar și-așa. Toată lumea ar rămâne perplexă dacă ar ști cât de mult sufăr. Nu poți ști niciodată ce simte cu adevărat cel de lângă tine.

Jenny se trase puțin de lângă mine.

–Un lucru știu sigur: Noelle este acolo, sus. Arătă cu degetul înspre tavan. Se uită acum la noi, te-a auzit spunând că mă vei ajuta cu programul pentru bebeluși și are un zâmbet larg pe chip.

Am încuviințat vag. Nu știam dacă să cred sau nu în viața de apoi, dar de un lucru eram sigură: dacă Noelle mă privea de sus, fără doar și poate că nu zâmbea.

capitolul 10

Noelle
Robeson County, Carolina de Nord
1984

Mama ei se afla în mijlocul livingului, uitându-se în jur și oftând îngrijorată:

–Îmi pare nespus de rău că trebuie să te las în dezordinea asta. Nici că se putea să pice mai prost toată treaba, zise ea.

–Exagerezi, mamă. Totul va fi bine, răspunse Noelle și își conduse mama spre ușă. Totul o să fie bine.

Aceasta din urmă se uită afară, la cele două mașini de pe alee. Vechiul ei Ford stătea lângă mașina „cea nouă" a lui Noelle – un Chevrolet șters și zgâriat, pe care fata și-l cumpărase cu șase sute de dolari. Se anunța furtuna, iar crengile copacilor erau legănate de vântul fierbinte.

–Totul se schimbă atât de repede! zise mama fetei.

–Da, se schimbă în mai bine. O împinse ușor pe mama ei spre ușă. De parcă ți-ar fi plăcut vreodată să locuiești aici.

Aceasta râse.

–E adevărat. Își puse blând mâna pe obrazul fiicei sale. Atâta doar că am să fiu departe de tine, E genul de schimbare pe care nu pot s-o sufăr.

–Și mie o să-mi fie dor de tine, zise Noelle. Și chiar așa și era. Dar viitorul o aștepta, iar acest lucru avea să compenseze sentimentul de rătăcire care venea odată cu despărțirea de mama ei și părăsirea casei în care crescuse. Ne vedem în câteva zile, a adăugat ea. Nu e ca și cum ne luăm acum rămas-bun.

Mașina mamei sale era plină până la refuz pentru călătoria scurtă către New Bern, dar chiar și așa nu încăpuseră toate cele necesare, drept pentru care Noelle îi promisese că urma să-i aducă și restul de lucruri în câteva zile. După aceea, tânăra făcea cale întoarsă ca să-și ia de acasă bagajele proprii și să se îndrepte apoi spre UCN Wilmington.

–Să nu uiți că domnișoara Wilson are o cameră liberă în care poți sta pe durata vacanței.

–O să țin minte, zise Noelle, nefiind prea convinsă că și-ar dori vreodată să stea în casa cuiva complet străin, chiar și dacă mama ei s-ar fi aflat acolo. Domnișoara Wilson era sora mai în vârstă a uneia dintre prietenele mamei sale. Suferise o fractură de șold și de aceea avea nevoie de îngrijire la domiciliu, pentru aceasta angajând-o pe mama lui Noelle. Dat fiind că Noelle obținuse bursă pentru toți anii de studiu la facultate, venise momentul potrivit pentru a vinde casa. Aproape că o vânduseră peste noapte, unui cuplu din Raleigh care își căuta o reședință de vară, într-un peisaj rustic. Totul se întâmplase foarte repede. Donaseră vechile piese de mobilier, dar mai rămăseseră încă multe de făcut.

–Te iubesc, draga mea. Mama ei o trase mai aproape, pentru a o strânge în brațe, apoi se dădu înapoi și încercă să-i netezească părul de neîmblânzit.

–Și eu te iubesc. O conduse ușor peste prag pe mama ei. Să conduci cu atenție!

–Și tu la fel.

Cu brațele strâns încrucișate la piept, Noelle își privi mama cum pleacă, la volanul mașinii care scârțâi pe aleea acoperită cu pietriș și intră pe drumul prăfos. Își iubea atât de mult mama, încât simți cum ochii i se umplură de lacrimi în timp ce mașina se făcu nevăzută la cotitură. Mama ei avea acum cincizeci și opt de ani. Era în continuare activă, puternică, plină de viață. Cu toate acestea, vârsta de cincizeci și opt de ani i se părea lui Noelle atât

de înaintată, încât se simţea chiar îngrijorată. Tatăl ei murise cu doi ani în urmă şi avea cincizeci şi şapte de ani. Aflase vestea dintr-o epistolă scrisă formal şi trimisă de Doreen. Scrisoarea sosise după aproape o lună de la moartea tatălui său şi conţinea şi un cec pe numele lui Noelle, cu suma de patru sute de dolari. Doreen o anunţa că: „Nu a avut testament, dar m-am gândit că Noelle ar trebui să se aleagă cu ceva din averea lui". Averea lui. Cuvântul în sine le făcuse pe Noelle şi pe mama ei să râdă ore în şir, făcând într-un fel haz de necaz, după ce se simţiseră îndurerate şi rănite. Dar cei patru sute de dolari o ajutaseră să-şi cumpere maşina, pe care Noelle o botezase Pops şi de la care aştepta un tratament mai bun decât cel pe care i-l oferise tatăl ei.

În afară de lucrurile fetei, care fuseseră orânduite atent, şi de cutiile pe care trebuia să le transporte la domnişoara Wilson, în casă nu mai rămăsese decât un vechi fotoliu cu spătar rabatabil. Iar James urma să închirieze un camion ca să-l ducă la el acasă. După noaptea în care se născuse copilul lui Bea, James ajunsese un fel de prezenţă constantă la casa lor: începuse prin a tunde peluza în semn de recunoştinţă, dar ulterior acceptase cei câţiva dolari cu care mama lui Noelle insistase să-l plătească. Iar familia cu pricina se dovedise a fi plină de surprize. Aşa se face că James nu era fratele lui Bea, ci iubitul ei şi tatăl copilul pe care tânăra îl născuse în acea noapte. Copilul crescuse, avea acum cinci ani şi încă doi fraţi, ambii „aduşi pe lume" cu ajutorul mamei lui Noelle, după cum spunea ea, împreună cu Noelle în calitate de asistentă.

Mama lui Noelle încercase să-i convingă pe Bea şi pe James să se protejeze, dar în zadar, parcă ar fi vorbit cu pereţii. Surprinzător, lui Bea ajunsese să-i placă postura de mamă şi îşi iubea nebuneşte copiii.

Noelle căra cutiile la maşină, când sosi James cu camionul.

–Hei, domnișoara Noelle, am mai prins-o și pe mama dumneavoastră? întrebă el în timp ce coborî voios din camion.

–A plecat acum o oră. Noelle făcu un efort și ridică o cutie în portbagajul încărcat al mașinii ei.

–Ce-o să ne facem fără dânsa? întrebă el.

–Păi, tu și Bea ar fi bine să nu mai faceți copii.

James zâmbi șmecherește. Devenise un bărbat în toată puterea cuvântului, arătos și cu genul acela de zâmbet care nu ar fi lăsat rece pe nimeni:

–Prea târziu, zise el.

Noelle își puse mâinile în șolduri și se holbă la el.

–Iarăși? Ce-o să faceți cu atâția copii?

Ridicând din umeri, James răspunse:

–O să-i iubim.

„Să știi că oamenii au dreptul de a alege pentru ei înșiși, Noelle", îi spusese mama ei ultima oară când fata se plânsese că Bea anunțase din nou că este însărcinată.

–Bun..., hai să te-ajut să duci fotoliul la camion, zise Noelle.

Le luă aproape jumătate de oră să care fotoliul, mai întâi pentru că fu greu să-l scoată pe ușă, apoi să-l transporte de-a lungul curții bătute de vânt și mai apoi ca să-l urce în camion. După care James îi dădu o mână de ajutor cu restul de cutii pentru mama fetei.

Noelle tocmai se întorcea de la mașină și se îndrepta spre casă, pentru a mai lua o cutie, când îl văzu pe James cum lasă să-i scape una dintre cutii și ridică mâinile, ca ars.

–Fato! Împunse cutia cu botul pantofului. Pe unde-ați ținut cutiile astea? Sunt pline de rahat de păianjen!

Noelle nu observase, dar tânărul avea dreptate. Săculeți rotunzi cu ouă de insectă erau agățate pe la colțuri, iar fire întrețesute se întinseseră ca o rețea de bumbac pe deasupra clapelor neprinse ale cutiei.

–Las-o acolo, James, zise ea. Nu cred că mai trăiește ceva pe-acolo, și chiar nu vreau să duc mizeriile astea în casa domnișoarei Wilson. Stai să aduc o cârpă și le curăț imediat.

–Ai și niște bandă adezivă? James îngenunche lângă cutie. O să mă uit puțin și înăuntru, ca să fiu sigur că nu e năpădită toată cutia, mai știi?

Nu era tocmai ușor să găsești o cârpă în bucătăria goală, așa că Noelle trebui, în cele din urmă, să scoată din bagajul ei un șervet. Îl umezi cu apă de la robinet și ieși din nou în curtea din față.

Când ajunse în dreptul lui James, văzu că acesta se ridicase și ținea în mână un dosar din carton Manila. Tânărul se uita la ea încruntat.

–Tu ești adoptată?

Fata îngheță pe loc. De unde știa asta? Până și ea aflase în noaptea în care Bea născuse primul lor copil, atunci când mama ei hotărâse că, în sfârșit, venise momentul ca fata să afle adevărul. Atunci, pe când ședeau amândouă în hamacul din curtea din spatele casei, mama ei se scuză că nu-i spusese mai devreme.

–Ai fi avut dreptul să știi cu mult înainte, spusese ea, dar nu am vrut să crezi că plecarea lui tati a avut vreo legătură cu faptul că ești adoptată.

Noelle rămăsese uluită, de parcă un imens vid se deschisese în ea.

–Mama mea..., zise ea. Cine erau adevărații mei părinți, mama și tata?

–Adevărații tăi părinți suntem eu și tatăl tău, afirmă pe un ton categoric mama ei. Însă mama ta *biologică* era o puștoaică de cincisprezece ani, întocmai ca aceea pe care ai cunoscut-o mai devreme. Ca Bea. Iar tatăl tău.... Ridică din umeri. Cred că nimeni nu știe cine a fost.

–Nu sunt a ta, rosti Noelle, ca și cum ar fi încercat să vadă cum sună acele cuvinte din gura ei.

–Ba da, draga mea, a mea eşti. Şi te rog să nu mai spui niciodată aşa ceva.

–Deci nu sunt parţial indiancă lumbee? Simţi magia cum dispare din ea. Dintr-odată, muşchiul spaniol de deasupra hamacului încetă să mai semene cu părul soţiei unui şef de trib indian, transformându-se în muşchi spaniol şi nimic mai mult.

–Cred că eşti rezultatul unui amestec de elemente eterogene. Ai câte puţin din fiecare. Mama ei îi luă mâna şi i-o ţinu strâns în poala ei. Dar ştiu cu siguranţă că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Acum, Noelle se uită la James.

–Da, sunt adoptată, zise ca şi cum acest fapt n-ar fi însemnat nimic pentru ea. Dar cum ai aflat?

El îi întinse dosarul.

–Au căzut nişte hârtii din ăsta adineauri. Pentru mine nu înseamnă nimic. Dar pentru tine poate că înseamnă ceva.

Ochii lui căprui şi blânzi îi dădură de înţeles că era ceva ce el n-ar fi trebuit să vadă. Ceva ce nici ea nu ar fi trebuit să vadă vreodată.

Iar când îi dădu dosarul, tânărul îi atinse mâna. Nu aşa cum un bărbat atinge o femeie. Ci ca un prieten care ştia că hârtiile din dosar aveau puterea de a-i schimba fetei viaţa pentru totdeauna.

capitolul 11

Anna
Washington, DC
septembrie, 2010

Nu cred că uram ceva mai mult decât momentele în care Haley se afla sub anestezie totală. Era ca și cum ar fi dispărut complet, preț de o oră, două sau trei. Mereu încercam să mă îmbărbătez singură, spunându-mi că măcar nu suferea câtă vreme era amorțită. Chiar și așa, faptul că era într-un fel plecată, tot mă speria.

Făcuse transfuzia cu două zile în urmă, iar volumul de globule roșii crescuse încurajator. Dar acum, chirurgul încerca să aspire măduvă osoasă printr-un alt sistem, la nivelul sternului, iar pieptul lui Haley era inflamat și dureros în urma atâtor proceduri. Parcă nu se mai termina odată cu toate torturile astea la care era supusă. Haley încercase să dea dovadă de stoicism atunci când chirurgul a pus-o la curent cu ce urma să-i facă pe parcursul zilei, dar am avut senzația că, dacă Bryan nu ar fi fost de față, l-ar fi apostrofat pe doctor. Era cea mai cuminte fată din lume în prezența lui Bryan. Mărturisesc că mie îmi plăcea mai mult latura ei independentă și bătăioasă. Mă bucuram când se lua la harță cu cei care se ocupau de cazul ei. Nu era bine să adune în ea atâta furie și frustrare. Își dorea totuși ca tati al ei să o vadă ca pe o fetiță dulce – și chiar așa și era în majoritatea timpului, exceptând momentele în care făcea tratament cu steroizi și se lupta pentru viața ei.

Nu credeam că Haley pricepuse întru totul care erau implicațiile recoltării de măduvă osoasă. Îi făceau analiza

BMR. Boală minimă reziduală.[1] Dacă nivelul era prea mare, însemna că tratamentul chimioterapeutic nu-şi făcuse datoria, ceea ce automat însemna că era nevoie de un transplant de măduvă osoasă. Gândul de a ajunge acolo mă înspăimânta. Însemna cu atât mai multă chimioterapie, suplimentată de îngrozitoarea radiere totală, pentru a distruge complet sistemul imunitar al fetei, toate acestea fiind numai un preambul al transplantului în sine. Sigur că mai trebuia rezolvată problema găsirii unui donator. Aşa că dacă aş fi fost genul de om care se roagă, atunci ar fi trebuit să mă rog pentru un nivel mic al BMR-ului. Foarte, foarte mic. Când Haley era mică, tratamentul cu chimioterapie fusese suficient pentru a elimina cancerul, chiar dacă durase aproape doi ani. Speram să avem acelaşi rezultat şi de data aceasta.

M-am asigurat că personalul are numărul meu de mobil, după care am mers la cantină ca să-mi iau o ceaşcă de cafea şi să sun la birou. Bryan era la un interviu pentru o slujbă în Bethesda. Când i-am zis de operaţie, s-a oferit să-l anuleze, dar eu l-am încurajat să meargă. Aproape că-mi venea să-i spun „Sunt obişnuită să mă descurc singură cu ea", dar m-am abţinut. Nu era momentul să-l fac să se simtă vinovat.

Nu m-am dus direct în Aripa de Est, ci m-am îndreptat către Secţia de Terapie Intensivă Neonatologie. Nu era prima oară, de când cu recidiva bolii lui Haley, când paşii mă purtaseră pe culoarele secţiei TIN, deşi acum toţi bebeluşii se aflau în saloane particulare şi nu-i mai puteam vedea, cum se întâmpla cu ani în urmă. Mă bucuram, de fapt. Mă simţeam mai bine dacă nu-i vedeam pe nou-născuţi.

Prin natura muncii mele, ajungeam ocazional prin spitale, şi mai mereu sfârşeam încercând să văd bebeluşii.

[1] Analiză prin care se stabileşte dacă în organism mai există celule tumorale, după o intervenţie chirurgicală sau un tratament cu chimioterapie (n.tr.)

Cei mai micuţi dintre ei mă impresionau. Cei conectaţi la nenumărate tuburi din plastic pentru perfuzie sau la fire ataşate de aparatele prin care li se urmăresc funcţiile vitale. Prematurii trataţi cu ventilaţie mecanică prelungită şi cantităţi mari de oxigen, pentru care fiecare respiraţie părea un efort. Erau aşa mici, de vulnerabili! Mereu mă impresionase dependenţa lor de cei care trebuia să-i protejeze.

Oare de ce-mi făceam asta? Din ce motiv mă uitam la ei? De ce le analizam trăsăturile, încercând să descopăr pe cineva care să semene cu Lily? Simţeam uneori că nu-mi permit să plec. De parcă ar fi trebuit să stau de pază. Asistentele nu puteau să supravegheze toţi copiii în fiecare minut. Chiar şi aici, în spitalul pentru copii, cu secţia de Neonatologie renovată, căutam pe chipurile oamenilor pe care-i vedeam chiar şi cel mai mic detaliu care să-mi indice o posibilă intenţie diabolică. Atunci ştiam că era momentul să mă retrag. Am devenit director al Oficiului pentru Copii Dispăruţi parţial din cauza durerii care mă chinuise şi pentru că eram realmente interesată de acest domeniu, dar şi fiindcă reuşisem să rămân în toate minţile. Tocmai de aceea fusesem în stare să mă distanţez de încercările grele la care mă supusese viaţa şi să judec limpede, pentru buna funcţionare a instituţiei pe care o conduceam. De-asta trebuia să plec când începeam să-mi închipui că cineva – una dintre asistente? sau poate cineva complet străin? – intră în salonul nou-născuţilor, deconectează una dintre acele copile fragile şi neajutorate de la aparate şi se strecoară cu ea afară.

Acesta fusese motivul principal pentru care alesesem s-o nasc pe Haley acasă. Altădată nici nu aş fi luat în calcul această posibilitate. Nu eram genul acela de femeie care să nu se încreadă în sistemul medical sau să se teamă că ar putea fi supusă unei operaţii de cezariană fiindcă medicul ginecolog ţine cu tot dinadinsul să ajungă la partida de golf. Dar ştiam ce doream: să o nasc pe Haley într-un

mediu familiar, înconjurată de prieteni de încredere, asistată de o moașă cu recomandări solide și de o doică pe care să o cunosc dintotdeauna.

Mi-a sunat telefonul, în timp ce mă îndreptam spre departamentul de oncologie; m-am uitat să văd cine mă suna. Era chirurgul lui Haley M-am oprit în loc și i-am răspuns.

–Cum este? l-am întrebat.

–Își revine, zise el. S-a descurcat de minune.

–Ajung și eu imediat.

Am pornit din nou și l-am sunat pe Bryan.

–Își revine, i-am zis.

În timp ce vorbeam, am auzit o voce de femeie în fundal. Și râsete. Era sau nu la interviu pentru o slujbă? În secunda următoare, am simțit cum mă străbate un junghi. Mi-am adus aminte că nu pentru mine revenise în viețile noastre, ci pentru Haley. Nu trebuia să mai uit acest lucru.

–Cum i-au ieșit analizele? întrebă el.

–Au zis că foarte bine.

–Ajung și eu în vreo două ore. E bine așa?

–E OK.

Mi-am dat seama de răceala care se simțea în tonul vocii mele.

–Vrei să-ți aduc ceva?

–Nu, sunt bine. M-am îndreptat cu pași grăbiți spre rezerva ei. Nu vreau decât s-o văd,

Când am ajuns, i-am luat mâna lui Haley. Momentan, chipul ei umflat era liniștit. M-am așezat lângă pat și am așteptat măcar să clipească. Sau să întrezăresc o zvâcnire a buzelor ei uscate. Orice semn care să-mi dea de înțeles că se întorcea la mine. Fusese nevoită să treacă prin trei anestezii generale în ultimele două luni și, de fiecare dată, m-am temut ca nu cumva procedura să o schimbe într-un fel sau altul, făcând-o să nu mai fie aceeași fată pe care

o știam eu. Dar Haley deschise ochii și, în zâmbetul ei obosit, am văzut-o pe curajoasa mea fiică.

–Abracadabra! zise ea.

Am mângâiat-o pe obraz.

–A mers foarte bine. Totul e bine, i-am spus.

O asistentă dădu puțin la o parte cămașa albastră, de spital, pe care o purta Haley, dezvelindu-i pieptul ca să verifice zona din jurul noului orificiu.

–Cât de tare te doare pe o scară de la 1 la...

–Trei, rosti Haley, înainte ca asistenta să termine întrebarea.

–Bun, deci un trei în lumea lui Haley înseamnă în jur de șase pentru un om obișnuit, concluzionă asistenta. O știa bine pe fiica mea. De fapt, toți cei din spital o știau. I se spunea „călătorul frecvent"[1], fiind unul dintre acei copii care tot reveneau la Spitalul pentru Copii.

–Mă rog..., spuse Haley. Ridică ochii către mine: Unde-i tati?

–Pe drum, vine încoace.

–Bun, zise Haley, iar colțurile gurii se ridicară într-un zâmbet abia schițat, după care alunecă din nou în somn.

Am stat cu ea vreo oră în salonul de spital, cu lumină de un verde crud. Se trezise și adormise la loc în câteva rânduri; dar acum dormea profund, iar eu am lăsat-o să se odihnească. Stăteam pe o canapea rabatabilă și încercam să mai lucrez puțin pe laptop. Era vorba despre niște chestiuni administrative, cât se poate de plictisitoare, dar necesare. Din când în când, mă opream din lucru ca să mă uit la Haley, la obrajii ei mult prea palizi, prea umflați, la iritația care-i apăruse pe gât de la un medicament pe care trebuise să-l ia. I-l pusesem pe Fred în brațe, iar ochii

[1] Denumire care provine de fapt din domeniul călătoriilor cu avionul, făcând parte dintr-un program de fidelizare oferit de numeroase linii aeriene (n.tr.)

de plastic ai maimuțoiului, mari și căprui, se uitau fix, în gol.

La un moment dat, în salon a intrat un asistent. Era un afro-american, slab ca o scobitoare, cu ochelari; l-am recunoscut numaidecât:

–Tom!

–Bună ziua, doamna Knightly, zise. Vă mai amintiți de mine?

–Sigur!

M-am ridicat și l-am îmbrățișat. Cu zece ani în urmă, Tom fusese unul dintre asistenții care se îngrijiseră de Haley și fusese preferatul amândurora. Nu se schimbase deloc.

–Nici nu-mi vine să cred că ești încă aici, am zis.

–Păi, unde să mă duc? zise el, râzând. De fapt, a trebuit să lipsesc de la muncă în ultimele luni, am avut de rezolvat niște probleme de familie – spuse dându-și ochii peste cap –, iar azi-dimineață, când am ajuns și am văzut numele Haley Hope Knightly pe tabel... Clătină din cap. Tare rău îmi pare că trebuie să treacă iar prin asta.

–Și mie, am oftat.

Mi-am amintit cum s-a scăpat o dată, cu ani în urmă, în timp ce povestea despre cât de des se întâmplă ca unii copii tratați împotriva cancerului și a căror boală intrase în remisie să revină după ani și ani la secția de oncologie. Este ciudat cum îți vin în minte astfel de amănunte. Lucruri care ar putea ajunge să te bântuie. Îmi amintesc și că și-a dat seama că îl luase gura pe dinainte. Încercase să o dea la întors, spunându-mi că cei mai mulți copii nu mai aveau nici o problemă și că Haley cu siguranță se va număra printre ei.

Îi verifică lui Haley semnele vitale și repoziționă una dintre pungile atârnate de stativul pentru perfuzii. După aceea, zăbovi cu privirea asupra fotografiei înrămate de pe noptieră, în care se aflau Haley și nepoatele mele. Exclamă uluit și ridică fotografia ca să se uite mai bine:

–Verişoarele ei, zise! Ia te uită! Ce mari s-au făcut.

–Îţi mai aminteşti de ele? am întrebat eu, surprinsă.

–Cum aş fi putut să le uit? Intrau ca vântu-n cameră, ai fi zis că-s un cârd de gâsculiţe, sporovăind întruna, aduceau mai degrabă cu nişte cvintuplete decât cu nişte surori.

–Cvadruplete, l-am corectat eu. Nu erau decât patru. Doar părea că sunt mai multe. Erau o pereche de gemeni şi încă două surori, cu doi ani diferenţă între ele.

–Mărturisesc sincer, mă luam cu mâinile de cap când veneau în vizită. Râse. Se năpusteau aici într-un haos total, răspândind pretutindeni microbi.

–Da, dar Haley se bucura mult să le vadă.

Tom arătă spre fata din centrul fotografiei.

–Şi iat-o aici, în mijloc, pe micuţa noastră domnişoară Haley.

Poza fusese făcută vara trecută, în Outer Banks. Farul din cărămidă roşie, un reper în Corolla, se vedea în fundal, în spatele fetelor care pozau ca nişte micuţe vampe în costumele lor de baie. Madison şi Mandy erau în partea stângă. Iar Megan şi Melanie în dreapta. Fiecare avea părul negru, prins în coadă de cal şi adus cochet pe umăr. Haley ieşea în evidenţă între verişoarele ei, având părul de un şaten-deschis. Şi ochii de asemenea deschişi la culoare. Îmi amintesc că râsese şi chicotise atât de mult în ziua aceea, încât chiar mi-a fost greu să o fac să stea puţin liniştită, cât să apuc să fac fotografia. Haley părea atât de sănătoasă atunci! La momentul acela, nu exista nici un semn cum că boala îşi plantase sămânţa în organismul ei. Insista să aducă fotografia cu ea de fiecare dată când venea la spital. Eu n-aş fi fost de acord. Cum se simţea, oare, să vadă în fiecare zi cât de plină de viaţă fusese cândva?

–Am înţeles că de data asta e şi tatăl ei cu voi, zise Tom. Aşezase la loc poza înrămată, iar acum nota ceva în fişa medicală a lui Haley.

Prin cap mi se învârteau tot felul de răspunsuri, dar am hotărât că era mai bine să las de la mine:

–Da, așa este. Locuia în California, dar s-a mutat înapoi aici de îndată ce l-am anunțat că boala lui Haley a recidivat.

–Mi-aduc aminte că data trecută nu erați decât tu și ea. Termină de scris și se uită la mine. Nu-mi amintesc chiar fiecare pacient în parte, dar tu și Haley mi-ați rămas întipărite în minte, pentru că, deși era doar o copilă, puștoaica se comporta ca un adult. Se îngrijea de tine la fel cum tu te îngrijeai de ea.

Poate părea ciudat să auzi pe cineva spunând un lucru de genul acesta, numai că era întru totul adevărat. Haley parcă simțise dintotdeauna că în mine ceva se rupsese definitiv, chiar și atunci când încercam să ascund asta de restul lumii. Știa. Când a crescut și i-am povestit de Lily, în sfârșit a înțeles și de ce. Ba chiar părea să simtă și ea pierderea.

–Pe atunci, erai reprezentanta unei companii farmaceutice, nu? întrebă Tom.

–Mda, am zis și am închis laptopul. Mi-am dat demisia când s-a îmbolnăvit Haley.

La drept vorbind, oricum nu stăteam ca pe roze în privința profesiei mele, pentru că refuzasem să călătoresc de când se născuse Haley, or, asta era o componentă majoră a slujbei mele. Mi-amintesc toate călătoriile în Wilmington. Cât îmi plăcuse acel oraș cândva! Iar acum îl detestam.

–Bryan tocmai încheiase serviciul militar și lucra la IBM, am continuat.

–Nu mi-l amintesc deloc, observă Tom.

–Da, asta pentru că și-a luat tălpășița la scurt timp după ce s-a îmbolnăvit Haley. Nu a putut suporta ce se întâmpla cu ea.

„Pe lângă toate celelalte", îmi venea să adaug.

–Cât timp ați fost căsătoriți? întrebă Tom.

Am remarcat că purta verighetă. Nu-mi aminteam dacă ultima dată când ne văzurăm era căsătorit sau nu.

–Șase ani.

În mintea mea, împărțisem această perioadă în trei etape. Primii doi ani, minunați, în care fuseserăm doar noi doi. Locuiam la baza militară Fort Belvoir, iar mie îmi plăcea la nebunie să lucrez ca reprezentant de vânzări pentru produse farmaceutice. Cât de tineri eram pe-atunci, în comparație cu acum! Iar relația dintre noi era alimentată de o energie vie, de o pasiune de care cu greu îmi mai aminteam acum.

După care toate au luat-o la vale. Bryan a fost staționat în Somalia, unde aproape că și-a pierdut viața, am născut-o pe Lily, iar apoi am suferit un accident vascular cerebral, care aproape că m-a omorât. Am trecut printr-un coșmar în toată puterea cuvântului. Pe nepusă masă, căsnicia mea se transformase într-o relație tensionată, lipsită de iubire, iar când Bryan a trebuit să plece din nou din țară, am crezut sincer că se bucură. Când Bryan a avut o învoire, deși nu intenționam, am rămas însărcinată cu Haley, o dovadă în plus că pilulele anticoncepționale nu erau eficiente sută la sută. Sau că încă îți mai arde să ai relații intime cu partenerul, deși te simți mort pe dinăuntru. Sarcina mea i-a făcut pe toți cei care se îngrijeau de starea mea de sănătate să intre într-un fel de stare de agitație continuă, dar am avut o tensiune normală pe perioada sarcinii, lucru care m-a făcut să mă simt bine și m-a umplut de speranță. Un an de zile după nașterea lui Haley, în casa noastră a existat o bucurie precaută. Bryan demisionase din cadrul armatei și se angajase la IBM, ca să fie mai aproape de casă. Țin minte că m-am gândit atunci că alesese o cale de a ne proteja, ca să-și răscumpere cumva greșeala că nu fusese alături de noi de la început. Fericirea noastră era fragilă, când au debutat stările febrile ale lui Haley. Bryan s-a retras atât de repede, încât nici nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Acum era lângă noi, în clipa următoare nu mai era. Era incredibil pentru mine

și de neiertat că putuse să ne părăsească pe mine și pe Haley, rupându-se complet de propriul lui copil.

–Totuși, s-a întors acum, când ea are nevoie de el, zise Tom.

Am încuviințat din cap.

–Ai dreptate, am rostit și mi-am înghițit furia.

Trebuia să găsesc o cale de a lăsa deoparte trecutul.

Douăzeci de minute mai târziu, când Bryan a intrat în cameră, eu mă aflam din nou în fața laptopului. Abia dacă s-a uitat la mine, îndreptându-se glonț către patul lui Haley.

–Cum mai este?

Îi atinse brațul și se aplecă puțin, examinându-i chipul.

–Mai devreme a întrebat de tine, când s-a trezit prima oară.

–Zău?

Lentilele ochelarilor săi reflectau razele de soare ce străbăteau prin fereastra din dreptul patului în care se afla Haley.

Nu m-am putut abține. Am fost mișcată de tonul emoționat al vocii sale când a rostit acel cuvânt.

–Da, am zis. Și... cum a fost la interviu?

Ridică din umeri:

–Bine, cred. Vom vedea în timp.

Mi-am adus aminte de râsetele din fundal. Nu știu de ce, parcă îmi stăteau pe creier. Eu rămăsesem la căpătâiul fetei noastre inconștiente și suferinde, în vreme ce el râsese cu vreo femeie. Ei, și? Nici nu știam clar ce voiam de la el.

–Și când vor ști cum stă cu nivelul BRM?

–Probabil peste o zi, două.

–Vrei să iei o pauză? Pot să stau eu cu ea o vreme...

Mi-am privit fiica; încă dormea. Dacă ar fi fost trează, poate că nu i-aș fi refuzat oferta, dar nu mă puteam clinti de lângă ea, când părea atât de slăbită și lipsită de vlagă.

Ar fi însemnat ca, din nou, să nu stau cu ochii pe copilul meu. Iar așa ceva nu aveam să mai fac niciodată.

În seara următoare, Jeff Jackson sună ca să-mi transmită rezultatele pe care le-a obținut în urma prelevării de măduvă osoasă.

–Chimioterapia nu dă rezultate în cazul lui Haley. Îmi pare rău, spuse el.

–*La dracu'!*

Eram în sala de mese a spitalului, citind un e-mail în timp ce Bryan stătea cu Haley în salonul ei. Îi lăsasem jucând „Bananagrams"[1]. Nu mă așteptam să aflu rezultatele atât de repede, iar cele auzite categoric nu erau cele pe care le doream. Am întrebat:

–Deci trebuie neapărat să recurgem la un transplant, în acest caz.

–O vom supune unui tratament chimioterapeutic care să o mențină în stadiul în care se află acum, iar între timp trebuie să căutăm un donator. Nivelul BRM e mai mare decât ar trebui, așadar e cazul să ne mișcăm cât mai repede cu putință, să găsim pe cineva compatibil. Îți programez o întâlnire cu Doug Davies pentru mâine. El coordonează echipa pentru transplanturi. O să te pună la curent cu ce presupune asta.

–O să ne testeze și pe mine și pe Bryan, ca să vadă dacă suntem compatibili? Nu s-ar putea să fim testați chiar acum? am întrebat.

–Mai bine îl las pe Doug să vă explice chestiile astea.

–Deci... – eram cu ochii în laptop, dar nicidecum atentă la ecran – asta este, până la urmă, este o veste bună sau proastă?

–Nici una, nici alta. Pur și simplu asta e situația.

Îmi era silă de exprimările astea. Era ca și cum eu i-aș fi spus unei familii al cărei copil fusese dat dispărut: „Mda, pur și simplu asta e situația".

[1] Joc asemănător cu Scrabble (n tr.)

– Am nevoie de un răspuns mai explicit.

Ezită pentru o clipă.

– Mi-ar fi plăcut să am veşti mai bune, a zis în cele din urmă.

Nu putea zice mai mult de atât. Şi nici eu nu-i puteam cere s-o facă.

– Bine, am spus, scoţându-l astfel din încurcătură.

Deci şi acum trebuia să mă descurc tot singură. Dar apoi mi-am amintit de Bryan, care era în secţia de oncologie, cu Haley. M-am gândit cât de mult se ataşase Haley de el în ultima vreme. Ce ton afectuos avea ori de câte ori vorbea cu el. Şi cât de mult îi plăcea să spună „tati". Mi-am adus aminte de ziua trecută, când Bryan venise la Haley după operaţie şi se îndreptase disperat spre patul ei. Cum îi pusese mâna pe braţ. Mi-a trecut prin cap că poate – poate – nu mai eram singură şi de data asta.

capitolul 12

Tara
Wilmington, Carolina de Nord

Doamne, cât de ciudat mi se părea totul!

Eram la Pilot House, stăteam în fața lui Ian la masă, întrebându-mă dacă nu ieșisem, cumva, la o întâlnire. Cu o zi în urmă, când îmi propusese să mergem împreună la film, el având două bilete la Thalian Hall, mi se păruse o invitație ca oricare alta. După care sugerase că am putea să mergem mai întâi să luăm masa în oraș, iar dacă pui laolaltă cina la restaurant și filmul într-un loc atât de superb ca proaspăt renovatul Thalian Hall, ajungi la o întâlnire în toată regula, nu? Îmi plăcea Ian. Îl știam de atâta vreme, iar din multe puncte de vedere, se putea chiar spune că îl adoram; dar nu voiam să ies cu el la o întâlnire. Nu voiam să ies cu nimeni. Simpla idee de a mă săruta sau de a mă ține de mână cu un alt bărbat mă făcea să tresar – dar nu de dorință. Dimpotrivă, mi se părea respingătoare ideea. Când eram întinsă în pat, noaptea, simțeam din plin acea senzație de singurătate acută, absolută, dar nu mi-aș fi dorit nici un bărbat lângă mine. Doar pe soțul meu.

–Asta nu e o întâlnire, nu? am întrebat, după ce chelnerul mi-a turnat cel de-al doilea pahar de vin.

Ian a râs.

–Nu e, dacă tu nu vrei să fie, mi-a răspuns.

–Dar tu credeai că este? Sau încă mai crezi că este?

Zâmbeam. Mă simțeam bine știind că puteam vorbi deschis cu Ian. Mai degrabă aș fi avut nevoie de un prieten decât de un iubit.

–Eu m-am gândit doar că mi-ar plăcea să te mai văd zâmbind, zise Ian, așa cum faci acum.

În clipa în care rosti aceste cuvinte, zâmbetul de pe buze mi se șterse. Trebuia neapărat să-i spun ceva. Inițial, avusesem de gând să aștept până a doua zi, pentru ca în seara asta să ne relaxăm și să ne detașăm puțin amândoi. Dintr-odată însă, mi-am dat seama că mi-ar fi fost imposibil să-mi țin gura.

În după-amiaza aceea, după școală, mersesem cu mașina până acasă la Noelle ca s-o ajut pe Emerson la curățenia în casă. Aceasta mă aștepta pe verandă și, numai ce am urcat ultima treaptă, că m-a apucat de mână și m-a așezat lângă ea în balansoar. Mi-am dat seama că nu mai avusese răbdare și începuse deja să muncească la greu în casă, pentru că era roșie la față și transpirase de efort. Dar pe chip i se citea o supărare care cu siguranță nu avea legătură cu faptul că muncise.

–N-o să-ți vină să crezi ce spune raportul autopsiei, îmi zise.

–Era bolnavă, am răspuns.

Mi-aș fi dorit să fie vorba despre asta. Despre vreo boală fatală, în stadiu final, de care Noelle nu a avut cum să scape. Mi-o și imaginam cum se hotăra că trebuie să-și pună capăt zilelor, nevrând să ne pună în situația de a ne chinui cu ea și cu boala ei.

Dar nici vorbă de așa ceva.

Acum, l-am privit pe Ian și i-am spus:

–Noelle a avut un copil.

–Ce tot zici acolo? întrebă el râzând, după ce se holbă o clipă la mine.

–Emerson a primit astăzi raportul de la autopsie. Este adevărat că a murit din cauza unei supradoze de medicamente, cum ne și așteptam. Dar autopsia a mai arătat și că, la un moment dat de-a lungul vieții ei, Noelle a fost gravidă și a dat naștere unui copil.

Ian se schimbă vizibil la față.

–*Când?*

–Nu ştiu. Sunt şanse ca tu să fi fost tatăl, Ian? am întrebat după o scurtă ezitare.

Păru şocat la gândul acesta. Eram sigură că amândoi ne aminteam cât de brusc încheiase Noelle relaţia lor, logodna lor. Oare avea vreo legătură cu asta?

–Nu prea văd cum... Eu... de fapt *noi toţi* ne-am fi dat seama dacă ar fi fost însărcinată. Mai ales dacă ar fi ajuns în stadiul în care să nască, spuse.

–Atunci, probabil că s-a întâmplat prin adolescenţă. Înainte ca noi s-o cunoaştem. Eu şi Emerson ne-am gândit că a dat copilul spre adopţie. Poate că experienţa în sine a fost deosebit de dureroasă pentru ea, o sursă de tristeţe în toţi anii aceştia, iar noi nu am ştiut nimic.

–Da, se poate să aveţi dreptate, dar la fel de bine se poate ca acel copil să fi murit sau... Cred că nu vom afla niciodată. Doar că... mereu am crezut că o cunosc foarte bine, încă de când eram împreună. De ce oare nu mi-a spus? zise Ian.

–Sau măcar mie şi lui Emerson, am adăugat. Nu eram cele mai bune prietene ale ei?

Mi-am coborât privirea în farfuria din faţa mea, îmi mai rămăseseră câţiva dumicaţi de plăticǎ. Nu eram sigură că pot să-mi termin porţia. În fine, probabil că nu are de-a face cu motivul pentru care s-a sinucis, am concluzionat.

–Doar dacă nu cumva nu a putut să treacă niciodată peste asta.

Cât de trist suna!

–Îmi pare rău că am adus vorba de asta chiar în seara asta. Mai bine mi-aş fi ţinut gura.

–Ba nu, chiar mă bucur că mi-ai zis.

Am mai luat o bucată de plăticǎ, dar aproape că nu-i simţeam gustul. Eram obosită. Eu şi Emerson reuşiserăm să strângem în cutii tot ce se afla în bucătăria lui Noelle, multe lucruri pe care Ted urma să le ducă la adăpostul pentru femei. Nu era mare lucru. Noelle ştiuse

să se debaraseze de multe obiecte inutile. Nu fusese tocmai strângătoare, dar am constatat cu surprindere că dulapurile din bucătărie erau aproape goale. Câteva farfurii. Niște pahare, niște cești, câteva castroane. Nimic în plus sau nelalocul lui. La fel de sărace erau și dulapul de haine și șifonierul, n-am găsit în ele decât cele strict trebuincioase. Ne-a fost greu să vedem laolaltă toate fustele ei lungi, arhicunoscute și vechi, bluzele largi din bumbac, mai ales că Noelle nu avea să le mai poarte niciodată. Pe lângă toate acestea, mai erau și sacii de gunoi, mari și negri, umpluți cu articole pentru bebeluși, răspândiți prin toată casa. Ted și Emerson îi strânseseră pe toți în mașină, ca să-i ia acasă, unde Grace și Jenny urmau să pună toate lucrurile pe categorii și să le predea lui Suzanne, întocmai cum promiseseră.

–Acasă la Noelle, Emerson a trebuit să analizeze fiecare lucrușor în parte, căutând orice indiciu. Crede că trebuie să existe ceva în casa aia care să ne lămurească de ce s-a sinucis Noelle sau ce s-a întâmplat cu copilul ei, ori de ce ne-a mințit că încă lucrează ca moașă, am zis.

„Noelle" și „moașă". Cât de bine se potriveau aceste două cuvinte, de parcă ai fi zis „lapte" și „miere". Noțiunea de „moașă" o definea cel bine pe Noelle. Cu toții credeam asta. Cred că cel puțin unul dintre noi a recomandat-o ca fiind moașă în ultimii zece ani, iar ea nu spusese nimic ca să ne corecteze. Cât de ciudat!

Ian bătea cu degetul în piciorul paharului de vin, acum gol. Dădu din cap:

–Noelle... A clătinat din cap. Era practic imposibil să-ți dai seama ce se petrecea cu ea uneori.

Îmi părea rău pentru el. Știam cât de mult o iubise cândva.

–Cred că ți-a venit greu când a întrerupt logodna.

–O, Dumnezeule, Tara, grăi el, ignorând pentru o clipă comentariul meu. S-a întâmplat cu atâta timp în urmă! În altă viață, parcă.

–Nu-mi aduc aminte să te fi văzut furios. Cred că cei mai mulți bărbați s-ar fi enervat cumplit.

–Am fost mai degrabă îngrijorat în privința ei decât furios, zise. După care se așează mai bine pe scaun și zâmbi din nou. Hai mai bine să ne gândim la lucruri frumoase. Să nu mai vorbim despre Noelle sau Sam în seara asta.

–Perfect, am fost eu de acord.

–Deci, zise el, desfăcând una dintre scoicile St. Jacques din farfuria lui, când ai fost ultima oară în oraș ca să vezi un film, în loc să închiriezi unul pe care să-l vezi acasă?

Privind în retrospectivă la ultimele luni, am strâmbat ușor din nas:

–Păi, când trăia Sam.

–Bun, stai să mai fac o încercare, zise el râzând. Ridică privirea-n tavan, ca și cum ar fi încercat să găsească un alt subiect de conversație, mai sigur. Brusc, o luminiță s-a aprins în ochii lui feriți de ochelari: Mă gândesc să-mi iau un câine, zise.

–Glumești? Și... vrei să-ți iei un pui? Sau să adopți unul fără stăpân...

Știam că-l adoră pe Twitter al nostru, dar nu mi-l puteam imagina cu propriul cățel.

–Un pui. N-am mai avut de când eram copil. Dar bănuiesc că va trebuie să muncesc mai mult de-acasă, măcar o vreme.

–Cred că e o idee minunată. Ai putea să-ți iei chiar doi, ca să-și țină companie unul altuia când...

–Tara!

Mi-am ridicat privirea și am văzut că o femeie mai în vârstă se îndrepta spre masa noastră. Mă entuziasmase ideea că Ian își va lua un cățeluș, astfel că, în prima clipă, nici nu am recunoscut-o.

–Barbara! Am sărit în picioare și am îmbrățișat-o. Mă bucur să te văd.

N-o mai văzusem pe Barbara Read de când se pensionase și dăduse o petrecere pentru a sărbători evenimentul,

iar asta se întâmplase cu doi ani în urmă. Și Ian se ridică de pe scaun. Am continuat:

–Ian, ea este Barbara Read. Preda matematică la Hunter.

–Vai, dar stați jos.

Barbara zâmbi. Arăta grozav, părul arămiu era tuns foarte scurt și avea o piele netedă ca mătasea. Era clar că îi mergea bine de când era pensionară. De îndată ce m-am așezat pe scaun, a continuat:

–Draga mea, mă bucur așa de mult să văd că ești bine! Am fost dărâmată când am auzit de Sam. Nici nu vreau să mă gândesc la biata Grace. Cred că vă vine foarte greu amândurora.

–Mulțumim. Ian era partener de afaceri cu Sam, la firmă, am spus, arătând spre Ian.

Parcă simțisem nevoia să explic de ce mă aflu într-un restaurant, delectându-mă cu un pahar de vin în compania unui alt bărbat, la doar șase luni după moartea lui Sam. Am remarcat că Ian se abținea să zâmbească. Semn că se prinsese de faptul că mă simțeam vinovată.

Dar Barbara nu păru să fi auzit ce-am spus:

–Și abia acum am aflat și despre Noelle Downie. Dumnezeule mare, ce tragedie!

Am încuviințat din cap.

–E foarte trist, am spus.

–Știu că erați apropiate, zise Barbara. Ce fată bună era! I-am văzut de câteva ori pe ea și pe Sam la South Beach Grill, anul trecut; așa de greu îmi vine să cred că nu mai sunt printre noi! Nu ți-a spus Sam că ne-am întâlnit? I-am și zis să te salute din partea mea.

Am crezut că n-am înțeles bine:

–Pe Sam și pe Noelle i-ai văzut la South Beach Grill? În Wrightsville Beach?

–Îmi place mult restaurantul acela, știe nu? De multe ori merg acolo să iau masa de prânz. Bine, în afara sezonului. Pe timpul verii, nici nu mă apropii de plajă.

–Și când zici că se întâmpla asta?

Nu voiam să par supărată – și cu atât mai puțin geloasă –, dar ce auzisem mi se părea foarte dubios. Sigur că Noelle și Sam erau prieteni, dar în nici un caz genul de prieteni care ies să ia prânzul împreună.

–Stai să mă gândesc... Cred că se întâmpla prin primăvară. Să fi fost prin aprilie? zise Barbara, făcând un efort să-și amintească și privind pe fereastră, spre râu.

–Sam a murit spre sfârșitul lunii martie.

Începusem să-mi pierd răbdarea. M-am uitat la Ian și am observat că se încruntase puțin.

–Hmm, atunci se poate să fi fost pe la sfârșitul iernii; sau poate chiar toamna trecută. Barbara râse. Știi, când ești pensionar riști să pierzi șirul zilelor, ai să vezi când vei ajunge ca mine. Dar știu sigur că ne-am întâlnit de două ori. În ambele dăți am vorbit cu Sam. Pe Noelle nu o cunoșteam personal, dar toată lumea o știe. O știa, adică. M-am gândit că, în calitate de avocat, o ajută cu programul acela pentru bebeluși pe care îl coordona ea.

–Probabil că așa și era, zise Ian.

Se uita la mine și parcă mă ruga din priviri să scap de ea.

–Barbara, mă bucur mult că te-am văzut, dar eu și Ian trebuie să ne grăbim puțin cu masa, altfel o să ratăm filmul, am zis.

–Ah, da, la fel și eu. Se uită peste umăr în direcția de unde venise. Probabil că soțul meu își imaginează că m-am rătăcit în toaleta pentru femei. Îmi pare bine că te-am văzut, draga mea. Și îmi pare bine de cunoștință, Ian. Să aveți o seară frumoasă! ne ură ea, bătându-mă ușor pe încheietura mâinii.

Eu și Ian am rămas uitându-ne fix unul la celălalt, până ce am știut sigur că Barbara nu mai avea cum să ne audă:

–Programul pentru bebeluși necesită un avocat? am întrebat.

–Sunt sigur că nu despre asta era vorba, negă el, dar am vrut să plece femeia aceea. Mi-am dat seama că te indispun cuvintele ei.

–Nu sunt supărată. Sunt derutată.

Ian își linse buzele și, pentru o clipă, rămase cu privirea gânditoare în farfuria sa, după care ridică ochii și mă privi cu o mină serioasă:

–Uite. Eu cred că era vorba despre testament. Datează din luna februarie, iar ei mai mult ca sigur s-au întâlnit de vreo două ori ca să-l pună la punct. Sam a trebuit să se ocupe mai îndeaproape de niște acte legate de mama ei, și sigur... probabil că a ajutat-o să clarifice în ce mod dorea să-și împartă bunurile.

–Dar de ce într-un restaurant și nu la birou?

–Pentru că, fiind prieteni, au preferat ca mai degrabă să se simtă în largul lor, chiar dacă lucrau. Și eu fac asta, iar Sam obișnuia să iasă adesea în oraș cu clienții. Stai puțin, doar nu crezi că..., zise el, întinzând mâna peste masă că s-o mângâie pe a mea.

–Noelle și Sam? În nici un caz. Lui Sam mereu i-a plăcut de ea, dar a considerat-o cam sărită de pe fix. Numai că e neplăcut să afli o chestie de genul acesta așa, pe neașteptate, eu neavând habar...

Vocea mi se stinse treptat.

–Nu ai aflat, din cauza eticii de muncă a lui Sam, explică Ian. El nu ți-a spus despre testamentul ei din același motiv pentru care nici eu nu l-am menționat atunci când am dat peste el în dosarele lui Sam. Sincer, nici nu te privea documentul în sine, nu înainte ca ea să moară.

–Așa este, am încuviințat. În trecut, Sam mai colaborase în calitate de avocat cu unii dintre cunoscuții noștri, iar asta fără să-mi spună. Învățasem încă de la începutul căsniciei noastre că nu trebuie să pun prea multe întrebări.

Chelnerul ne aduse nota de plată, iar Ian își scoase portofelul din buzunar. Puse cartea de credit pe masă, râzând:

–Ei, se pare că, până la urmă, n-am prea reușit să nu vorbim despre Noelle sau Sam, nu-i așa?

–Da, cam așa e. Mi-am lăsat șervetul pe masă. Hai mai bine la film, poate reușim să ne pierdem în povestea de pe ecran.

–S-a făcut, spuse el, și abia când am ieșit din mașina lui, în fața cinematografului, mi-am dat seama că îl lăsasem pe el să plătească cina.

Se pare că totuși aceasta chiar fusese o întâlnire.

capitolul 13

Emerson

Rasa umană a pierdut ceva în clipa în care s-a inventat fotografia digitală. Sprijinită de canapea, stăteam picior peste picior pe podeaua din micul living al lui Noelle, frunzărind unul dintre vechile ei albume foto. La fel ca și albumele de la noi de-acasă, și al ei conținea foarte puține poze recente. Mai toate din ultimii ani erau pe computer. Generațiile următoare – nepoții mei, de pildă – nu vor avea cum să se uite prin albumul meu foto și să se întrebe „cine este individul acesta și de ce era el important pentru bunica?" Ca să fiu sinceră, mă întrista acest lucru. Puținele fotografii recente din albumul lui Noelle erau unele de școală cu Jenny și Grace, în ipostaze nu tocmai măgulitoare, și alte câteva făcute cu ocazia unor evenimente care se ținuseră în scopuri caritabile, ca de pildă colecta anuală pentru bebeluși, pe care Noelle o organiza an de an în incinta bisericii noastre.

Nu știam sigur ce caut în album. Poate vreo poză în care ea să apară alături de cineva complet necunoscut? Vreun fiu sau vreo fiică, acum mare, un copil ascuns de noi în toți acești ani? Cineva care să aibă răspunsurile de care noi aveam nevoie? Răsfoind albumul, cel mai mult zăboveam cu privirea asupra fotografiilor cu Noelle, fiecare în parte provocându-mi o durere plină de nostalgie. Eram furioasă pe ea, pentru că ne părăsise așa cum o făcuse, fără nici o explicație, furioasă pentru că ne mințise, dar uram acest sentiment. Singurul mod în care m-aș fi putut elibera de această furie era să încerc să-mi explic de ce procedase în felul acesta.

–Cât îmi place cum arată în poza asta! i-am zis lui Ted, care lua cărți de pe rafturile din părțile laterale ale șemineului și le așeza în cutii.

Muncea ca un catâr, în vreme ce eu făceam pe detectivul. Știam că e de părere că nu fac decât să-mi plâng de milă, acaparată de gânduri negre. Încă nu ajunsese pe aceeași undă cu mine. Încă.

–Mda, mormăi el, așezând vreo două cărți în cutie.

Îi mărturisisem că mă simțeam datoare față de mine însămi să deslușesc misterul vieții lui Noelle, dar el credea că mai bine aș fi renunțat, astfel că ajunsesem să fac muncă de cercetare pe cont propriu. Eu și Ted nu avuseserăm niciodată genul acela de relație apropiată – sau mai bine zis *pasională* – care existase între Tara și Sam, dar avea grijă să nu ne lipsească nimic, era un soț loial și un tată iubitor. Țineam mult la aceste trei aspecte, iar el îndeplinea condițiile cu vârf și îndesat, așa că nu mă puteam plânge, drept pentru care rămăsesem cu el.

În fotografie, Noelle stătea în fața unei carpete decorative atârnate pe perete. Fotografia fusese expusă la prea multă lumină, ceea ce făcea ca tenul ei deschis la culoare să pară de alabastru. Purta niște cercei creole de argint, simpli și de efect. Luminozitatea intensă făcea ca ochii ei de un albastru intens să pară cu-atât mai electrizanți, iar sprâncenele abia se cunoșteau. Era zveltă și așa fusese dintotdeauna, chiar și înainte de a trece la dificila dietă vegană. O invidiam că reușea să rămână subțire, dar mie îmi plăcea prea mult mâncarea – până și televizorul de la noi din casă mergea mereu pe canalul cu tematică gastronomică. Era clar că trebuia să mă resemnez cu ideea că mereu voi fi mai plinuță, și cu asta, basta. Amândouă aveam un păr des și nesuferit. În poză, Noelle avea părul sălbatic și rebel pe spate, cum îl purta mereu. Se vedea încercarea de a-și ține sub control șuvițele nesupuse. Exact așa aș fi descris-o cuiva care nu o cunoștea: nesupusă, dar încercând să se controleze. Chiar și acum,

descrierea i s-ar fi potrivit ca o mănuşă. Îşi jucase cărţile exact aşa cum vrusese, până când îşi găsise sfârşitul trist.

Ted se ridică de deasupra cutiei pe care o umplea cu cărţi, ţinându-se cu mâinile de şolduri:

–Em, nu mai scăpăm de-aici dacă tu te laşi absorbită de toate lucrurile peste care dai, îmi zise.

–Ştiu, am răspuns râzând.

Destul. Am închis albumul şi l-am aşezat în cutia în care se aflau lucrurile pe care urma să le păstrăm. Aveam să mă ocup mai târziu de bunurile ei personale. Acum, trebuia să scoatem totul din casă. Hotărâsem împreună cu Ted că trebuie să renovăm imobilul înainte de a-l închiria. Urma să refacem bucătăria, parchetul de lemn din toată casa, întrucât era zgâriat şi deteriorat, apoi să zugrăvim interiorul şi exteriorul. Şi trebuia să ne îngrijim şi de grădină, aşa cum ceruse Noelle. Tara se pricepea la grădinărit mai bine decât mine, aşa că ea urma să se ocupe de asta. Speram să terminăm până la primăvară, pentru ca apoi să găsim şi un chiriaş. Suzanne Johnson se arătase interesată. Stătea cu chirie de când divorţase, cu ani în urmă, şi se hotărâse să se mute într-un spaţiu mai mic, dat fiind că băiatul ei, Cleve, plecase la facultate. Pe deasupra, ca zonă, îi plăcea foarte mult Sunset Park. Trebuia să mă asigur că-i place şi să se ocupe de grădină. Faptul că eram furioasă pe Noelle nu şterse nici măcar puţin din dragostea mea faţă de ea. Îşi dorise ca micuţa ei grădină specială să fie îngrijită de cineva, şi trebuia să mă asigur că aşa va fi.

Patches ajunsese acum la mine în gospodărie şi nu părea deloc mulţumită să locuiască lângă doi câini. Dar avea să se obişnuiască, în timp.

Mi s-a părut ciudat că Noelle ne rugase în biletul de adio să avem grijă de grădina ei, dar nu şi de pisică. Poate se gândise că vecinii or să aibă grijă de Patches după ce aflau ce se întâmplase, dar Noelle ţinuse mult la mâţa aceea şi nu am fost de acord s-o las pe mâinile unor străini.

Am deschis o cutie de carton goală, pe care urma s-o umplu cu cărțile de pe raftul din stânga șemineului, în timp ce Ted îl debarasa în continuare pe cel din dreapta. Reușisem împreună cu Tara să ne ocupăm de bucătărie și dormitor în dimineața aceea, dar cel mai mult de lucru avea să fie în living și în biroul lui Noelle. Amânasem s-o fac, dar era musai să mă ocup de dulapurile și debaraua din birou, toate încărcate de tot felul de hârtii și cine știe câte alte lucruri. Oricum, abia așteptam să ajung la toate actele acelea. Știam că Ted voia să le arunce pe toate, dar eu plănuisem să analizez fiecare adeverință, notă de plată, fiecare chitanță sau rețetă în parte, *totul*, sperând să găsesc niște răspunsuri. Mai voiam și să verific atent computerul. Mă gândeam că nu era protejat cu parolă și, dacă reușeam să intru pe e-mail, poate găseam și Răspunsul. Sau poate nu.

M-am uitat la titlul uneia dintre cărțile pe care le țineam în mână. Se numea „Provocările unei moașe". Am deschis-o și m-am uitat la data publicării: 1992. Demult. Am oftat. Continuam să caut un semn cum că încetase cu moșitul în urmă cu doi ani. Aveam în continuare îndoieli, chiar și după ce sunasem la Biroul Național de Acreditare, iar cei de acolo îmi spuseseră că Noelle își întrerupsese contractul pentru dreptul de a profesa în urmă cu unsprezece ani. Unsprezece ani! Chiar și acum, am răbufnit față de Ted:

–Eu tot nu înțeleg. De ce ne-a mințit, totuși?

Ted oftă. Pesemne că deja îl enerva subiectul ăsta. Întrebă:

–Dar chiar *a mințit* sau pur și simplu a omis să spună?

–A *mințit*. Până mai acum doi ani, îmi povestea mereu de câte o naștere pe care-o avea programată sau când se întâmpla ceva cu vreo pacientă.

Nu mi-au trecut prin cap exemple concrete, dar nu aveam nici cea mai mică îndoială că făcuse referiri la pacientele ei. Am continuat:

–Și-apoi, au mai fost și excursiile alea pe care le făcea în mediul rural, pe la țară sau... mai știu eu unde. Știi la ce mă refer, așa-zisa ei „muncă rurală". Stătea acolo cu lunile și asista mamele care nășteau. Sau cel puțin nouă așa ne spunea.

–Oare să-și fi practicat profesia în secret?

–Mi-e greu să cred.

Oricât de neconvențională ar fi fost Noelle, nu era genul care să sfideze legea. Fusese mereu o adevărată profesionistă și foarte precaută. Când a fost cazul, și-a convins pacientele ale căror sarcini comportau riscuri să nu nască acasă. Știam, pentru că eu însămi fusesem una dintre ele. Eu și Tara urma să naștem la diferență de trei săptămâni și ambele ne doriserăm să naștem acasă. Dar eu suferisem două avorturi spontane înainte de Jenny și avusesem și o sarcină mai dificilă cu ea, astfel că Noelle îmi interzisese să nasc la domiciliu, dându-mă pe mâna ginecologului ei preferat. Își dorise să fie de față atunci când năsteam la spital, dar lucrurile n-au mers după cum am vrut noi. Ted era plecat din oraș, iar mie mi-a venit sorocul cu trei săptămâni mai devreme – în aceeași noapte ca și Tarei –, așa că a trebuit să mi se facă cezariană. Așa se face că, atunci când Jenny a venit pe lume, sănătoasă și plină de viață, Noelle era cu Tara, iar eu nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată mai singură pe lume.

–Mi-e greu să mi-o imaginez practicându-și meseria în ilegalitate, i-am zis lui Ted. Dar, în fond, nici nu mi-aș fi închipuit-o vreodată în stare să se sinucidă. Ar fi trebuit să știm ce se petrece cu ea.

Am luat o altă carte de pe raft.

–Draga mea, te rog mult, încetează să te mai învinovățești. Ted s-a așezat pe canapeaua deformată, masându-și șalele. Uite cum stă treaba, e adevărat că Noelle era grozavă, însă trebuie să recunoști că era labilă rău, știi și tu asta.

–Era cât se poate de echilibrată! Diferită? Cu siguranță! Labilă psihic? Nu!

–Dar ce fel de om duce o viață secretă, despre care oamenii care o iubesc să nu știe nimic? Vrei să spui că un om sănătos la cap ține... câte erau?... douăsprezece? Douăsprezece sticluțe cu pastile, pline ochi și puse la păstrare pentru ziua în care avea să-și ia viața? Și, dacă tot veni vorba, ce om sănătos la cap se sinucide?

–Cred că pastilele îi rămăseseră de când a avut accidentul acela cu mașina și începuse să o doară spatele.

Mi-am adus aminte de acea perioadă mohorâtă, când Noelle suferea adesea din pricina durerilor de spate. Apoi se ocupase de programul pentru bebeluși și revenise la viață.

–Ce sunt astea?

Ted se ridicase în picioare, aplecându-se ca să ridice de pe raftul de jos mai multe cărți groase, cu coperta legată în piele. Suflă praful care se așezase pe ele și frunzări paginile uneia. E scrisă de mână, zise el. O fi vreun jurnal sau ceva de genul acesta?

Mi-a întins cartea.

–Nu, sunt notițele ei, în astea ținea evidența, am răspuns, recunoscând cartea și luându-i-o din mână. Am deschis cartea și m-am uitat la prima pagină: „22 ianuarie, 1991". Numele pacientei era Patty Robinson, iar Noelle relatase în detaliu, pe patru pagini și jumătate, cum decursese travaliul și nașterea pentru femeia în cauză. Citindu-i cuvintele, am zâmbit. Era o persoană așa de neobișnuită, Ted, am spus. A notat o sumedenie de observații pur tehnice, și uite cum încheie: „Am lăsat-o pe Patty cu îngerașul proaspăt sosit în viața ei pe la 10 dimineața, când prin fereastra deschisă s-au revărsat trilurile păsărelelor ciripitoare, iar aerul a devenit brusc înmiresmat de aburi de cafea".

M-am uitat la celelalte carnete orânduite pe raftul de jos al bibliotecii. Am exclamat: Vai, cât de mult mi-ar

plăcea să citesc notițele referitoare la nașterea lui Gracie! Acesta se încheie în 1992, deci poate Grace apare în cel de-al treilea.

Ted îmi dădu cea de-a treia carte, m-am așezat pe podea și am început să răsfoiesc paginile cu iz de mucegai, până ce-am ajuns la nașterea lui Grace, care avusese loc în septembrie. Am analizat notițele scrise de Noelle. Știam că Tara avusese un travaliu lung și chinuitor în comparație cu al meu, care a trebuit să fie întrerupt de cezariană.

Am filtrat observațiile făcute, până ce am ajuns la aceasta: „Bebelușul a venit pe lume noaptea, la 1:34, 48 de centimetri lungime și o greutate de 2,800 kg. Este o frumusețe de fată. Or s-o numească Grace", am citit cu voce tare, ca să audă și Ted.

Ted se aplecă și mă sărută pe creștet, dar mă îndoiesc că ascultase ce-i citisem.

–Vrei să termini tu aici, ca să mă apuc de debaraua din biroul lui Noelle? întrebă el. Nu prea mai merge să amânăm treaba.

–Bine, am zis, dar n-am lăsat carnetul din mână, de parcă aș fi ținut-o pe Grace însăși. Vin să te ajut și eu într-o secundă. Să nu arunci nimic!

Vreo două ore mai târziu, ședeam la biroul cel mic din camera de lucru a lui Noelle, cercetând schimburile de e-mailuri din căsuța poștală pe mai multe luni. Vorbise cu mine, cu Tara, Jenny și Grace, dar cel mai mult comunicase cu Suzanne și alți voluntari. Nimic ieșit din comun. Un mare *nimic*.

Ted târî afară din debara o cutie imensă, aducând-o în mijlocul camerei.

–N-am putea pur și simplu să aruncăm tot ce-i aici? m-a întrebat.

A deschis capacul cutiei și am văzut ce conținea: multe plicuri, vederi și felicitări, fotografii și epistole scrise de mână.

–Dar ce-s astea? am întrebat, luând câteva în mână. Le-am așezat pe birou și am deschis o felicitare:

„Noelle, mi-e greu să redau în cuvinte ce ai însemnat în viețile noastre în ultimele nouă luni de zile. Nu mi-aș fi dorit decât ca toți copiii mei să se nască acasă, acum, că știu cum este. A fost ceva excepțional. Căldura și bunătatea ta, faptul că ai fost mereu acolo pentru mine, la nevoie, toate acestea sunt incredibile (chiar și în noaptea aceea, când te-am sunat pe la trei și ai venit la mine acasă, deși ai bănuit corect că nu erau decât contracții Braxton Hicks. Îți mulțumim!) Încă o alăptez pe Gina, mănâncă bine și crește la fel de bine. Îți suntem foarte recunoscători, Noelle, și sperăm să faci mereu parte din viețile noastre. Cu mult drag, Zoe."

–Sunt felicitări și scrisori de mulțumire de la paciente, am spus. Apoi am luat din cutie o fotografie cu un bebeluș. Mai sunt și poze cu bebelușii pe care i-a ajutat să se nască.

„Poate dau și peste niște indicii", mi-am zis în gând, deși începusem să am îndoieli că voi descoperi ceva. Umblasem prin grămezi întregi de acte și hârtiuțe, tot sperând să găsesc ceva, pentru ca, în cele din urmă, să recunosc că mai bine le aruncam direct la gunoi.

–Le aruncăm, deci? întrebă Ted plin de speranță.

Am deschis o altă felicitare și am citit rândurile: „Nici nu mi-a venit să cred când doamna ne-a adus la adăpost hăinuțele acelea drăguțe pentru bebelușul meu. Mulțumim din suflet, domnișoară Noelle!"

M-am uitat la Ted și-am spus:

–Nu pot. Încă nu. Cutia asta o s-o iau cu mine, acasă. Aș vrea să mă uit prin ea când voi avea timp.

Ted râse:

–Și cam când ai tu timp? Trebuie să te ocupi de *Hot!*, iar de câteva ori pe săptămână încerci să ajungi la bunicul tău, în vizită. Și, nu știu sigur, dar încă mai ai de gând să ții petrecerea pentru Suzanne la noi acasă?

Aproape că mi s-a pus un nod în gât. *Petrecerea pentru Suzanne*. Mi-am pus mâinile în cap:

–Am uitat de petrecere, am uitat complet.

Fusesem de acord să ţinem petrecerea la noi, pentru că Noelle voia să invite pe toată lumea, iar la mine era spaţiu suficient.

–Anuleaz-o, zise Ted.

Am clătinat din cap.

–Nu putem. Au fost trimise toate invitaţiile, iar...

–Date fiind circumstanţele, sunt sigur că Suzanne va înţelege.

Suzanne nici nu adusese vorba despre asta, probabil nici nu ştia cum s-o facă. Îşi creştea singură copilul, supravieţuise în două rânduri cancerului şi nici nu mai spera să atingă vârsta de cincizeci de ani. Noelle şi-ar fi dorit ca petrecerea să se ţină.

–Nu. Trebuie să dăm petrecerea. Mai sunt trei săptămâni până atunci, iar Tara o să ne dea o mână de ajutor.

Dacă era vorba de plănuit, coordonat sau organizat vreun eveniment, Tara era cea mai potrivită persoană.

–Eşti sigură? întrebă Ted. Mi se pare că îţi asumi prea multe angajamente.

Probabil că avea dreptate. Cât despre bunicul meu, care era pe moarte, mi-aş fi dorit să petrec mai mult timp cu el, nu atât de puţin. Cu greu mă puteam gândi la el fără să izbucnesc în plâns. O luasem şi pe Jenny cu mine în Jacksonville, unde îl vizitasem cu o zi în urmă, şi mi se păruse atât de sfârşit de bătrâneţe şi suferind în patul mare de la ospiciu, mi-era şi greu să-l mai recunosc. Totuşi, el ne aştepta şi s-a bucurat să ne vadă. Multe dintre amintirile mele din copilărie erau legate de el. Cum tata era mereu plecat în călătorii, bunicul fusese cel care mă învăţase să merg pe bicicletă, să pescuiesc şi chiar să gătesc. Era absolut necesar să-mi fac timp ca să-l vizitez mai des.

Chiar şi aşa, la această cutie nu aveam de gând să renunţ.

–Pentru moment, vreau să păstrez cutia, i-am spus lui Ted. Vreau doar să văd ce i-au spus toate aceste femei.

Și poate, poate că voi da și peste vreun indiciu, cât de mic, legat de identitatea fiului sau fiicei lui Noelle.

–Aș fi preferat s-o arunci. Nu avem suficient loc pentru toate lucrurile ei.

–O iau cu mine și gata, am zis, gândindu-mă cât de încăpățânată eram, în timp ce închideam capacul cutiei.

La un moment dat, aveam să regret că nu-l ascultasem.

capitolul 14

Noelle
UCN Wilmington
1988

Se afla în holul căminului Galloway, alături de ceilalți asistenți rezidenți, în ultima zi de instruire profesională. Bobocii aveau să sosească în ziua următoare și, din acel moment, starea de acalmie care cuprinsese întreg campusul Wilmington urma să fie înlocuită de un haos total. Noelle abia aștepta ca acest lucru să se întâmple. Iubea nespus această școală.

Cutii goale de pizza și doze de suc erau aruncate pe măsuțele din hol. Noelle nici nu se atinsese de pizza, pe care o suspecta că ar fi putut să-i înfunde arterele. Își dăduse sandalele jos și stătea picior peste picior pe una dintre canapele, fusta lungă albastră revărsându-se în jurul ei ca valurile mării; ronțăia bucăți de morcovi și migdale din sacoșa pe care o purta cu ea pretutindeni. Întinse punga spre una dintre colegele ei, Luanne, care stătea lângă ea pe canapea; aceasta se servi cu un morcov.

Dintre toți asistenții rezidenți din încăpere, Noelle se înțelegea cel mai bine cu Luanne, dar asta nu însemna nimic deosebit. Colegii ei de la universitate o plăceau și o respectau pe Noelle, dar tânăra nu reușea să se încadreze complet în peisaj, fiind ceva mai aparte. Iar acest lucru fusese valabil toată viața ei, dar nu părea să o deranjeze. Era obișnuită să se țină puțin deoparte de colegii săi. Celelalte fete se purtau frumos cu ea și chiar îi cereau sfaturi când aveau probleme, dar întotdeauna existase o distanță între ea și restul lumii, Noelle neizbutind să se împrietenească

în adevăratul sens al cuvântului cu altcineva, să stabilească genul acela de relaţie profundă şi sinceră care ia adesea naştere între femei.

Cât despre băieţi... ei bine, genul de tineri sportivi nu ştiau cum să relaţioneze cu cineva ca Noelle. Din start, spuneau dispreţuitor că era ceva ciudat la ea, simţindu-se nesiguri şi intimidaţi în prezenţa ei. Doar era vorba despre tânăra aceea neobişnuită, care umbla haihui prin campus după miezul nopţii. Avea o frumuseţe ieşită din tipare, dar şi o personalitate greu de desluşit şi care nu părea să merite efortul. Ca şi cum ar fi fost de-a dreptul imposibil să străpungi sau să dai la o parte vălul pe care fata părea să-l poarte în permanenţă. În adâncul lor, toţi aceşti tineri ştiau că ei, pur şi simplu, nu-i ajungeau lui Noelle nici la degetul mic.

Dar asta nu însemna că ducea lipsă de iubiţi sau de pretendenţi. În campus, existau tipi care erau mai degrabă fascinaţi decât intimidaţi de ea. Făceau parte din categoria aceea de băieţi intelectuali sau cu înclinaţii artistice, genul de tineri prea timizi ca să se adreseze colegelor obişnuite, dar care vedeau în Noelle un spirit înrudit. Aşadar, chiar dacă nu avusese de-adevăratelea nici măcar un iubit în primii trei ani de facultate, fata fusese implicată în relaţii profunde, care depăşiseră graniţele unei simple prietenii, deşi nici una dintre ele nu dusese la o legătură de durată.

Iar pe ea nu o deranja deloc acest aspect. Singurul ei scop era acela de a deveni moaşă. Restul lucrurilor aveau să se orânduiască, de la sine, mai târziu.

Acum era în ultimul an de studii de asistenţă medicală şi începuse deja să se intereseze de programele dedicate moşitului, pe care avea să le urmeze în anul următor. Nu se punea problema că n-ar fi intrat la secţia pe care şi-ar fi dorit-o, doar era prima din grupă. Nimeni nu făcuse vreo declaraţie în sensul acesta, dar nici nu era nevoie. Muncea din greu, iar profesorii ei o adorau. Avusese unele

probleme legate de regulile ridicole pe care trebuia să le respecte în timpul cursurilor practice, dar făcuse tot ceea ce i se spusese. Atunci când se simțea frustrată din astfel de motive, o suna pe mama ei, care încă lucra pentru domnișoara Wilson. Iar aceasta reușea întotdeauna să o calmeze:

–Fă tot ce-ți spun ei, ca să-ți capeți licența profesională, îi spunea ea. Abia după aceea, vei avea libertatea de a urma *propriile tale reguli*. Trebuie să găsești calea de mijloc, prin care să te adaptezi sistemului, Noelle.

Acum, stând împreună cu ceilalți rezidenți în salonul căminului, Noelle era atentă la tânărul care se sprijinea de spătarul uneia dintre canapele. Absolvent de psihologie, el fusese cel care-i instruise pe toți rezidenții în ultimele zile.

–Bun, deci mâine va fi nebunie pe-aici, zicea el. Vor fi oameni care se vor plânge că nu le convin camerele sau colegii de cameră, iar asta la doar o oră după ce-au sosit. Vă spun asta ca să știți la ce să vă așteptați, să nu fiți luați prin surprindere. Dacă sunt probleme, știți cum să dați de mine, bine?

Toată lumea răspunse murmurând pe un ton obosit. Se săturaseră cu toții să fie închiși în acel salon, iar Noelle nu făcea excepție. Era o zi frumoasă, nu prea caldă pentru sfârșitul lunii august, și ea ar fi preferat să stea pe-afară.

Dar instructorul urma să însărcineze pe fiecare cu câte-o grupă anume, astfel că Noelle nu putea pleca înainte de-a o primi pe a ei.

Ceruse ca ei să-i revină căminul Galloway, exact acela în care se afla acum. Aici locuise în primul ei an de studenție și își amintea cu drag cât de amabili fuseseră rezidenții de aici cu nou-veniții. Ar fi vrut să fie și ea la fel de serviabilă, genul de asistent rezident care nu-i judecă pe ceilalți, care e de ajutor noului grup de studenți proaspăt sosiți.

Studentul absolvent răsfoia niște pagini, iar Noelle știa că acolo erau înscrise numele studenților distribuiți pe fiecare etaj în parte, fiecare aparținând unui anumit cămin.

–Noelle? zise el și-i înmână o foaie. Ție îți revine Galloway. Etajul trei.

–Excelent!

Se ridică pentru a lua foaia, după care se așeză din nou lângă Luanne.

Absolventul îi dădu și Luannei lista ei.

–Și eu am tot Galloway, zise aceasta, aruncând un ochi pe listă. Super!

–Ce etaj?

–Cinci.

Noelle își mușcă buza, surprinsă să constate că în sufletul ei înmugurea o senzație de melancolie.

–Acolo am stat eu în anul I, spuse.

–Și ți-e dor s-o faci din nou? întrebă Luanne zâmbind. Eu nu am nici o preferință, dacă vrei să facem schimb.

Noelle își dădu seama că *exact* asta își dorea. N-ar fi putut să explice de ce. Anul acela fusese unul bun pentru ea. Acolo își definitivase personalitatea – departe de casă, locuind pentru prima oară într-un oraș mare și bucurându-se de fiecare clipă de libertate.

Etajele căminului Galloway erau practic identice, așa că părea o prostie să facă schimb, și totuși...

–Te-ar deranja? întrebă ea.

–Nu, nicidecum.

Când Luanne îi întinse lista cu studenții care urmau să stea la etajul cinci, Noelle vru să o ia și să i-o dea pe a ei, dar observă unul dintre numele aflate jos pe pagină și se opri. Analiză atent numele, mijind ochii, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ce citea. Rămase cu lista ei:

–Lasă, am să rămân la etajul trei. Simți cum vocea îi tremură. Mă prosteam și eu. Oricum, suntem înregistrate fiecare cu etajul ei, mai mult o să încurcăm lucrurile dacă facem schimb.

Luanne se încruntă

–Nu cred că are prea mare importanță, zise ea.

–Nu, este bine așa, spuse Noelle, strângând la piept lista ei, de parcă ar fi fost o comoară îndelung ascunsă.

capitolul 15

Grace
Wilmington, Carolina de Nord
septembrie, 2010

Jenny m-a adus cu mașina, apoi am intrat în casă, vrând să văd unde era mama. Lăsasem mașina de cusut pe veranda din față și trebuia să mă strecor cu ea în brațe pe scări, ca să ajung la mine în cameră. Nu știam sigur de ce, dar nu voiam ca mama să o vadă. N-aș fi vrut să trebuiască să-i dau explicații, că de ce m-apuc de cusut. Nu-mi stătea în fire să fac așa ceva.

–Mami? am strigat.

Am rămas în hol și am așteptat să-mi răspundă. Am auzit dușul la etaj. Perfect. Eram în siguranță.

Am cărat mașina de cusut din verandă până în dreptul scărilor, după care am început să o târăsc pe trepte, apucând mânerele cutiei din plastic bej în care se afla. Putea să fie mai grea de-atât? Țineam ghiozdanul pe un umăr, iar pe celălalt, o sacoșă din material textil, plină cu materiale de tot felul. Abia mai puteam să răsuflu când am ajuns la capătul scărilor, unde m-a întâmpinat Twitter, dând din coadă.

Trebuia să încep cu ceva relativ simplu. Așa mă sfătuise Jenny. Îmi arătase cum să trec ața prin toate cârligele, cum să reglez tensiunea firului și alte câteva lucruri; mi-a lăsat impresia că nu există mașină de cusut mai depășită decât asta.

Exact când am pășit pe ultima treaptă, mama a ieșit din baie, îmbrăcată în halatul ei și cu capul înfășurat într-un prosop albastru, ca într-un turban.

–Hei, draga mea. Părea bucuroasă și surprinsă că mă vede. Mereu se înveselea când mă vedea, asta până începeam să vorbim. Din punctul acela, totul se ducea de râpă. Am crezut că te duci pe la Jenny în după-amiaza asta, zise ea.

–Da, dar am stat doar câteva minute. A trebuit să vin acasă și să învăț, i-am răspuns, în timp ce mă îndreptam spre camera mea, cu Twitter mergând pe lângă mine.

–Ce-i aia? E cumva o mașină de cusut? întrebă, uitându-se la cutia în care se afla mașinăria.

Se pare că eram nevoită să-i spun, totuși. Am lăsat mașina pe podea. Simțeam că mai avea puțin și-mi smulgea brațul din umăr.

–Vreau să cos și eu niște hăinuțe pentru bebelușii, cum și-ar fi dorit Noelle, i-am explicat.

Mama făcu un pas în față și-mi puse mâna pe frunte, să verifice dacă nu cumva aveam temperatură:

–Te simți bine? mă întrebă ea zâmbind.

–N-am nimic, am spus și m-am dat înapoi. Să nu faci caz de chestia asta.

–Mi se pare o idee nemaipomenită. Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor.

–Știi să coși la mașină?

A fost de parcă mi-ar fi spus că știe să piloteze un avion.

–M-a învățat bunica ta când eram și eu copil, zise ea. Nu sunt chiar străină de mașina de cusut. Când erai micuță, ți-am croit câteva haine. Am făcut și draperii, mai multe chestii. Niciodată n-am fost o gospodină excepțională, ca Emerson, dar îmi plăcea să cos la mașină.

Mi-era greu să mi-o imaginez în fața mașinii de cusut, singură într-o încăpere. Ura să stea singură. Îi plăcea să fie tot timpul înconjurată de oameni. Îi plăcea să fie mereu băgată în seamă. Spre deosebire de mine, care eram la polul opus.

–Trebuie s-o duc la mine în cameră.

Am ridicat cutia și m-am îndreptat spre camera mea.

–Bine, iubito. Vrei pui la masa de seară?

–Sigur, am răspuns.

Nu aveam unde să pun mașina de cusut la mine în cameră. Pe birou se aflau computerul și imprimanta, iar pe măsuța de toaletă erau fotografii, peria de păr și alte astfel de chestii. Am lăsat cutia pe podea, uitându-mă la ea încurcată. Cu câteva zile în urmă, aceeași cutie se aflase la Noelle în casă, în timp ce ea zăcea moartă, iar gândul ăsta mă speria. Mi-am închipuit fața ei, holbându-mă la partea laterală a carcasei bej. Cu zâmbetul ei larg. Cum arăta oare când o găsise Emerson? Pun pariu că destul de bine, cu o expresie pașnică pe chip, doar se îndopase cu pastile.

Nu ca tata, atunci când îl văzusem la Urgențe, complet desfigurat. Mi-aș fi dorit să nu-l fi văzut atunci. Rămăsesem cu imaginea aia întipărită pe creier, așa aveam să mi-l amintesc mereu. Nu mi-a convenit nici că fusese incinerat. Ne-a dus cineva cu barca pentru a-i împrăștia cenușa, dar n-am putut să mă uit. Le-am spus tuturor că am rău de mare și m-am dus înăuntru, în vreme ce toți cei prezenți au ținut un fel de ceremonie pe punte. Atunci am vorbit cu tati, m-am simțit mai aproape de el decât toți oamenii de-afară, care-i aruncau cenușa în apă. Mai aproape chiar decât mama.

M-am așezat pe pat și am zăbovit din nou cu privirea asupra părții laterale a cutiei. Încă mai vedeam chipul lui Noelle. Cu siguranță, urma să fiu hăituită de coșmaruri din cauza acelui chip. La fel mi se întâmplase și după ce murise tati, iar acum mi se întâmpla din nou. Începusem să dorm cu lumina de la debara aprinsă și cu ușa întredeschisă, cum făceam când eram mică. M-am mai uitat o dată la carcasă. Noelle părea să-mi zâmbească iertătoare; m-am ridicat și am înghesuit cutia într-o parte a biroului. Nu meritam să fiu iertată.

Aveam nevoie să beau nişte cafea. Am coborât la bucătărie, unde mi-am făcut o cafetieră plină, apoi am deschis dulapul unde se aflau cănile. Cana de călătorie a lui tati, de culoare mov, se afla pe raftul de jos, în spate. N-o folosisem niciodată, dar îmi plăcea să văd că era acolo, pentru că îmi amintea de el; de fiecare dată când deschideam dulapul, întindeam mâna şi o atingeam. Dacă nu şi-ar fi uitat cana în ziua aceea nenorocită, când Mattie Cafferty a hotărât că era mai important să-i trimită mesaj prietenului ei decât să oprească la semafor, ar mai fi fost în viaţă. Numai mama era de vină. Bine, poate nu *la propriu*. Dar nu mă puteam abţine. În sufletul meu, simţeam că fusese vina ei.

Am luat de pe raftul din mijloc cana mea preferată, cea neagră, şi mi-am umplut-o cu cafea, după care am urcat din nou. Cred că eram în camera mea de vreo cinci minute, când mama a bătut la uşă. Mi-am scos repede manualul de biologie din ghiozdan şi m-am aşezat la birou.

–Intră, am zis, răsfoind cartea la întâmplare.

–Ai nevoie de ajutor cu maşina de cusut? întrebă mama.

Se îmbrăcase cu pantalonii ei pescăreşti albi şi cu jerseul în dungi albe şi albastre, dar avea încă părul ud.

–Mamă, nu am timp să mă ocup de asta chiar *acum*, am zis.

–Bine, atunci, când vrei tu... Noelle s-ar fi bucurat tare mult, zise ea, după ce se aşeză pe marginea patului meu şi începu să-l mângâie pe Twitter pe spate.

–Hm, mda.

Am început să cotrobăi prin ghiozdan, am găsit caietul şi l-am scos. Mama zâmbi când observă cana neagră:

–Nu ştiu cum de poţi să bei cafea la ora asta, e destul de târziu... Ştiam că avea să spună asta. O spunea ori de câte ori mă vedea după-amiaza cu câte o cană de cafea. Semeni mult cu taică-tău în privinţa asta.

–Știu, am răspuns. Că tot veni vorba de tata, cum a fost marea ta întâlnire cu Ian? am întrebat-o, uitându-mă fix în ochii ei.

S-a schimbat complet la față și mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să spun așa ceva, dar nu mă putusem abține. Uram faptul că ieșise cu el. Îmi plăcea de Ian înainte, când era prieten cu *tata*, dar acum se cam dădea pe lângă mama, iar asta era complet deplasat.

–*Nu* a fost o întâlnire, Grace, mă contrazise mama.

Am privit în altă parte, simțind că obrajii îmi iau foc:

–Mă gândesc doar că tati e *mort*, iar tu ieși în oraș, te distrezi... Nu știu cum de poți să-i faci așa ceva, am spus, trăgând ușor de colțul îndoit al caietului.

–Nu a fost o întâlnire, a repetat ea. Sau cel puțin nu a fost una de genul acela. Va trece mult timp până să înceapă să mă intereseze alt bărbat decât tatăl tău, dar simt nevoia să mai ies uneori din casă, la un restaurant sau la film, cu un prieten, așa cum faci tu cu Jenny. *Amândouă* trebuie să mai ieșim din mediul ăsta.

Se aplecă înainte și-și coborî capul, încercând să mă facă s-o privesc. Poți să înțelegi asta? m-a întrebat.

–E-n regulă, am răspuns, dar știam că nu eram prea convingătoare.

–Știu că ți-e dor de Cleve, zise, ridicându-se din nou.

Mi-am coborât privirea în caiet. Atinsese un subiect sensibil pentru mine, mă simțeam deosebit de vulnerabilă vorbind despre asta. Vorbele mi-au ieșit sugrumate, parcă mi se pusese ditamai nodul în gât:

–Nu e mare lucru...

Mama se așează mai bine pe pat, sprijinindu-se cu spatele de perete, de parcă ar fi avut de gând să mai zăbovească o vreme. Am deschis gura, vrând să-i spun că trebuia să învăț, dar n-am apucat să rostesc nici un cuvânt, că a început din nou să vorbească.

–Mi-amintesc cum era când eu și tatăl tău eram despărțiți.

–Despărțiți? Despre ce vorbești?

–Ah, nu mă refer la perioada cât am fost căsătoriți. Vorbesc despre perioada în care el a trebuit să plece la facultate, eu fiind încă la liceu.

Nu știam despre asta. Sau poate că da, numai că nu făcusem niciodată legătura cu ceea ce se petrecuse între mine și Cleve. Dintr-odată, mi-am închipuit-o pe mama la vârsta mea, trebuind să-și ia rămas-bun de la tati, când el a plecat la facultate. Nu mă gândisem niciodată că fusese și ea tânără cândva, iar imaginea pe care o vizualizam acum m-a luat prin surprindere. Oare cum făcuse față situației? Eu îl sunasem pe Cleve cu o seară înainte, după care îi mai și lăsasem un mesaj. Mă sunase și el înapoi – cât de frumos din partea lui! Atât de frumos, încât uneori mă deruta de-a binelea. Până la urmă, ne despărțiserăm sau nu? Mă rog, aseară nu a vrut decât să vorbească întruna despre New York, că văzuse una, alta, făcuse așa și pe dincolo.

–Bine, marea diferență între ce s-a întâmplat atunci cu tine și tati și ce mi s-a întâmplat mie cu Cleve este că tata nu s-a despărțit de tine înainte să plece.

Mai bine aș fi tăcut, dar mi-o luase gura pe dinainte.

–Știu, draga mea. Știu cât de greu poate să fie.

„Ba nu, nu știi", îmi spuneam în sinea mea.

–Știu că e altceva decât cum a fost cu mine și tati, dar eu am încercat să mă mențin ocupată, ca să mai uit că nu sunt cu el. M-am implicat în tot soiul de activități. Mi-am făcut de lucru. Mi-ar fi plăcut să-ți dai seama cât de mult te-ar ajuta asta, Grace. Nu te implici în suficient de multe activități, îmi spuse, aplecându-se ca să se uite mai adânc în ochii mei, cum mai făcea uneori.

–Ba mă implic! am repezit-o eu.

Lucram, mergeam la școală, dădeam meditații și, pe deasupra, acum mă înhămasem și la idioțenia asta cu programul pentru bebeluși. Ce mai voia de la mine?

–Iubita mea, trebuie să-ți lărgești puțin orizonturile. Știu că ții la Jenny, dar poate că ar trebui să te mai vezi și cu alți prieteni. Eu m-am împrietenit cu Emerson și cu Noelle exact când eu și tatăl tău eram separați. Atunci m-am implicat în ceea ce studiam și tot atunci am început să joc în piese de teatru.

–Da, tu erai Perfecțiunea Întruchipată, ca întotdeauna, am spus.

–Crede-mă că nu asta am vrut să zic. Eu încerc doar să-ți dau niște idei, poate există și alte mijloace de a face față situației.

Își răsucea verigheta pe degetul inelar. În ultima vreme, o văzusem adesea făcând asta și mă întrebam cât avea să mai dureze până să și-o scoată de tot.

–Tu te menții ocupată ca să nu trebuiască să te gândești la toate, am spus. Ca să uiți cât de varză e viața ta!

–Of, Grace. Dădu dezaprobator din cap, zâmbind într-un anume fel; zâmbetul acela mă făcea mereu să mă simt ca o prostuță, care habar nu avea de nimic în viață. Nu are deloc de-a face cu asta. Să te implici în altceva e sănătos pentru psihicul tău.

Încetă să se mai joace cu verigheta și zise mai departe: Știi, de mult n-am mai vorbit despre asta, dar mi-ar plăcea să te gândești serios dacă nu vrei să te înscrii în clubul de artă dramatică. Nu te pune nimeni să *joci* în piese. Ai putea să scrii piese. Știu că ți-e teamă să nu pară ciudat, mai ales că eu sunt...

–Nu mă cunoști deloc! am izbucnit, trântind caietul pe birou. Eu nu sunt ca tine, bine? Nu-mi rezolv problemele așa cum faci tu.

–Nu. Știu că n-o faci. Și nu e nici o problemă. Ziceam și eu...

Vorbea mai încet acum și se sprijini din nou de perete.

–Chiar trebuie să m-apuc de învățat.

Am ridicat puțin cartea de biologie, cât să-i dau de înțeles că mă întrerupsese.

– Bine. S-a dat jos din pat, apoi a venit spre mine ca să mă îmbrățișeze. M-am încordat ca o placă de lemn când a făcut-o. Te chem când e gata masa, a adăugat.

M-am uitat la ea cum pleacă, iar stomacul mi s-a strâns de furie, așa cum se întâmpla de fiecare dată când stăteam de vorbă. Adevărul este că nu voiam să știu că era plecată în oraș noaptea, nici cu Ian, nici cu Emerson, cu nimeni. Nu atât din cauza lui tati, și nu fiindcă aș fi vrut să stau cu ea; nici măcar să vorbesc cu ea. Numai că voiam să știu că era acasă. Aici. Nu conducând mașina pe întuneric. Când era plecată, mă așteptam să sune telefonul. Sau să aud sirenele mașinii de poliție. Preferam să nu iasă deloc.

Voiam doar să știu că era în siguranță.

Voiam doar să știu că era în viață.

capitolul 16

Emerson

Era vineri după-amiaza și în sfârșit aveam timp și pentru mine. Jenny era încă la școală, Ted era la o vizionare cu un client, iar eu închisesem cafeneaua după ce plecase toată lumea care luase prânzul. Oamenii începuseră să-mi spună că ar trebui să servesc și cina, dar eu abia mă descurcam cu micul dejun și prânzul. Pentru moment, îmi era greu să continui și-așa.

Ajunsese să mi se pară că acea cutie a lui Noelle, în care păstrase o grămadă de felicitări și scrisori, exercita un fel de putere la mine în casă, mult prea mare comparativ cu spațiul pe care-l ocupa. Cutia aceea era ultima noastră speranță. Nimic din tot ceea ce se afla în casa lui Noelle nu reușise să ne lămurească în vreun fel. Eu și Tara vorbiserăm cu personalul de la toate cabinetele de ginecologie de pe o rază de treizeci și doi de kilometri – cu toții știau ceea ce noi aflaserăm abia de curând: că Noelle nu mai profesa de mulți ani. Puțini o mai văzuseră în ultima vreme, așa că nu ne-am mai obosit să întrebăm dacă știau că era deprimată. Suzanne, la fel ca și alți voluntari, ne întrebase *pe noi* dacă fusese cumva vorba despre asta. Dar, indiferent de ceea ce o măcinase pe Noelle, cert este că ținuse secret. Bănuiam că răspunsul nu avea să vină din acea cutie; însă, atâta vreme cât o ignorasem, cel puțin aveam senzația că mai exista o speranță cât de mică.

Nu mai aveam nici o scuză. Acum aveam timp. Trebuia să-ncep să fac săpături.

Eu și Ted împărțeam biroul de-acasă. Era o încăpere cu tavanul nu prea înalt, pe care foștii proprietari

ai casei o adăugaseră la imobil; servea drept cameră de oaspeți pentru rudele prin alianță pe care, probabil, nu le plăceau prea mult. Tavanul prea jos făcea ca spațiul să fie apăsător, dar pentru noi era numai bun să lucrăm acolo. Pe-o parte, se aflau biroul lui Ted și chestii legate de munca lui; pe cealaltă parte, era masa mea de lucru, ceva mai mică. Unul dintre ziduri, cel fără fereastră, fusese amenajat de la un cap la altul cu rafturi pentru cărți, iar în dreptul ferestrelor fuseseră așezate două mese lungi, unde Ted își întindea hărțile cu zona locală. La momentul respectiv, Shadow și Blue dormitau sub mese. Înainte să deschidem *Hot!*, țineam bunuri menajere într-o parte a biroului. După aceea însă, mi-am amenajat un dulăpior special pentru toate actele localului. Mi se părea minunat că, pentru mine, lucrurile merseseră așa de bine, începusem să simt că sunt cu adevărat binecuvântată. Dar apoi au murit Sam și Noelle, iar eu eram pe punctul de a-l pierde și pe bunicul meu, ceea ce îmi confirma că nimic nu avea să mai fie niciodată la fel, că n-o să mai trăiesc niciodată sentimentul că „totul merge ca pe roate în lumea mea".

M-am așezat în fotoliul din dreptul ferestrei și am luat un maldăr de felicitări și bilețele de mulțumire din cutie, dar imediat mi-am dat seama că nu puteam să abordez problema așa, cu ușurință și detașare. Aveam în mână o scrisoare de acum o lună și o alta din urmă cu vreo opt ani. Mai erau câteva pagini tipărite – un schimb de e-mailuri între Noelle și o altă moașă. Două fotografii cu bebeluși. O poză cu un băiat adolescent. O felicitare aniversară pe care Noelle o primise de la Jenny cu ani în urmă și pe care eu însămi o alesesem. Ai fi zis că Noelle băgase un miniventilator în cutie și amestecase iremediabil toate hârtiuțele din interior. Mi-ar fi plăcut să fie și Tara de față, ca să mă ajute cu toate astea. I-ar fi luat doar o jumătate de oră ca să aranjeze hârtiile în ordine alfabetică și cronologică.

M-am ridicat, am eliberat una dintre mesele din dreptul ferestrei și m-am apucat să sortez toate hârtiile – felicitări, scrisorele, fotografii, chiar și niște articole decupate de prin ziare –, punându-le pe fiecare în câte un teanc. Ted era în continuare de părere că ar fi trebuit să le arunc de la bun început pe toate, dar Noelle le păstrase dintr-un motiv anume. Fuseseră importante pentru ea. Îmi doream să înțeleg ce simțise în momentul în care le pusese, pe fiecare, în cutie. De ce le păstrase? Lui Ted i se părea că devenisem prea sentimentală, prea o plângeam mereu pe Noelle și mă îngrijoram în permanență pentru bunicul. Spunea că eram obsedată, și poate că așa era, doar că acea cutie reprezenta cea din urmă punte de legătură între mine și una dintre cele două prietene bune ale mele. Se pare că ei îi păsase de aceste lucruri suficient de mult, încât să le păstreze.

Dacă analizam tot ce se afla în cutie după dată, poate aș fi avut ocazia să urmăresc ce se petrecuse în mintea ei de-a lungul anilor. Aș fi putut chiar să scriu o minibiografie a lui Noelle, cine știe? Iar dacă i-am fi găsit copilul, acum un om în toată firea, poate că el sau ea ar aprecia faptul că are aceste amintiri de la mama sa biologică.

„Mda, de parcă tu ai timp să scrii", mi-am zis, netezind grămezile de felicitări. Shadow ridică ochii la mine, în speranța că poate era vorba de mâncare.

Am văzut și felicitarea pe care i-o trimisesem lui Noelle cu ocazia ultimei sale aniversări. *Chiar* ultima. Am atins-o ușor, cu o strângere de inimă, după care am mai scos un morman de hârtii din cutie. Am dat și peste un articol dintr-un ziar de anul trecut, în care se vorbea despre faptul că toate cabinetele de obstetrică-ginecologie din zonă urmau să renunțe la serviciile moașelor. Am dat din cap. Din acest motiv crezuserăm și noi că și-a dat demisia. Doar așa ne spusese, nu? Că avea să renunțe, câtă vreme lucrurile încă mergeau bine, când de fapt ea o făcuse cu mult înainte.

– De ce nu ne-o fi spus? m-am trezit întrebând cu voce tare.

Am renunțat repede să mai aranjez hârtiile în ordine cronologică, pentru că multe dintre felicitări sau scrisori nici măcar nu erau datate. Așa că am hotărât să le împart, mai bine, după gen: felicitările într-o parte, scrisorile în alta, apoi e-mailurile scoase la imprimantă și, în ultimul rând, articolele decupate din ziare. Pe fundul cutiei, prinsă între îndoiturile cartonului, se afla o felicitare pe care Grace i-o făcuse lui Noelle de Sf. Valentin, când Grace era foarte micuță – cu siguranță că nu avea mai mult de patru ani. Mi-am imaginat-o pe Noelle vrând să arunce la gunoi felicitarea improvizată, dar hotărând apoi că era mai bine s-o păstreze în cutia ei de amintiri.

Am luat o pauză, ca să-mi fac o ceașcă de ceai la bucătărie. Am scos din ambalaj o brioșă pe care o adusesem cu mine de la cafenea. Am rupt marginile ca să le dau câțeilor, căci mă urmăriseră până la bucătărie. Apoi am luat brioșa și cana cu ceai și m-am dus din nou în birou.

Când am intrat în cameră, mi-a sărit în ochi un bilet de mulțumire care se afla deasupra unui teanc, cu model ca de șah, în culorile alb-albastru. Mi-am pus cana și brioșa pe birou și am luat bilețelul în mână. Când l-am deschis, a trebuit să mă așez în fotoliu, pentru că rândurile din interior m-au luat prin surprindere: bilețelul era chiar *de la mine* și era foarte, foarte vechi. Mai exact, vechi de șaptesprezece ani.

„Noelle, îți mulțumesc că ai avut grijă de mine. Mi-ai arătat că înțelegi perfect cât de dureroasă a fost pentru mine această experiență, ai știut exact ce să spui și să faci ca să mă ajuți. Nu știu ce m-aș face fără tine. Cu multă dragoste, Em."

Mi-am amintit că scrisesem bilețelul la vreo două săptămâni după ce pierdusem cea de-a doua sarcină. După

ce murise cel de-al doilea copilaş. Cum eu şi Ted locuiam la vremea aceea în apropiere de campusul universitar, Noelle se mutase la noi pentru vreo două săptămâni, ca să mă ajute cu toate. Gătea, făcea curăţenie şi, mai presus de toate, îmi asculta văicărelile. La momentul respectiv, Ted deja nu mai ştia cum să mă consoleze, fiind el însuşi foarte supărat. Noelle ştia cât de mult îmi dorisem copii. Dar la un an şi ceva după aceea, o ţineam în braţe pe Jenny. Nu că ar fi compensat întru totul pierderile suferite – *căci încă* mă durea cumplit când mă gândeam la băieţelul şi la fetiţa pe care nu apucasem să-i cunosc –, dar Jenny a fost cea care m-a readus la viaţă.

Am rămas o vreme cu bileţelul în mână. De ce aş păstra aşa ceva? Sau oricare dintre bileţelele adresate lui Noelle? Cu toate acestea, l-am aşezat la loc în grămăjoara lui. Nu trebuia neapărat să iau o decizie chiar acum.

Sorbind din ceai, am citit între timp câteva scrisori. Erau încărcate de cuvinte pline de recunoştinţă, cuvinte izvorâte din cele mai adânci stări de fericire, iar mie îmi făcea plăcere să le citesc, cu atât mai mult cu cât mă cam prinsese pe nepregătite vechiul meu bilet trist. Ţineam în poală o grămadă mare de scrisori, pe unele abia ce le scanam cu privirea, iar pe altele le citeam cuvânt cu cuvânt, după care le aşezam cu faţa în jos, pe braţul fotoliului.

Am dat peste o coală albă de hârtie şi mi-a luat ceva timp până mi-am dat seama că era, de fapt, hârtia de scris personalizată a lui Noelle. Din pricina vechimii, tiparul original al colii nu se mai vedea foarte bine, dar eu l-aş fi recunoscut dintr-o mie – hârtia de culoarea piersicii imita tiparul unui coş împletit. Nu mai văzusem hârtia asta personalizată de *ani de zile* – bine, e drept că nimeni nu mai scria scrisori de mână –, dar mi-am amintit că primisem adesea veşti de la ea pe astfel de coli. Nu era scris decât un rând pe toată coala: „Dragă Anna, am început să scriu această scrisoare de atâtea ori, dar mă văd nevoită să o iau din nou de la capăt, neştiind cum să-ţi spun că..."

Atât. Doar atât. Ce să-i spună? Cine era Anna? Am răscolit prin grămezile de scrisorele și felicitări, căutând ceva semnat de Anna. Am găsit o felicitare semnată de o Ana. Nu scrisese decât: „Noelle, eu și familia mea te iubim! Ana". Scris altfel decât „Anna" cea din scrisoarea lui Noelle. Nu era nici numele de familie. Nu apărea nici o dată. De felicitare era lipită poza unui băiețel; am tras de ea și am văzut că numele lui era scris pe spate: Paul Delaney.

„Nu știu cum să-ți spun că."

Scrisoarea era veche. Hârtia de culoarea piersicii era moale. De ce ar mai fi contat acum?

Am lăsat deoparte scrisoarea neterminată și am continuat să caut prin grămăjoare, ciugulind din brioșă în timp ce-mi savuram ceaiul negru Earl Grey. Abia când am ajuns la fundul teancului am găsit o altă scrisoare pe care Noelle nu o terminase, de data aceasta dactilografiată. Era puțin mototolită. Mi-am adus aminte că o netezisem când împărțisem hârtiile pe categorii. Am citit-o, inspirând adânc și uitând să mai expir, după care m-am ridicat atât de brusc și violent din fotoliu, încât cana de ceai mi-a căzut pe podea.

capitolul 17

Noelle
UCN Wilmington
1988

A doua zi după ce bobocii au umplut căminul Galloway, Noelle își făcea rondul, lăsând camera 305 pentru final, așa cum, în fiecare dimineață, lăsa și afinele din salata de fructe la urmă, fiind preferatele ei. Totuși, în privința afinelor nu fusese niciodată nerăbdătoare, ceea ce nu se putea spune despre camera 305.

Încă de pe hol, auzi râsete venind din încăperea cu pricina, chiar înainte de a se apropia de ușa deschisă. Se vedea treaba că au început cu dreptul cele două fete, se înțelegeau bine. Emerson McGarrity și Tara Locke se numeau. Noelle bătu în tocul ușii deschise și se uită curioasă înăuntru. Fetele se aflau amândouă în patul situat cel mai aproape de fereastră, alegând dintr-un morman de albume de muzică. Se uitară amândouă la ea, iar Noelle își dădu seama pe loc care dintre ele era Tara – blonda cu ochi căprui – și care era Emerson. Aceasta din urmă avea părul lung, brunet și cârlionțat. Noelle știa foarte bine cât de greu era să piepteni un păr ca acela.

–Bună, spuse ea zâmbind. Sunt Noelle Downie și supraveghez camerele de la acest etaj. Îmi fac rondul ca să vă cunosc pe toți.

Blonda sări din pat, cu picioarele goale, și întinse mâna:

–Eu sunt Tara, zise ea.

Noelle dădu mâna cu ea, după care își îndreptă atenția spre Emerson, care avea o grămadă de albume în poală

și nu se deranjase să se ridice. Noelle trebui să se aplece ca să dea mâna cu ea.

–Emerson? întrebă.

–Corect.

Avea un zâmbet tare drăguț, cald și încurajator, iar lui Noelle i-ar fi plăcut să o mai țină puțin de mână.

–Vrei să stai jos? întrebă Tara, îndreptându-se către scaunul de la birou, iar Noelle fu surprinsă să-și dea seama că și-ar fi dorit tare mult să se așeze, simțind brusc că genunchii i se înmuiaseră și nu mai putea să stea în picioare.

–V-am auzit râzând, de parcă ați fi fost prietene de-o viață. Vă cunoșteați dinainte de a ajunge aici? întrebă.

–Nu, dar așa ni se pare, spuse Tara, după ce râse spre colega ei.

Dintre ele două, ea era în mod evident mai sociabilă. Se vedea în strălucirea din ochii ei, se simțea în tonul vocii că era sigură pe ea.

–Da, ne-am înțeles din prima, zise și Emerson. Adică, am mai vorbit o dată la telefon pe timpul verii, ca să stabilim ce aduce fiecare, dar altfel, nu ne știam deloc.

–Asta e grozav. Nu întotdeauna iese așa de bine, observă Noelle.

„Și nici nu durează prea mult", își zise în sinea ei. Dar spera ca, în cazul celor două fete, chiar să dureze, să dureze mult și bine. Deja simțea că-și dorește tot ce era mai bun pentru Emerson. Iar sentimentele ei o speriau, era o senzație atât de viscerală, de profundă. Trebuia neapărat să fie atentă la ce spunea și făcea. I-ar fi fost foarte ușor să-și piardă capul în acea cameră. Trebuia să se poarte cu Emerson exact la fel ca și cu ceilalți studenți.

Se uită la măsuțele de toaletă. Pe ambele se aflau fotografii înrămate. Vru să vadă dacă o țin picioarele, așa că se ridică și luă una dintre fotografii, în care se afla un tânăr brunet, cu părul lung până la umeri. I se părea cunoscut. Avea trăsături simetrice, iar combinația aceea

de ochi albaştri şi păr brunet îl făcea greu de uitat. Se uită la Emerson, apoi la Tara, şi întrebă:

–Tipul ăsta cine e?

–Sam, răspunse Tara. Iubitul meu. E şi el aici. Face un curs pregătitor pentru Facultatea de Drept. Locuieşte în afara campusului universitar, adăugă ea, cumva mândră.

–Aha, zise Noelle. Parcă l-am mai văzut pe-aici. E bine că sunteţi aşa aproape unul de celălalt?

–Îţi dai seama!

Tara râse, ca şi cum întrebarea ar fi fost ridicolă, iar Noelle îşi dădu seama că aşa era, dar li se spusese la instructajul pentru asistenţii rezidenţi să pună întrebări cu răspunsuri variabile. În nici un caz nu trebuia să presupună din start că ştie răspunsul.

–S-a tuns în timpul verii, aşa că acum arată cu totul altfel, zise Tara.

Noelle luă o fotografie de pe cea de-a doua măsuţă de toaletă. De fapt, aici voia s-ajungă. Afinele din salata ei de fructe. O poză de familie. Emerson cu un bărbat şi o femeie. Femeia avea părul scurt, roşcovan şi creţ. Avea un zâmbet cât se poate de larg şi părea tânără. Cu siguranţă nu avea mai mult de 34–35 de ani. Noelle se uită la Emerson şi întrebă:

–Aceştia sunt părinţii tăi?

–Mda. N-am încă iubit, râse ea. Poate mi-oi face şi eu rost de unul.

–Unde locuiesc?

Nu-şi putea dezlipi ochii de la chipul femeii din poză.

–În California.

–California! Să se fi înşelat oare? Deci... Wilmington este... n-aţi mai locuit aici înainte, nu?

Era o întrebare deplasată şi îşi dădu imediat seama de acest lucru, dar Emerson nu păru să observe.

–Ba, de fapt, am locuit aici până prin clasa a X-a, iar apoi l-au transferat pe tata la Greenesboro şi acolo am terminat liceul. Apoi, în iulie, el s-a mutat cu munca

în Los Angeles, dar eu am vrut să rămân în Carolina de Nord. Îmi place foarte mult la Wilmington.

–Eu sunt din Wake Forest, interveni și Tara, deși n-o întrebase nimeni.

Noelle făcu un efort ca să pună fotografia înapoi pe măsuța de toaletă a lui Emerson. Se așeză din nou pe scaun și zise:

–Mai spuneți-mi câte ceva despre familiile voastre.

Nu mai întrebase pe nici unul dintre ceilalți studenți așa ceva. Vorbise cu ei despre orare, specializări și despre ce îi interesa. Dar voia ca această conversație să semene pe cât posibil cu un interogatoriu obișnuit, cu întrebări pe care le pune un om în postura ei ca să afle cât mai multe informații generale despre cei din grupă.

După cum era de așteptat, Tara se prezentă prima: tatăl ei era contabil, iar mama, casnică; nu avea frați sau surori.

–Nici eu, întrerupse Emerson.

„Oh, ba da", gândi Noelle.

Tara se dovedi cam limbută de felul ei. Absolvise un curs de artă teatrală, lucru deloc surprinzător pentru Noelle. Dacă altele ar fi fost circumstanțele, lui Noelle i s-ar fi părut chiar interesantă – avea o energie debordantă și era extrovertită –, dar acum, abia aștepta să-i vină rândul și lui Emerson.

–Deci, ziceai că și tu ești singură la părinți? întrebă ea, când în sfârșit putu să-și îndrepte atenția către Emerson.

–Da. Mama este asistentă, iar tata lucrează în vânzări la o cunoscută firmă de mobilă.

„Așa, deci, asistentă!"

–Și eu am tot pregătire medicală, se repezi să spună.

„Dar nu despre tine e vorba aici", își spuse în sinea ei. Și totuși, *la ea* se rezuma tot acest dialog, și știa foarte bine acest lucru.

–Și bunicii? întrebă mai departe, iar Emerson păru luată puțin prin surprindere de întrebare.

–Părinții tatălui meu au murit când eu eram mică, dar sunt foarte apropiată de bunicii din partea mamei. Locuiesc în Jacksonville.

Lui Noelle începu să-i bată inima cu putere. Ce putea face ca să afle mai multe? Cum să pună întrebările potrivite, fără să pară complet dusă cu pluta? Îi veni în minte dosarul din carton Manila, pe care-l ținea în camera ei, la celălalt capăt al holului – unul dintre lucrurile mamei sale, dar pe care ținuse morțiș să-l păstreze pentru ea.

–Este foarte bine că ai o relație bună cu bunicii tăi!

Ce prostie am spus!

–Ai mei trăiesc toți, zise și Tara. Dar toți patru trăiesc în Asheville, acolo unde au crescut părinții mei, de aceea îi văd foarte rar.

–Mare păcat! zise Noelle. Trebuie să încerci să le mai faci câte-o vizită, cât de curând! Din nou își canalizâ atenția asupra lui Emerson, sperând din suflet să nu pară nepoliticoasă. Văd din poză că semeni foarte mult cu mama ta. Pesemne că a avut gene puternice. Și ea seamănă cu bunicii ei?

Emerson înghiți momeala, dar Tara se încruntă. Nu însemna că s-a prins cu totul – cum ar fi putut cineva să-și dea seama ce urmărea Noelle? Dar tânăra se temea că Tara începuse s-o suspecteze; poate credea că asistentul rezident care se ocupa de ele nu era în toate minții.

Emerson puse deoparte albumele și se ridică. Scoase din sertarul biroului un mic album foto. Răsfoi paginile și îi oferi lui Noelle informațiile de care aceasta avea nevoie, fără ca măcar să fie nevoie de insistențe suplimentare.

–Aici e bunica mea. Mda, se pare că, într-adevăr, seamănă puțin cu mama și cu mine, observă Emerson și îi dădu albumul lui Noelle.

–Da, asta sigur, zise Noelle, dar atenția i se îndreptă în totalitate către bărbatul care se afla lângă bunica ei din fotografie.

Avea riduri sub ochii albaştri şi un zâmbet şăgalnic, care părea să spună „eu nu am absolut nici o problemă".

–Se pare că genele bunicului tău n-au fost la fel de puternice, zise Noelle.

–A, dar nu sunt rudă de sânge cu el. Este tatăl vitreg al mamei mele, deşi eu tot ca pe bunicul meu îl văd. Ne-am înţeles dintotdeauna foarte bine.

Noelle se holba la fotografie, simţindu-se uşor îngreţoşată. Trebuia să ştie sigur. Voia neapărat să afle.

–Lulabelle şi George, grăi ea brusc.

–*Poftiim?* întrebă Tara.

–Dacă ar trebui să ghicesc cum îi cheamă, asta ar fi prima încercare, explică Noelle. Mâinile îi tremurau puţin pe album. Nu crezi că li se potrivesc numele astea? Lulabelle şi George?

–Nici pe departe, râse Emerson. Patricia şi Peter Emerson se numesc. Port numele lor, după cum se vede.

„*Da!*" Noelle nu mai putea să stea în acea cameră, nici măcar o clipă. Simţea că, dacă ar fi făcut-o, ar fi explodat. Se uită la ceas şi exclamă:

–Of, se pare că am stat prea mult pe-aici! Trebuie să-mi continui treaba, am vrut doar să vă cunosc. Mâine-seară este o întrunire în sala de la parter, o să avem jocuri şi prăjituri, nu care cumva să lipsiţi. Între timp, dacă aveţi întrebări sau întâmpinaţi probleme, ştiţi unde este camera mea, nu? zise ea.

Se ridică de pe scaun, ţinându-se cu mâna de spătar, pentru că o luase ameţeala.

–Sigur, răspunse Tara.

–Mulţumim că ai trecut pe la noi, zise Emerson.

Noelle reuşi să iasă din camera fetelor exact la timp ca să se sprijine de zidul de pe culoar şi să nu pice din picioare. Le auzi pe fete chicotind în camera 305, iar Tara îi şopti lui Emerson: „Cred că este înnebunită după tine".

Nu era chiar departe de adevăr.

Ajunsă înapoi în camera ei, tânăra formă numărul de telefon al domnișoarei Wilson și se simți ușurată când mama ei răspunse la telefon.

–Trebuie neapărat să vorbesc cu tine, mamă. Vreau să avem o discuție cât se poate de serioasă.

–E totul în ordine? întrebă mama ei, răsuflând din greu, de parcă venise în fugă să răspundă la telefon.

–N-am nimic, zise Noelle și se așeză pe pat, în mod vădit afectată de *ceva*. Ai timp să vorbim?

–Stai puțin. Mama fetei lăsă receptorul din mână și se auzi un zăngănit, ca de vase. Femeia reveni apoi la telefon: Gata, m-am întors. Ce s-a întâmplat?

În ultimii ani, se gândise de sute de ori la cum avea să decurgă această conversație, dar nu se așteptase ca ea chiar să aibă loc. Nici măcar nu știa de existența lui Emerson. Iar faptul că acum o cunoscuse schimbase toate datele problemei.

Noelle inspiră adânc:

–Înainte de primul an la facultate, când te-am ajutat cu lucrurile pe care trebuia să ți le aduc la domnișoara Wilson, am dat peste unul dintre dosarele tale. Din întâmplare. Bătea vântul în ziua aia și... mă rog, nu mai contează. L-am văzut. Era un dosar despre mine.

–Despre tine?

–Despre cum m-am născut. Și despre cum am fost adoptată. Și l-am luat. Dosarul, adică.

Mama ei tăcea, iar Noelle își închipui că încerca, de fapt, să-și aducă aminte ce conținea dosarul respectiv. Ce aflase Noelle din el și ce nu știa încă.

–Conținea fișele întocmite de asistenta socială despre mama mea. Despre mama și despre tata.

–Aha, am înțeles. Bine... îmi pare tare rău că ai apucat să le vezi, draga mea. Cred că... nu ți-a picat deloc bine. Știai deja că mama ta biologică avea cincisprezece ani, nu? Numai că nu știai nimic despre...

–Tatăl meu.

Își aduse aminte de discuția pe care o purtaseră în dimineața în care se întorseseră de la Bea, după ce mama ei o ajutase să nască primul copil. Atunci aflase că era fiica unei tinere de cincisprezece ani, care o dăduse spre adopție. Zise mai departe:

–Mi-ai spus atunci că nu știi cine este tatăl meu.

–N-am vrut să afli. Nu vedeam ce sens avea să-ți spun că ești rezultatul unui viol. Că un tată vitreg, de douăzeci și șapte de ani, își corupsese fiica de cincisprezece ani, supunând-o la acte sexuale. Totul a fost așa de... Regret din suflet că ai aflat asta, Noelle. Pe cuvânt, un lucru așa de urât...

Noelle închise ochii:

–Mamă, este o fată aici... Stăm la același etaj. Este în anul I. Se numește Emerson McGarrity.

Mama fetei nu zise nimic.

–Emerson era numele de familie al mamei tale naturale, dar nu văd de ce ai crede că...

–McGarrity, mamă. Nu ți-e cunoscut numele?

–Ar trebui?

–Numele apărea în actele făcute de asistenta socială. Frank McGarrity, iubitul lui Susan Emerson, a fost cel care le-a spus celor de la Direcția de Protecție Socială că tatăl vitreg al fetei era și părintele bebelușului.

Mama ei rămase din nou fără cuvinte, iar Noelle se întreba dacă reușise s-o urmărească și să înțeleagă o poveste așa de încâlcită.

–Așadar, tu crezi că această Emerson este, de fapt, fiica... *Dumnezeule mare!*

–Este sora mea vitregă, mamă. Dacă ai vedea-o...

–Să nu cumva să-i spui, zise repede mama ei. Dosarul adopției este secret. Mama ei și-a dorit să nu afle nimeni, niciodată.

–Ei, bine, fișele asistentei sociale *nu erau deloc secrete*, așa-i? Erau la tine.

Mama ei ezită o clipă, apoi spuse:

–Când te-ai născut, eu am fost moașa, Noelle. Ai fost dată spre adopție temporar, vreo două luni de zile, răstimp în care eu și tata ne-am ocupat de toate actele necesare pentru adopția definitivă. M-au ținut la curent cu actele întocmite de asistenta socială... cu toate cele. Dar n-ar fi trebuit sub nici o formă să le țin într-un loc în care să le găsești. Nu *poți* face nimic în această privință, Noelle. Înțelegi asta?

–Dar este *sora mea*. Și mai e și cireașa de pe tort. Mi-a arătat o poză cu bunicii ei. Cu strașnicul Peter. Dragul meu tată, violatorul de copii. Vocea păru să i se frângă, iar asta o surprinse. Îl adoră pe nemernicul ăla. Cum se face că nu e la închisoare?

–A fost închis, de fapt, răspunse mama ei. A fost condamnat și a stat o vreme după gratii. Dacă-mi amintesc bine, a trebuit să meargă și la niște ședințe de terapie. Nu a fost... s-a considerat că nu era pedofil. Se pare că fata își dăduse consimțământul, dar asta nu schimbă faptul că el era aproape de două ori mai mare ca vârstă și abuzase de ea. Se pare că totuși oamenii aceia și-au rezolvat problemele. Te sfătuiesc să nu te mai bagi acum. Știu că este greu, Noelle, crede-mă că *știu*.

Tânăra simți că mamei sale îi venea să plângă. Aceasta continuă:

–Atunci când simți nevoia de o mamă, sună-mă *pe mine*. Te rog mult, iubita mea. Sună-mă. Și ar fi mai bine să soliciți să fii mutată în alt cămin. N-ar trebui să stai prin preajma acelei fete.

–E sora mea.

–N-ar trebui să stai prin preajma ei.

–Dar *vreau* să stau.

–Ai s-o rănești dacă-i spui ceva, draga mea. Mai bine lasă familia aia în pace, acum, când se pare că au reușit să treacă peste momentele grele și să ajungă pe linia de plutire. Mai presus de toate, ține cont că ție îți faci rău. Dacă dezgropi trecutul, n-are cum să iasă nimic bun. Bine?

Noelle se gândi la fata pe care o cunoscuse în camera 305 și la fotografia femeii care-i era mamă. Se întreba ce reprezenta ea, oare, pentru acea familie? „Un lucru așa de urât", parcă așa zisese mama ei. Ceva ce ar fi vrut cu toții să dea uitării. Să uite că s-ar fi întâmplat așa ceva vreodată. Se gândi că remarcase iubirea din ochii lui Emerson atunci când îi vorbise despre familia ei. Despre bunicul ei.

–Bine, conveni ea, cu ochii plini de lacrimi, dându-și seama că nu-și va putea iubi sora decât de la distanță.

capitolul 18

Tara
Wilmington, Carolina de Nord
octombrie 2010

Am făcut o scurtă pauză înainte de ultimul curs din ziua aceea și repetițiile pentru piesa de la serbarea cu cei mici. Stăteam jos, la catedra din sala mea de clasă. Când am dat să-mi bag în geantă agenda cu orarul, am văzut că era aprins ecranul telefonului mobil.

Trebuia să fiu în amfiteatru în mai puțin de treizeci de secunde, dar am apăsat câteva dintre tastele telefonului, ca să ascult mesajul vocal.

Părea că Emerson înnebunise. „Sună-mă imediat!", îmi spunea în mesaj; apoi, nevrând probabil să mă sperie, adăugase: „N-a murit nimeni. Dar sună-mă!" Încruntându-mă, am băgat telefonul înapoi în geantă. Ce se întâmplase cu viețile noastre, de eram nevoite să ne spunem câte un „n-a murit nimeni" când trimiteam mesaje?

M-am îndreptat spre amfiteatru. Puteam să-i cer unuia dintre elevi să-i supravegheze pe ceilalți, iar între timp să o sun înapoi pe Emerson, ca să mă asigur că nu se întâmplase nimic grav.

Toți copiii se aflau deja acolo, ajunseseră în amfiteatru înaintea mea.

–Doamna V! au strigat câțiva dintre ei când m-au văzut venind.

–Salutare, dragilor! le-am răspuns.

Unii stăteau așezați în primele rânduri, iar alții pe marginea scenei, privind cu toții spre mine. Pe chipurile lor zâmbitoare se citea nerăbdarea. Acestor copii le plăcea

compania mea. Mi-aş fi dorit să pot spune măcar atâta lucru despre propria mea fiică.

La Hunter, amfiteatrul arăta nemaipomenit, avea rânduri vaste, cu scaune îmbrăcate în catifea de culoarea purpurei, ce coborau oblic în dreptul scenei, formând o cupă elegantă în jurul acesteia. Acustica sălii era ireproşabilă. Dar nu am ajuns la scenă, ci l-am chemat la mine pe unul dintre băieţi, pe Tyler. Stând în pragul intrării în sala de spectacole, l-am întrebat pe băiat:

–Vrei să îi supraveghezi tu puţin? Tyler era un elev tare bun, nou-sosit la noi în şcoală şi cu aptitudini artistice. Era unul dintre designeri. Trebuie neapărat să dau un telefon, am adăugat.

–Eu? întrebă, părând surprins.

–Da, i-am răspuns. După care m-am adresat celorlalţi: Hei, fiţi atenţi! Trebuie să dau un telefon, aşa că Tyler o să vă pună la curent cu decorurile. Vedeţi cum vi se pare şi dacă mai aveţi idei; vin şi eu în câteva minute.

Era linişte când am părăsit amfiteatrul, dar bănuiam că o să fie o nebunie de îndată ce închideam uşa; în fine, se descurcau ei pentru câteva momente. O să fiu rapidă.

Am luat-o pe hol, spre cancelarie, sperând să nu-l fi pus într-o postură neplăcută pe Tyler. Aş fi putut alege un alt elev; pe unii dintre ceilalţi îi ştiam mai bine decât pe el, iar printre cei din grupa mică se întrezăreau adevărate vedete. Cu toate acestea, aveam grijă să aleg mereu câte un alt elev pentru diferite sarcini. Nu voiam să fiu vreodată acuzată că aveam un „căţeluş". Nu voiam să mai trec prin asta.

Mereu am urât până şi expresia în sine – „căţelusul profesorului". Când eram la liceu, tocmai *mie* mi se spunea aşa, deoarece domnul Starkey, coordonatorul clubului de artă teatrală, ţinea foarte mult la mine. Văzuse că eram talentată şi că mă pasiona teatrul, aşa că a crezut că, în sfârşit, găsise acel gen de elev care să-l ajute să ridice clubul de artă dramatică la un nivel mai înalt. Şi poate tocmai

faptul că el crezuse atât de mult în mine m-a făcut să-mi supraevaluez talentul şi să cred că am şanse de a intra la Yale – întotdeauna visasem să ajung acolo, fără să mai dau importanţă celorlalte obiecte de studiu. Pe de altă parte, eram şi supărată pe el, pentru că mă făcuse să par un adevărat copil-minune. Lucru care mă separase de ceilalţi colegi ai mei, invidioşi pe atenţia pe care el mi-o acorda, şi care totodată mă făcuse să pierd simţul realităţii referitor la aptitudinile mele reale. Doar pentru că mă pricepeam cel mai bine la actorie în liceul meu micuţ nu însemna şi că eram o mare actriţă. Să zicem că reuşisem să mă ridic puţin deasupra unei mase mediocre.

Când am ajuns eu însămi profesoară, mi-am jurat că nu voi avea un aşa-zis „căţeluş". Eram conştientă că voi avea preferaţi, că voi gravita în jurul acelor elevi care aveau să-mi facă sarcina mai uşoară, prin devotamentul lor, totodată bucurându-mă de fiecare realizare de-a lor ca de un succes personal. Mi-am promis solemn să nu favorizez pe nimeni şi am crezut sincer că mă voi ţine de promisiune. Nu ştiu cum se făcea că, de fiecare dată când Mattie Cafferty interpreta câte-un rol, reuşea să mă uimească, iar oamenii îşi dădeau seama. Nici măcar eu nu am realizat acest lucru decât după accident, când lumea observase ironia sorţii în faptul că tocmai eleva mea preferată se aflase la volanul maşinii care îl ucisese pe Sam.

Mai rău decât atât, Grace ştia. „Şi tu, care credeai că e perfectă!", îmi spusese atunci când aflase că Mattie conducea maşina. Mattie, care îi trimitea un mesaj prietenului ei. În mod normal, pe Mattie aş fi ales-o să supravegheze grupul de elevi, fără să stau pe gânduri. Ştiam că mă pot baza pe ea. Îmi simţeam obrajii arzând, gândindu-mă la Mattie. De îndată ce am intrat în cancelarie, una dintre profesoarele de ştiinţe naturale, care se pregătea să plece, m-a întrebat îngrijorată:

–Te simţi bine?

–Sigur, i-am răspuns zâmbind. Mă grăbesc puțin, ca de obicei.

Am găsit un colț mai retras și mi-am scos telefonul din geantă.

Părinții lui Mattie au retras-o de la Hunter imediat după accident. S-au mutat cu toții în Florida la o lună după aceea și atunci am primit o scrisoare emoționantă de la ea, plină de regrete și durere. Îmi scrisese în felul următor: „Nu vă pot cere să mă iertați. Vreau doar să știți că mă gândesc mereu la dumneavoastră, la domnul Vincent și la Grace, zi de zi".

Eu *chiar* o iertasem. E drept că dăduse dovadă de prostie și lipsă de răspundere, dar putea la fel de bine să fie Grace în locul ei. Sau *eu*, când eram de vârsta ei. Grace însă nu avea s-o ierte niciodată. Și tindeam să cred că nici pe mine nu avea să mă ierte, pentru că ținusem cândva la Mattie. Pentru că, oricât aș fi încercat, nu reușeam să mă apropii de Grace așa cum o făcusem cu Mattie.

–Tara? întrebă Emerson.

–Ce s-a întâmplat?

–Trebuie neapărat să vorbim. Vrei să luăm masa în oraș diseară?

–Are legătură cu Noelle? Sau cu copilul ei?

–Nu vreau să intru în detalii la telefon. Dar... Dumnezeule mare, Tara....

–Ce?

–Ne vedem la Henry's, la șase, bine? Sincer, cred că... ar fi bine ca asta să rămână între noi două.

Mi se părea altfel decât de obicei, iar asta începea să mă sperie.

–Ești cumva bolnavă?

M-am simțit cuprinsă de panică la gândul că aș fi putut s-o pierd și pe ea, să pierd pe altcineva drag.

–Nu, eu sunt bine. E în regulă la șase?

–Sigur, i-am răspuns.

Apoi am închis, îngrijorată. „Nu este bolnavă și n-a murit nimeni", am gândit, punându-mi telefonul înapoi în geantă. Atunci, indiferent despre ce ar fi fost vorba, știam că o să pot face față.

capitolul 19

Grace

Acasă la Jenny, camera de rezervă arăta ca o fabrică de plase și sacoșe, în care avusese loc o explozie. Pe bune. Cu greu puteai să faci un pas prin camera aia, din cauza atâtor pungi pline cu lucruri pentru bebeluși. Părinții ei le aduseseră pe toate de la Noelle de-acasă, iar acum, eu și Jenny trebuia să le sortăm, punând hăinuțele într-o parte, jucăriile zornăitoare în alta, apoi biberoanele și păturile și tot așa – era o harababură totală.

Petrecusem aproape întreaga zi la The Animal House, unde fusese la fel de haotic, pentru că se ținuse cursul de dresaj pentru câini chiar în mijlocul magazinului, sâmbăta în amiaza mare. Dar am lucrat cot la cot cu instructorul, iar asta îmi plăcuse foarte mult. Câinii erau emoționați și tremurau mai mereu. Nu-mi plăcea să-i văd așa speriați – știam ce înseamnă să-ți fie frică – dar eram mulțumită că puteam să-i țin în brațe și să-i alin. După ce am terminat, Jenny m-a luat cu mașina, și m-am gândit că putea fi relaxant s-o ajut cu lucrurile pentru bebeluși, după ce îmi petrecusem ziua ridicând câini de treizeci și ceva de kilograme fiecare, ca să-i bag în cadă; numai că aici era și mai rău. Dar măcar eram cu Jenny.

Jenny a golit un sac mare pe una dintre cele trei mese lungi pe care tatăl ei ni le pusese la dispoziție special pentru asta.

–De îndată ce reușim să mai punem la punct tot balamucu' ăsta, am să te învăț cum să coși gențile pentru trusouri, zise ea. Se fac așa de ușor!

Adusesem cu mine și cele trei pături pe care le tivisem acasă. A trebuit s-o arunc pe prima la care lucrasem. O făcusem ferfeniță. Tivul făcuse cute, așa că a trebuit să mă dau bătută și să apelez la mama, ca să mă ajute să fixez tensiunea firului de ață la mașină. După aceea, chiar a început să-mi placă. Mereu am fost atrasă de lucrurile pe care le puteam face singură. Imediat ce m-am prins cum mergeau treburile, nu mi s-a mai părut mare lucru să croiesc păturile pentru bebeluși – nu eram nevoită să socializez cu nimeni și, în plus, iată că reușeam, în același timp, să fac și ceva bun în slujba comunității. Perfect. Pe lângă asta, îi rămăsesem datoare lui Noelle.

Așadar, mă descurcasem cu micile pături, dar nu știam cum să m-apuc să cos genții pentru trusouri. Zece dintre cele deja terminate se aflau puse laolaltă, în dreptul ferestrei. Erau realizate dintr-un material din petice, aidoma celui din care se fac cuverturile tradiționale, strâns și cusut pe un suport pătrățos, de care se lega bareta de umăr. Tot ceea ce sortam trebuia să ajungă, la final, în aceste genți cu trusouri.

Atunci când un nou-născut venea pe lume și avea nevoie de hăinuțe sau chestii de-astea, Noelle ori alt voluntar se oferea să-i ducă bebelușului o sacoșă plină cu cele necesare, indiferent dacă bebelușul era la spital, la adăpost sau altundeva.

Jenny îmi arătă un pulover mic, de culoare galbenă și lucrat de mână, spunând:

– Îmi place la nebunie ăsta! Hai să punem separat toate chestiile făcute de mână. Lui Noelle îi plăcea ca, în fiecare genată cu trusou, să fie cel puțin un articol lucrat de mână.

– Bine, am convenit.

Mi le-am imaginat pe mamele care urmau să primească sacoșele. Mie, una, dacă aș fi mamă, mi-ar plăcea nespus de mult să primesc așa ceva. Erau tare drăguțe. Îmi doream ca, într-o bună zi, să am mai mulți copii. Îmi plăcea

să cred că eu și Cleve ne vom căsători cândva. Cât de frumoși ar fi copiii noștri! Visasem atât de mult la chestii de genul ăsta, că nu mă mai puteam opri. Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să mă mărit cu altcineva. De îndată ce aș fi mers și eu la facultate, iar Cleve ar fi observat cât mă maturizasem, speram să-și dea seama că eram făcuți unul pentru celălalt. După absolvire, eu aș fi scriitoare, iar el arhitect. Am fi niște părinți nemaipomeniți! Am locui în Wilmington, iar în felul acesta, copiii noștri ar fi aproape de bunicii lor. M-am supărat la gândul ăsta. Tati nu avea să-i cunoască pe copiii mei.

–Te simți bine? întrebă Jenny. Își luă mobilul și începu să scrie un mesaj.

–Sunt doar obosită, am zis, chiar dacă nu asta era problema. Sâmbăta e nebunie la The Animal House. Îi trimiți mesaj lui Devon?

–Uneori, se vede atât de clar că-i boboc, zise ea râzând, cu ochii la ceva ce citise pe ecranul telefonului. Este „bobocos".

–E drăguț, Jenny. Și să știi că nu arată deloc a boboc, i-am spus.

Chiar așa era. Jenny se putea considera norocoasă.

–Nu știu dacă să încep să iau anticoncepționale sau nu, zise Jenny cu o voce șoptită, chiar dacă Emerson era la parter și mai mult ca sigur nu ne putea auzi.

–Ați făcut-o? am întrebat.

M-aș fi ofuscat dacă aș fi aflat că a făcut pasul acesta și nu mi-a spus și mie.

–Încă nu. Dar o să se întâmple cât de curând. El are prezervative, dar știu că nu vrea să le folosească și, în plus, sunt așa de scârboase.

–Dar sunt absolut necesare. Și... când aveți de gând s-o faceți?

M-am gândit la Cleve, care folosise prezervativ atunci. N-ar fi riscat niciodată să mă lase însărcinată.

–Șșșt! mă atenționă Jenny, arătând spre ușă. În curând. Poate chiar săptămâna asta. Nu cred că mai pot să m-abțin mult timp.

–Nu mai aduce vorba despre asta! Am oftat în timp ce mă aplecam să deschid o altă pungă. Ce s-ar întâmpla dacă eu și Cleve n-am mai fi niciodată așa de apropiați?

–Vine și Cleve la petrecerea mamei lui? întrebă Jenny.

M-am ridicat, ținând în mâini borcănele de mâncare pentru bebeluși.

–Ce petrecere? am zis nedumerită.

–Petrecerea în cinstea aniversării lui Suzanne. Mamele noastre o organizează, împreună cu ea. M-am gândit că probabil o să vină și Cleve...

–*Când?* Unde?

–Aici, cam în două săptămâni. Nu mai țin minte data exactă.

–Dumnezeule!

Am lăsat borcanele cu mâncare din mână și m-am repezit la geantă. Am tastat „Vii acasă pentru petrecerea maică-tii?"

–Cum merge treaba?

Emerson intră în cameră, în timp ce eu rămăsesem cu ochii pironiți la telefon, așteptând un răspuns.

–Bine, zise Jenny.

–Mai avem mult până terminăm, am răspuns, aruncându-i o privire lui Emerson.

Cu greu m-aș fi putut dezlipi de telefon în momentul acela.

–Mda. Emerson luă unul dintre puloverașele împăturite de mine, îl analiză puțin și îl așeză la loc. Ascultați-mă un pic. M-a sunat Suzanne, trebuia să ducă două sacoșe chiar azi la spital, dar și-a rupt o coroană dentară și a trebuit să dea fuga la dentist. Te-a rugat pe tine să te duci, Jen. Aș face-o eu, dar trebuie să mă pregătesc; mă întâlnesc cu Tara să luăm cina împreună.

Uitasem că mama iese în oraș cu Emerson.

–Sigur, merg eu. Vii și tu cu mine? zise Jenny, punând deoparte hăinuțele pe care le avea în mână.

S-ar fi folosit de orice ocazie ca să mai conducă puțin mașina.

M-am uitat la ecranul telefonului meu mobil. Nici o noutate. Nu mi-aș fi dorit nici în ruptul capului să mai trec pe la spital, dar am încuviințat din cap. Puteam să stau în mașină câtă vreme Jenny era înăuntru.

Încă țineam telefonul în mână când Jenny a luat curba pe College, cu mâna stângă pe volan. Când învățam să șofez, mereu coteam spre dreapta și făceam rondul, iar asta se întâmpla *înainte* ca tata să aibă accidentul. Mi se părea că traficul era efectiv imposibil pe șoseaua aia. Jenny conducea prea repede, iar eu am apăsat cu piciorul în podeaua mașinii, de parcă aș fi putut s-o încetinesc în felul acela.

–Mergi prea aproape de mașina din față, i-am zis.

–Sunt cu mult în spatele ei. Jenny păru enervată, dar apăsă pe frână. Înțeleg de ce ești așa de nervoasă când e vorba de condus, Grace, dar trebuie să te mai destinzi puțin. Crezi că ai să-ți iei vreodată carnetul?

–Oricum, nu în momentul de față, i-am răspuns.

Era ca și cum aș fi regresat. Mama mă descrisese folosind cuvântul acesta și mă enervase, chiar dacă era adevărat. Măcar o spusese frumos: „Nu-i nici o problemă, Grace, e de înțeles să regresezi când vine vorba de condus". Știu că încercase să mă aline cumva, dar nu reușise decât să mă facă să mă simt cu atât mai prost.

Telefonul meu vibră scurt.

–În sfârșit! am exclamat când m-am uitat pe ecran. „Imposibil să lipsesc, m-ar renega mama!" îmi scrisese. Vine la petrecere, i-am zis lui Jenny.

–Și ce spune, mai exact?

–„Imposibil să lipsesc, m-ar renega mama!"

Jenny strânse puțin din buze, privind atentă la trafic.

–Dar îți spune vreodată ceva ție, personal? Cum făcea înainte, adică?

–La ce te referi?

Știam exact la ce se referă, și nu, nu o făcea niciodată. Nu-și încheia niciodată mesajele cu „abia aștept să ne vedem!", iar în e-mailuri nu scria niciodată „mi-e dor de tine" sau ceva de genul acesta, așa cum făcea înainte. Obișnuia să-mi spună că-i e dor de mine chiar și dacă ne văzuserăm cu câteva minute înainte.

–Adică îți dă vreodată de înțeles că, pentru el, însemni mai mult decât o simplă prietenă?

–Nu chiar, a trebuit să recunosc.

–Mi se pare nedrept din partea lui că încă mai ține legătura cu tine. Mi se păru ușor furioasă. Îți dă false speranțe, se pronunță ea.

–Poate, dar nu cumva să-i spui asta. Promite-mi că n-ai s-o faci. Mie îmi place să sper și nu sunt convinsă că-s speranțe deșarte, altfel n-ar mai ține legătura cu mine. Nu-l obligă nimeni.

–Știu, știu.

Ajunserăm în parcarea spitalului, iar eu am simțit cum mi se accelerează pulsul când am văzut semnul secției de Urgențe.

–Du-te și du sacoșele, eu te aștept în mașină, am zis.

–Nu vrei să intri și să vezi și tu bebelușii? întrebă Jenny.

Îmi place secția pentru mămici și nou-născuți. Am fost cu Noelle aici, o dată. Altfel, e ca și cum nu faci decât să pui laolaltă toate chestiile astea pentru bebeluși, fără să înțelegi cu adevărat și de ce o faci.

Am încercat să-i dau lui Jenny un motiv cât de cât plauzibil pentru care nu voiam să intru în spital. Ar fi înțeles dacă i-aș fi spus „știi, un loc ca ăsta îmi aduce aminte de ziua în care a murit tatăl meu". S-ar fi uitat blând la mine. Nu știu din ce motiv, dar nu reușeam să rostesc acele cuvinte.

–Nu, serios. Sunt chiar obosită. Prefer să te-aștept aici, i-am zis.

–Treaba ta.

Jenny trase mașina din curbă și o parcă exact în fața intrării la Urgențe, după care opri motorul.

–O parchez aici, pentru că...

–Nu cred că ai voie aici, am intervenit.

–Da, dar vin într-o secundă, iar dacă zice cineva ceva, ești tu aici și poți să spui că nu vreau decât să las ceva și mă întorc imediat.

Se mișcă atât de repede, luând gențile și ieșind din mașină, că nici n-am mai apucat să comentez ceva. Am văzut-o îndreptându-se spre intrare, ținând câte-o sacoșă colorată și voluminoasă în fiecare mână, și mi-am dorit în acel moment să fi semănat mai mult cu ea. Chiar și înainte de întâmplarea cu tatăl meu, nu-mi făcea o deosebită plăcere să trec pe la maternitate, cu atât mai puțin să vorbesc cu asistentele ori ceva de genul ăsta. Mi-am adus aminte că-i auzisem într-o seară pe ai mei discutând, eram copil pe-atunci. Mama zicea că i-ar fi plăcut să fiu mai prietenoasă, iar tata îi spusese ceva de genul „Păi *tu* ești cea care vorbește mereu în locul ei, astfel că ea nici nu mai trebuie să zică niciodată nici un cuvânt".

Am citit din nou mesajul de la Cleve. Nu era suficient pentru mine. Simțeam nevoia să-i aud vocea. Îl aveam pe apelare rapidă, desigur, așa că am auzit cum îi suna telefonul după doar două secunde.

–Salut, Grace!

Părea bucuros că mă aude. Era clar că Jenny se înșelase. Încă mai era ceva între noi.

–Salut, am zis. Ai ieșit de la ore?

–Da, merg spre cămin acum. E așa de cald. Teroare. Și la voi e cald?

Ai fi zis că suntem la ani-lumină unul de celălalt, nu că ne despărțeau doar trei ore.

–Foarte cald, am zis. O aștept pe Jenny în mașină la ea, s-a dus la spital să ducă ceva. Mama ta trebuia să se ocupe de asta, dar a trebuit să meargă la dentist. Jenny și cu mine avem treabă cu niște chestii pentru bebeluși, trebuie să le organizăm la ea acasă. Mi-e și milă de mama ta. A rămas cu programul pentru bebeluși pe cap, iar Noelle l-a lăsat vraiște.

–Mai bine i-ai spune mamei *tale* să se ocupe de asta. Pun pariu că totul ar fi etichetat și pus la punct în timp record.

–Îți dai seama!

Mi-l și imaginam traversând campusul Chapel Hill. Probabil că purta ochelarii de soare și își ținea rucsacul pe umăr, cum făcea de obicei.

–Serios, zise el, mă bucur că dai și tu o mână de ajutor la chestia cu bebelușii. O să dea bine că te ocupi de chestii de-astea pe cererea pentru admiterea la facultate.

Ziceai că vorbesc cu Noelle. Cleve colaborase cu un grup de tineri în cadrul Habitat for Humanity[1]. Eu nu mai participasem încă din primăvară la întrunirile grupului nostru și, chiar și atunci, îmi anunțasem prezența doar telefonic. În mintea mea, toată primăvara era îngropată într-un nor de ceață. Nu voiam să mai trec vreodată printr-o perioadă ca aceea.

–Crezi că ar trebui să merg și eu tot la Carolina? am întrebat, ca să văd cum reacționează.

–Categoric! răspunse, iar inima mi se umplu de iubire când l-am auzit spunând acel cuvânt. Voia să fiu și eu acolo. Zise mai departe: Programul de scriere creativă e grozav, dar trebuie să ai note mai mari.

–Merg din ce în ce mai bine cu școala, i-am răspuns. Bine, exageram puțin. Dar măcar îmi mergea mai bine

[1] Mișcare creștin-ecumenică, nonprofit, care construiește și reabilitează locuințe pentru familii defavorizate (n.tr.)

decât primăvara trecută. Nici c-aș fi putut să iau note mai mici ca atunci.

–Anul ăsta contează cel mai mult, mai spuse.

–Tu crezi acum că ești dirigintele meu?

–Hei, ce faci, omule? l-am auzit strigând la cineva și mi-am îndepărtat telefonul de ureche.

–Cine era? am întrebat.

–Un tip de la mine din clasă. Mă duc să vorbesc cu el, trebuie să plec.

–Stai puțin. Cum rămâne cu petrecerea?

–A, de ziua mamei? Ți-am zis că o să vin.

Am auzit pe cineva vorbind cu el și m-am bucurat că era o voce de băiat.

–Și cât o să stai acasă? l-am întrebat.

–Nu știu...

Nu am mai auzit ce-a zis, pentru că țiuitul unei sirene i-a acoperit vocea. M-am uitat în oglinda laterală și am văzut o ambulanță chiar în spatele mașinii lui Jenny. Șoferul claxona și n-am înțeles imediat ce voia. Știam că Jenny n-ar fi trebuit să lase mașina parcată acolo, dar șoferul putea foarte bine să o ocolească.

Abia după aceea am văzut că mai parcase cineva foarte aproape de mașina lui Jenny, probabil la scurt timp după noi, iar ambulanța *chiar nu mai avea cum să ocolească*. Șoferul claxona încontinuu, iar zgomotul sirenei era atât de asurzitor, încât a trebuit să-mi acopăr urechea cu cealaltă mână.

Un polițist a început să bată în geamul din dreptul șoferului.

–Ce se întâmplă? strigă Cleve.

–Trebuie să închid.

Am închis telefonul, mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am aplecat peste locul șoferului ca să deschid geamul, dar nu am putut, pentru că nu mergea când motorul mașinii era oprit. Polițistul striga și bătea cu putere

în geam, aşa că am ieşit din maşină pe uşa din dreptul meu.

–Trebuie să mutaţi maşina. E parcată ilegal şi...

–Nu e maşina mea! am strigat. Nici măcar nu mă auzeam, ţipătul sirenei îmi ţiuia în urechi. Este a unei fete care face voluntariat şi ea e plecată să...

–Mutaţi-o! strigă poliţistul.

Îmi făcu semn să mă uit la cheia pe care Jenny o lăsase în contact. După care se duse spre ambulanţă.

Tremuram toată când am ocolit maşina, ca să mă aşez pe locul şoferului. Am răsucit cheia în contact şi am avut senzaţia că uitasem absolut tot ce învăţasem despre şofat din luna martie. Pe lângă asta, maşina lui Jenny era cu totul diferită de Honda noastră. Dumnezeu ştie cum am reuşit s-o pornesc, după care am urnit-o şi am făcut-o să înainteze cumva pe lângă curbă, lăsând cale liberă ambulanţei. N-am îndrăznit să încerc măcar s-o trag într-un loc de parcare. M-am rezumat să mut maşina din drum şi să o parchez cât de cât.

Eram aşa de supărată, că nu m-am gândit că era mai bine să-mi întorc privirea de la ambulanţă. Uşile laterale se deschiseră chiar sub ochii mei, iar personalul de pe ambulanţă scoase din maşină o femeie întinsă pe o targă mobilă.

Avea pielea complet albă. Dacă era moartă? Dacă murise atunci, dar ar mai fi trăit dacă aş fi mutat mai repede maşina?

Am scos iar telefonul şi l-am sunat din nou pe Cleve. Când a răspuns, am auzit în fundal muzică şi râsete.

–Salut, mi-a zis el.

Plângeam prea tare ca să mai pot vorbi.

–Ce e? Ce s-a întâmplat?

–A trebuit să mut maşina lui Jenny, am îngăimat. Stătea în calea unei ambulanţe. A fost de groază.

–Eşti bine? Fizic, vreau să spun?

–Da, numai că m-am speriat foarte tare.

–Dar... Grace, eşti bine, nu? Nu te-ai rănit sau ceva...?

–Nu.

–Calmează-te, atunci. Bine? Faci din ţânţar armăsar.

Îl ştiam pe Cleve suficient de bine ca să-mi dau seama că se enervase.

–Da, dar... dacă pacienta din ambulanţă a murit din cauza mea? Dacă a murit pentru că eu n-am mutat mai repede maşina?

Tăcu o clipă.

–Şi mai zici despre maică-ta că e *drama queen*! De ce trebuie să exagerezi în halul ăsta, Grace? Chiar trebuie să te dai mereu de ceasul morţii?

Am auzit scârţâitul unei uşi şi muzica din ce în ce mai încet, semn că ieşise din încăperea unde se asculta muzică.

–Nu fac asta.

–Şi-atunci, cum se numeşte ce faci tu? Ce dacă le-a luat celor de pe ambulanţă cu treizeci de secunde mai mult ca să ducă pacienta înăuntru? Fii convinsă că se ocupaseră de ea şi în ambulanţă, aşa se procedează.

De unde era el aşa sigur?

–Şi pe tata l-au adus cu ambulanţa şi degeaba.

–Pentru el era prea târziu.

–Ştiu. Mă simţeam mai calmă acum. Simplul fapt că-i auzisem vocea mă ajuta în acest sens. Ştiu că ai dreptate. Am exagerat..., am spus.

–Eşti bine acum?

–Da. Hai c-o văd şi pe Jenny venind.

Jenny tocmai ieşea din spital, părând derutată că nu-şi mai găseşte maşina acolo unde o parcase. Am claxonat, m-a văzut şi mi-a făcut cu mâna.

–Bine, atunci. Te las.

–OK, la revedere, i-am zis. „Mi-e dor de tine". Şi mulţumesc, am adăugat, dar deja îmi închisese.

capitolul 20

Emerson

Mereu mă simțisem bine la Henry's, de parcă m-aș fi aflat la mine în living. Aici era mereu o atmosferă caldă, ca într-un chihlimbar. Cred că era de la pereții lambrisați, de la felul în care era iluminat localul, cu băncuțele lui îmbrăcate în piele și așezate în separeuri intime. De regulă, spațiul în sine îmi dădea o stare de bine, dar în seara asta aș fi avut nevoie de mult mai mult ca să mă liniștesc.

Am zărit-o pe Tara în separeul de lângă fereastră despre care mereu ziceam că e al nostru.

–Ar trebui să fie agățată o placă deasupra separeului, pe care să stea scris „Fetele din Galloway", zisese Tara odată, pe vremea când ne vedeam săptămânal.

Înainte ca viața să ajungă așa.

Tara se ridică și mă îmbrățișă fără să zâmbească. Știa că aveam ceva pe suflet.

Când a venit chelnerița, am comandat câte ceva de băut și felurile de mâncare în același timp, pentru că știam meniul pe de rost. Tara ceru o friptură cu cartofi copți, iar eu am vrut o salată, specialitatea casei. Abia dacă mâncasem ceva de când cu scrisoarea și mă îndoiam că voi fi în stare să mănânc chiar și o salată. Dar știam sigur că un pahar de vin alb mi-ar fi picat bine în momentul acela.

–Nu vrei și altceva? întrebă Tara.

–Nu prea-mi arde de mâncare. Însă mă bucur să constat că tu ți-ai revenit la normal în privința asta, am răspuns, încercând să schițez un zâmbet.

Tara fusese mereu genul acela de femeie care putea să mănânce orice și să nu se îngrașe. Totuși, după moartea

lui Sam, ajunsese să semene cu un schelet ambulant. Eu și Noelle fuseserăm îngrijorate în privința asta.

–Pentru mine, nu mai există noțiunea de „normal", observă Tara, iar eu m-am dus instantaneu cu gândul la bomba pe care o purtam cu mine în geantă.

Peste câteva minute, noțiunea de „normal" avea să ne fie complet străină amândurora. Mi-am simțit ochii inundați de lacrimi și, chiar și în lumina aceea difuză, ca de ambră, Tara își dădu seama.

–Draga mea! Ce s-a întâmplat? Este vorba despre bunicul tău? întrebă ea, luându-mă pe mână peste masă.

–Nu, am răspuns, inspirând adânc. „Ei bine, asta e", mi-am zis. Am găsit ceva acasă la Noelle.

Chelnerița așează un pahar cu vin alb în fața mea și unul cu vin roșu în fața Tarei. Am luat o înghițitură zdravănă, în timp ce Tara aștepta să continui. Deja îmi simțeam capul ușor.

–Am dat peste o cutie cu scrisori... în mare parte, sunt bilețele de mulțumire de la paciente și... mai multe chestii de genul acesta, amestecate... Le-am citit pe toate, mai mult sau mai puțin. A trebuit s-o fac. Am vrut să mă simt mai aproape de ea, înțelegi? am spus, bătând cu degetul în masă și simțind că-mi tremură mâna.

–Știu, spuse Tara.

Sigur că înțelegea. Chiar îmi spusese că, după moartea lui Sam, citise câteva dintre dosarele pe care el le întocmise, pline de chestiuni legislative, absolut plictisitoare, doar ca să simtă o legătură cu el.

–În fine, am dat peste scrisorile astea două.

Aveam deja palmele transpirate când am băgat mâna să le scot din geantă. Le îndoisem. Le-am deschis acum, mai întâi hârtia de culoarea piersicii pe care nu era scris decât un rând.

–Sunt scrise *de către* Noelle, nu sunt adresate ei. Pe asta sunt doar câteva cuvinte. Am netezit foaia de hârtie și m-am aplecat mai aproape de Tara. Am început

să citesc cu voce tare: „Dragă Anna, am început să scriu această scrisoare de atâtea ori, dar mă văd nevoită să o iau din nou de la capăt, neștiind cum să-ți spun că... "

–Cine este Anna? întrebă Tara.

Stăteam amândouă atât de apropiate peste masă, mai că ni se atingeau capetele.

–Nu știu. Am mai sorbit o dată din vin. Dar știu ce-a făcut Noelle, chiar dacă încă nu-mi vine să cred. Am strecurat cealaltă coală de hârtie pe sub prima. Uite a doua scrisoare. Este clar că pe-asta a scris-o pe computer și apoi a imprimat-o, numai că e neterminată și-ți dau cuvântul meu că nu știu...

–Citește-o, zise Tara.

–Este din 8 iulie 2003. Am început apoi să citesc, cu vocea aproape șoptită: „Dragă Anna, am citit în ziar un articol în care se vorbea despre tine și mi-am dat seama că trebuie neapărat să-ți scriu. Sunt moașă, sau cel puțin eram, cândva. Cu ani în urmă, luam medicamente pentru niște dureri de spate, care cu siguranță mi-au afectat atât echilibrul, cât și judecata. Din greșeală, am scăpat pe jos un bebeluș nou-născut, care a murit pe loc..."

–Oh, nu! Tara își duse instantaneu mâna la gură. Oh, *nu*!

–Stai, că nu se termină aici, am zis, vrând să ajung cât mai repede la final. „Din greșeală, am scăpat din mâini un bebeluș nou-născut, care a murit pe loc, iar eu m-am speriat și nu am mai gândit limpede. Am luat un nou-născut, care semăna mult cu primul, l-am luat din spitalul în care beneficiam de unele privilegii, pentru a-l pune în locul celui pe care-l omorâsem. Urăsc că trebuie să folosesc acest cuvânt. A fost un accident oribil. Acum mi-am dat seama că bebelușul pe care îl luasem atunci era, de fapt, al tău. Regret nespus că a trebuit să suferi atât din cauza mea. Vreau ca totuși să știi că fiica ta are niște părinți extraordinari, este iubită și..." Mi-am ridicat privirea

la Tara, care holbase ochii cât cepele. Asta e tot, atâta a scris, am zis.

–Dumnezeule! exclamă Tara.

Luă scrisoarea din mâna mea și o citi în gând.

Parcă-mi simțeam inima bătându-mi în urechi. Am atins foaia de hârtie din mâinile ei și am zis:

–Nici nu știu ce să fac cu asta.

Tara își ridică ochii și spuse:

–Nu-mi vine să cred că Noelle a fost în stare să facă așa ceva.

Am clătinat din cap.

–Nici mie. Mi se pare de necrezut.

–Poftiți, zise chelnerița care apăru din nou la masa noastră, aducând de data aceasta salata pentru mine și friptura pentru Tara. Nu știam cum vreți sosul, zise ea și așeză bolul cu salată în dreptul meu.

–E bine așa, i-am spus, uitându-mă absentă la vasul mic, cu sos.

Nici nu conta, oricum n-aveam de gând să m-ating de salată. Nu voiam decât să lase mâncarea pe masă și să plece.

–Mai doriți și altceva? întrebă.

–Nu, răspunse Tara. Mulțumim, e totul în regulă.

De îndată ce ospătărița se îndepărtă, Tara își puse deoparte farfuria, se pare că și ei îi dispăruse pofta de mâncare.

–Poate de aceea a și renunțat la moșit, zise ea.

„Sigur că da!" Cum de nu mă gândisem la așa ceva?

–Simt că parcă nici n-aș fi cunoscut-o. Știu că am tot spus asta în ultima vreme, dar acum *chiar cred*. Nici nu știu dacă s-o urăsc pentru ce a făcut sau s-o compătimesc pentru că a trebuit să țină acest secret îngrozitor atâta amar de ani...

–Există o șansă cât de mică să... pur și simplu să nu fie adevărat? întrebă Tara. Adică, cine știe, poate scria

un roman sau... o povestire, ceva de genul ăsta, poate o încercare literară.

–Cât mi-ar plăcea să fie vorba despre asta, Tara. Dar, sincer, tu crezi așa ceva?

Tara clătină ușor din cap.

–A omorât un bebeluș, rosti ea lent, șoptit, de parcă ar fi vrut să vadă cum sună cuvintele în sine. Și o biată femeie nici măcar n-a știut că i-a murit copilul.

–Iar femeia aia a crescut copilul unei alte femei.

–Pe când copilul *celeilalte* femei a fost răpit. Tara încă ținea scrisoarea în mână. Crezi că se poate să-i fi scris acestei Anna *alt* e-mail sau poate vreo scrisoare? întrebă ea. Poate că a reușit să ia legătura cu ea, până la urmă?

–M-am gândit și eu la asta. Dar n-am fi aflat, oare? Nu ar fi ieșit totul la iveală? Nu crezi c-am fi auzit dac-ar fi existat un proces de o asemenea amploare?

Am vrut să mai iau o înghițitură din paharul cu vin, dar deja începuse să mi se pară că se rotește încăperea cu mine, așa că mi-am lăsat mâna în poală.

–Ai găsit prin casa ei măcar un document care să fie legat de vreun așa-zis proces? întrebă Tara.

–Nu, nimic de genul ăsta.

–Poate chiar a trimis o scrisoare, sub anonimat, astfel încât Anna să nu-și dea seama despre cine era vorba.

Am dat din cap:

–Așa pare și din scrisoarea *asta*... dacă te gândești, face referire la acei „părinți extraordinari" pentru a o asigura pe ea – pe această Anna – că fiica ei este îngrijită bine, dar nu lasă de înțeles că îi va dezvălui și cine sunt. Deci nu cred că intenționa să dezvăluie nici cine este, mă rog, cine *era* ea.

–Dar ce-a vrut să spună când s-a referit la articolul din ziar?

–N-am idee, am zis.

–Ted ce zice?

–Nici nu i-am spus. Gândindu-mă mai bine, poate că n-aveam să-i spun niciodată lui Ted. Inițial, mi-a trecut prin cap să nu spun nimănui, să încerc să uit ce citisem, dar mi-ar fi fost imposibil să țin un astfel de secret și să-mi văd mai departe de viața mea. În orice caz, simțisem nevoia să destăinui *cuiva* ce aflasem, măcar să nu port povara de una *singură*. Ce e de făcut în privința asta, Tara? Ne facem că plouă?

–Nu cred că vom putea să facem asta, spuse Tara.

–Of, Tara, este cumplit! Când mă gândesc că Ted nici măcar n-a vrut să iau cutia acasă... Acum mi-aș dori să-l fi ascultat. Dacă aș fi aruncat-o pur și simplu, n-aș mai fi aflat nimic din toate acestea.

–Da, dar știi. Acum știm *amândouă*.

–Mi-e rău când mă gândesc la toată povestea asta. Dacă mergem la poliție... Nu vreau să se iște un scandal mass-media. Mă gândesc și la Noelle... la ce a lăsat în urmă. A făcut atâta bine. Reputația ei o să fie terfelită.

–Uite..., zise Tara și se sprijini de spătar. Nu se poate spune că avem niște dovezi foarte solide, ba dimpotrivă. Poate *chiar scria* o poveste, ce știm noi? Cred că, mai întâi de toate, trebuie neapărat să aflăm cine este Anna. Dacă dăm de așa-numita Anna și ajungem la concluzia că într-adevăr s-au întâmplat toate astea, abia apoi vom hotărî ce e de făcut.

Mă simțeam în egală măsură ușurată, dar și vinovată că o băgasem și pe ea în asta.

–Îmi pare rău că ți-am spus, Tara. Știu că exact asta-ți mai lipsea acum, dar n-aș fi putut să fac față singură.

–Nu ești singură în treaba asta, draga mea.

–Așadar... M-am uitat din nou pe scrisoare, dar abia deslușeam cuvintele. Cum facem să aflăm cine este Anna? Noelle zicea ceva de un articol pe care îl citise într-un ziar... poate că... nu știu... am putea să ne uităm prin ziare mai vechi, ce zici?

–Poate că bebelușul care a murit – Tara se cutremură când rosti aceste cuvinte – a fost ultimul pe care l-a moșit Noelle.

Am înlemnit.

–Am eu registrele în care își ținea evidența.

Chelnerița se apropie de masa noastră și am observat că se uita la farfuriile noastre, neatinse.

–Este totul în regulă? ne-a întrebat.

–Totu-i bine, am zis, iar Tara o alungă pe chelneriță cu un simplu gest, care spunea „vă rugăm, lăsați-ne singure", mai clar decât dacă ar fi rostit cuvintele în sine.

–Pot să verific care este ultima naștere pe care a notat-o în registrele ei, am zis imediat după ce chelnerița se îndepărtă. Dacă este vorba despre o fată, atunci...

M-am uitat la Tara și am ridicat din umeri.

–Dacă este o fată, atunci nu ne rămâne decât să vedem ce e de făcut, zise Tara.

capitolul 21

Noelle
UNC-Wilmington
1988

Noelle era mai fericită ca oricând. Atât cursurile de teorie, cât și cele practice mergeau bine și îi plăcea munca de asistent rezident. Fetele de pe palierul ei își făcuseră un obicei din a-i solicita ajutorul de câte ori aveau vreo problemă și o găseai – nu rareori – stând cu ele la capătul holului, pe podea, discutând despre iubiții sau profesorii lor, despre relațiile dintre ele. Astfel de întruniri aduceau puțin cu întâlnirile între membrii unui grup de susținere, dar la scară mai mică – un grup relaxat, cu bucurie în suflete. Noelle avea grijă ca toată lumea să se simtă bine-venită. Nu voia ca grupul-de-la-capătul-culoarului să se transforme într-o clică.

Ceilalți asistenți rezidenți erau de părere că se implica prea mult în problemele studenților.

– Ar trebui să te rezumi la a da o mână de ajutor atunci când este nevoie, i se spunea, dar pe Noelle o onorau îndatoririle ei.

Voia să fie pentru fete un fel de „plasă de siguranță". În noaptea în care una dintre ele fusese cât pe ce să moară din cauza unei intoxicații cu alcool, Noelle plânsese din cauză că ar fi vrut să prevadă una ca asta. Dar fusese mai vigilentă cu altă ocazie, când își dăduse seama că o studentă suferea de bulimie și intervenise la țanc, înainte să fie prea târziu; consiliase o altă fată, nevoită să se hotărască în privința unei sarcini nedorite – deși, în secret, i se rupsese inima când tânăra decisese să facă avort.

Cert este că ţinea foarte mult la fetele ei. Iar faptul că pe una dintre ele o iubea mai mult decât pe celelalte era un lucru pe care, treptat, învăţase să-l ascundă.

Când venea vorba despre Emerson McGarrity, reuşea să-şi controleze emoţiile şi pornirile, măcar parţial, făcând tot posibilul să o trateze ca pe oricare dintre celelalte studente de la etajul ei. Dacă cineva observase că lui Emerson îi acorda mai multă atenţie, că i se lumina chipul ori de câte ori o vedea, că îi punea mai multe întrebări decât celorlalte fete despre cum se acomodase cu viaţa în campus, cu orele de curs şi cu dorul de familie, Noelle n-ar fi avut de unde să ştie, cel puţin ei nu-i spusese nimeni nimic. Nu mai simţea nevoia să-i vorbească lui Emerson despre gradul de rudenie dintre ele. Era suficient că putea să-i stea alături, să facă parte din viaţa ei. Era evident că Emerson habar n-avea despre trecutul sordid al bunicului ei, iar familiile Emerson şi McGarrity izbutiseră cumva să ascundă incidentul – şi pe Noelle – ca şi cum ar fi măturat gunoiul sub covor. Iar Noelle se hotărî să nu dezvăluie niciodată nimic. Nu ar fi rănit-o pe Emerson, dar, într-un fel sau altul, îşi propusese să facă întotdeauna parte din viaţa surorii ei. Nu şi-ar fi permis s-o piardă acum, când o găsise.

Începuse să-i placă şi de Tara. Exuberanţa ei contrabalansa firea calmă şi blândă a lui Emerson şi era cu mult mai profundă decât crezuse Noelle. De când se născuse Tara, mama ei îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului internată în clinici de psihiatrie. Tinerei nu-i era deloc uşor să vorbească despre asta, iar Noelle fu impresionată când, în sfârşit, Tara îi dezvăluise această parte din viaţa ei. Noelle începu să perceapă dragostea Tarei faţă de teatru ca o formă de evadare, după ce trecuse printr-o copilărie şi o adolescenţă pline de greutăţi.

Totuşi, exista o mică problemă în viaţa lui Noelle, care o irita: Sam Vincent.

Mai mulți tipi din campusul universitar se arătaseră interesați de Noelle, dar în ceea ce o privea, se simțise atrasă – la modul cel mai *serios* – doar de doi bărbați în viața ei. Sam era al treilea. Noelle îl cunoscu în cea de-a doua săptămână de școală, când trecu pe la Tara și Emerson ca să le dea câte un baton de cereale. El era singur în camera fetelor, pentru că cele două făceau prăjituri în bucătăria căminului; stătea întins pe patul perfect aranjat al Tarei, scriind ceva într-un caiet. Își ridică privirea spre ea și îi zâmbi ușor – nici nu a fost nevoie de mai mult. Zâmbetul lui o cuceri din prima clipă. Simți cum se topește pe dinăuntru, iar inima începu să-i bată la fel de puternic ca atunci când intrase prima oară în această cameră și o văzuse pe Emerson.

–Tu ești Sam, zise ea, uitându-se la fotografia de pe măsuța de toaletă a Tarei, în care era tânărul cu păr lung.

Sam cel din fața ei arăta altfel însă. În fotografie, era un băiat. Pe când cel întins pe pat era un bărbat. Unul zvelt. Nu genul de bărbat care să emane masculinitate prin toți porii; niciodată nu-i plăcuse genul acesta. Ochii săi erau albaștri, cu gene negre și dese, iar buzele-i erau cărnoase și puțin bosumflate. Noroc cu linia puternică a bărbiei, altminteri ar fi fost prea frumușel.

–Da, răspunse el. O aștept pe Tara. Și tu locuiești tot aici?

–Eu sunt asistentul rezident. Noelle.

–Ah, da. Se îndreptă puțin, cu spatele sprijinit de perete. Așeză caietul lângă el și își încrucișă brațele la piept. Tara mi-a povestit despre tine. I se pare că ești foarte de treabă.

Noelle zâmbi și se așeză pe scaunul de la biroul lui Emerson.

–Mă bucur s-aud asta. Și mie îmi place de ea. La ce lucrezi? întrebă ea, arătând spre caiet.

–Este... un jurnal. Surâse ușor jenat și își așeză caietul în poală. Avea brațele arse de soare și acoperite cu fire

de păr închise la culoare. Continuă: M-am gândit să fac o încercare, știi, să scriu care sunt cele mai ascunse și mai tenebroase gânduri ale mele.

Îi plăcu răspunsul lui. Ce tip mai ținea un jurnal? Dacă nu o făcuse înainte, din acest moment îl clasificase drept o raritate.

Vorbiră o vreme despre facultate și despre planurile lui de a urma dreptul. Îi spuse că el și Tara se știu de când erau copii, dar Noelle deja știa acest lucru. De fapt, n-avea cum să-i spună nimic nou, întrucât Tara vorbea tot timpul despre el. Cuvintele se revărsau în șuvoaie de la unul la celălalt, dar se putea și fără. La fel de bine ar fi putut să vorbească despre vreme sau despre ce mâncaseră la cină cu o seară înainte. De fapt, între cei doi nu se comunicau doar niște simple cuvinte. Se petrecea ceva mult mai profund.

Noelle conștientiza ce se întâmplă și, în adâncul ei, știa că și el simțea la fel. După felul în care o privea. După felul în care-i zâmbea fără să se poată abține, indiferent despre ce-i vorbea.

Ea îi oferi un baton de cereale și îl privi cum îl desface din ambalaj, cu degetele lui perfecte, bronzate. Mușcă din el și își trecu limba peste o fărâmă care-i rămăsese pe buze, uitându-se la ea cu ochii lui albaștri. Fata își imagină că erau amândoi goi, în patul ei. El între picioarele ei, pătrunzând-o adânc. Nu încercă să șteargă această imagine din mintea ei. Dacă el nu ar fi fost al Tarei, l-ar fi întrebat direct: „Vrei să facem dragoste?", pentru că ăsta era stilul ei. De ce n-ar fi spus lucrurilor pe nume? Iar dacă el nu ar fi fost al Tarei, ar fi răspuns afirmativ.

Numai că el *era* al Tarei și, în adâncul sufletului ei, știa că mereu avea să fie.

capitolul 22

Anna
Washington, DC
octombrie 2010

Eu și Bryan stăteam la birou în fața lui Doug Davis, specialistul în transplanturi din cadrul Spitalului pentru Copii, în timp ce el răsfoia dosarul medical gros al lui Haley. Scoase o coală de hârtie, o așeză pe birou și arătă cu degetul pe ea.

–Am aici rezultatele prelevării de măduvă osoasă de la Haley, zise el, și, din păcate, va fi ceva mai greu să găsim o compatibilitate perfectă cu structura ei celulară, dar nu este imposibil, așa că nu sunt motive să fim pesimiști.

Se uita fix la mine. Oare păream pesimistă? Eram din cale-afară de speriată. Să fi fost oare același lucru?

Mi se păru ciudat că mă aflu la spital fără Haley. Peste weekend, rămăsese cu Marilyn și copiii ei, iar acum de-abia așteptam să vină seara să-mi povestească tot ce făcuse. Mă bucurasem că evadase puțin, dar deja trecuseră trei zile, iar eu băteam în retragere. Îmi era tare dor de ea. Gândul că a doua zi trebuia să vin din nou cu ea la spital, pentru tratamentul chimioterapeutic de întreținere, îmi provoca o stare de rău.

Mă sunase în dimineața aceea și mi-am dat seama că se distra de minune cu verișoarele ei. Fuseseră să se plimbe cu rolele pe pista acoperită, o ovaționaseră pe Megan la meciul de fotbal, își montaseră corturi în curtea din spate, se duseseră la film și hoinăriseră prin mall ore în șir. Nu că m-aș fi împăcat prea bine cu ideea ca niște copii să umble hai-hui prin mall, dar simțeam nevoia să-i acord lui

Haley prilejul de a se distra cât mai mult posibil în astfel de momente. Dacă asta-şi dorea, să umble prin mall, atunci o lăsam, cu atât mai mult cu cât o ştiam în siguranţă împreună cu numeroasele ei verişoare din familia Collier.

–N-aţi putea ca pe noi să ne testaţi chiar azi? îl întrebă Bryan pe doctorul Davis. Nu înţeleg... de ce nu ne grăbim puţin în privinţa asta? Ar trebui să intre cineva chiar acum în cabinet, să ne ia probe de salivă şi să ne testeze cât mai repede...

Doctorul Davis zâmbi. Era atât de tânăr! Nu ştiu cum se face că mă trezisem într-o bună dimineaţă şi, deodată, toţi doctorii cu care aveam de-a face erau mai tineri decât mine.

–Vom vedea dacă sunteţi compatibili, zise el, dar să ştiţi că, de regulă, la părinţi se apelează abia în ultimă instanţă. Rareori se întâmplă să se potrivească. Sigur, mai potriviţi în astfel de situaţii ar fi un frate sau o soră. Haley nu are fraţi sau surori?

Am deschis gura ca să vorbesc, dar Bryan a fost mai rapid. Şi-a dres glasul şi a spus:

–Am mai avut un copil. O fată. A dispărut la scurt timp după ce s-a născut. Nici măcar nu ştim dacă mai trăieşte.

Cuvintele lui m-au zguduit. Erau exact cuvintele *mele*. Cele pe care *eu* le ziceam de obicei. Cele care mi se opreau în gât ori de câte ori trebuia să le rostesc. Nici măcar o dată nu adusese vorba despre Lily, nu de când reapăruse brusc în vieţile noastre, cu două luni în urmă, şi intrase în salonul unde era internată Haley. Cum am putut să cred că uitase de copilul nostru dispărut? Se cunoştea tristeţea din vocea lui. Agonia vorbelor sale. Şi eu care crezusem ani la rând că sufeream de una singură din pricina acelei pierderi dureroase.

–Ce tragedie! Doctorul Davis îşi scoase ochelarii. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, atât cu fetiţa aceea, cât

și cu Haley. Șansele sunt de una la patru ca unul dintre frați să fie compatibil. Iar dacă luăm în calcul populația în general, atunci vorbim despre o șansă la douăzeci și cinci de mii.

–Are verișoare, am spus, nefiind lămurită cine întrunea condițiile pentru a fi sau nu donator compatibil. Este vorba de patru fete. Sunt fiicele surorii lui Bryan.

–O să le testăm pe toate. Dar cel mai probabil, vom ajunge tot la baza de date cu donatori universali. Dacă există vreunul cu șanse de compatibilitate, i se va cere o mostră de sânge. Aproape mereu se găsesc donatori, problema rămâne ca asta să se întâmple cât mai repede cu putință, explică el, dând din cap în semn de încurajare.

M-am dus cu gândul la toate poveștile despre oameni care muriseră tot așteptând un transplant. Mi-am amintit de un băiețel care făcea tratament chiar aici, în acest spital, pe vremea când Haley era micuță, și de faptul că nu fusese găsit un donator la timp pentru el. Am început să tremur, de parcă-mi era frig.

–Haley va face tratamentul de întreținere până ce se va găsi un donator, continuă doctorul Davis. Vestea bună este că, cel mai probabil, are să-i crească părul din nou, puțin câte puțin. Măcar pentru moment, zise el zâmbind.

–De ce doar pentru moment? întrebă Bryan și mi-am dat seama că el nu o mai văzuse cu păr pe cap de pe vremea când avea un an.

Pe-atunci, Haley avea un păr pufos și aproape blond. Dar la doisprezece ani, și-l ținea prins într-o coadă neglijentă, astfel că mereu îi ieșea câte-o șuviță, încadrându-i chipul. Nu-i păsa cum arăta. Îmi doream să ajungă la vârsta la care să-i pese. Nici despre mine nu se putea spune că ajunsesem în stadiul acela – eram în continuare genul de femeie care nu se îngrijește prea mult de aspectul ei, nu mă machiam decât rareori, la ocazii speciale sau când trebuia să țin vreo prelegere. Nu-mi păsa dacă semăna sau

nu cu mine. Nu-mi doream decât să aibă șansa de a-și da singură seama ce fel de femeie voia să fie.

–De îndată ce vom găsi un donator, începem să o și pregătim pentru transplant. Vor fi vreo două săptămâni în care va fi supusă unor ședințe de chimioterapie intensivă și iradieri, iar atunci va rămâne din nou fără păr. După transplant, va mai sta în spital cel puțin o lună de zile, se poate și mai mult, după care va trebui să se recupereze acasă încă vreo patru luni.

Ne-a pus la curent și cu faptul că trebuia să o izolăm într-un spațiu steril și să luăm măsuri de igienă extrem de riguroase, pentru ca totul să iasă bine pentru Haley.

–Uau! exclamă Bryan.

Părea la fel de copleșit ca mine. Nu că m-ar fi luat prin surprindere ceea ce ne spusese medicul. Pentru că mă interesasem. Văzusem alți copii și familiile lor trecând prin tot acest calvar. Însă pentru mine, realitatea acestui chin cumplit abia acum își arăta colții. Acum, *Haley* era cea pe care mi-o imaginam îndurând toate acestea în viitor.

Eu și Bryan abia dacă am schimbat câteva cuvinte pe drumul de întoarcere în Alexandria. Am făcut o oprire în Old Town, ne-am luat două espresso cu lapte și ne-am așezat pe o bancă, pe marginea apei. Era o zi deosebit de frumoasă. În apropiere se afla o barcă albă, acostată în stânga noastră. Lucea în lumina soarelui, iar râul Potomac era o panglică argintie în fața noastră. Mi-aș fi dorit să fie și Haley cu noi, să simtă și ea tot ce simțeam eu. Mi-ar fi plăcut să poată vedea și ea barca de pe râu. Chiar să se plimbe cu ea. Să stea pe bancă și să se minuneze de apa argintie. Să guste din cafeaua cu aromă de caramel. Mi-era practic imposibil să mă bucur de ceva, chiar și de un gust sau de o aromă, fără să-mi doresc cu disperare să simtă și ea la fel. Mi se părea că sentimentele mele ajunseseră să depășească sfera normalului.

Eu și Bryan am stat câteva minute fără să ne spunem nimic, absorbiți de priveliște și cu gândul la tot ceea ce ne spuse doctorul Davis.

–Mi-e teamă, am mărturisit în cele din urmă. Chiar dacă s-ar găsi un donator, mi se pare că sunt atâtea lucruri care ar putea merge prost!

Nu s-a grăbit să-mi răspundă. A sorbit din cafea, rătăcind cu privirea la orizont. Eram pe punctul de a-l înghionti ușor, când în sfârșit zise:

–Uite, vreau să știi ceva. Nu am de gând să mai plec nicăieri. De data asta, n-am să vă las.

Bănuiesc că încerca să-mi ofere o garanție, dar vorbele lui nu reușiră decât să mă enerveze.

–Ai face bine să nu mai pleci, mai ales că Haley a început să țină din nou la tine.

–N-am să mai plec.

Privind râul, încercam să-mi fac curaj pentru ce voiam să zic mai departe:

–Am fost surprinsă auzindu-te vorbind despre Lily.

–De ce? Credeai cumva că aș fi putut vreodată s-o uit?

–Ca să fiu sinceră, aveam îndoielile mele.

–Oh, Anna! Serios?

M-am răsucit spre el, ca să-l pot privi în ochi.

–Ai plecat de lângă noi, Bryan. Ai început o nouă viață. Niciodată n-ai pomenit de ea. Adică, ai făcut-o doar atunci când s-a întâmplat, ai vorbit cu autoritățile și poliția, dar în toți acești ani, niciodată nu ai vorbit despre ea *cu mine*.

–A fost o perioadă tare grea.

–Grea e puțin spus.

Își scoase ochelarii și își frecă puntea nasului, zicând:

–Am și eu regretele mele.

„Mi se pare și normal, ce mama dracului!", am gândit.

–Și ce regreți, mai exact?

Nu mă mulțumeam cu atât. Voiam să aud mai mult, să mă asigur că nu omitea ceva.

Îmi aruncă o privire ca și cum atunci se hotăra dacă să muște sau nu momeala.

–Mai înainte de toate, îmi pare rău că nu am fost un tată pentru Haley, zise. Nu am nici o scuză în privința asta, am fost laș. N-am știut să fiu un tată pentru ea încă de la bun început. Niciodată nu mi-am permis să mă apropii de ea. Mi-a fost teamă s-o fac, teamă că aș putea s-o pierd, așa cum s-a întâmplat cu Lily. Știu cât de absurd pare, dar asta am simțit.

Mi-am adus aminte cât de puțin se implicase în creșterea lui Haley în primul ei an de viață. Crezusem că poate așa trebuia să fie. Mă gândisem că, în condițiile în care legătura dintre o mamă și puiul ei era atât de puternică, probabil că tații nici nu știau cum să se încadreze în peisaj. Niciodată nu m-aș fi gândit că frica îl ținuse departe de propria sa fiică.

–Iar când s-a îmbolnăvit, atât mi-a fost, a clătinat el din cap. A trebuit să evadez. În mod laș. Știu.

–Dar și acum există riscul de a o pierde. Cum se face că nu dai bir cu fugiții?

–Cred că așa se manifestă criza vârstei mijlocii în cazul meu. Zâmbi. Sunt câte unii cărora li se pare că viața a trecut prea repede pe lângă ei, că nu s-au bucurat de ea, și hotărăsc să umple golul acela cu o mașină trăsnet sau cu o iubită atrăgătoare. Și eu am simțit că viața a trecut pe lângă mine și am experimentat golul acela, dar am știut că nu duceam lipsa unei mașini sau a unei iubite. Altceva îmi lipsea. Fiica mea.

Își puse din nou ochelarii de soare la ochi și continuă: Când mi-ai trimis mesajul, tocmai mă gândeam cum să-mi fac din nou intrarea în viața ei. Apoi mi-am dat seama că nu aveam cum s-o fac treptat, dar trebuia s-o fac. Să fiu acolo pentru ea. Și pentru tine. Deși gândul în sine mă speria de moarte, Anna. S-a uitat la mine: Și încă mă sperie. Dar dacă i s-ar fi întâmplat ceva și nici măcar n-aș fi făcut efortul s-o cunosc, nu mi-aș fi iertat-o niciodată. Deja

s-au adunat prea multe lucruri pe care nu mi le pot ierta. În armată, câștigasem o medalie pentru curaj, dar se pare că mă dovedisem un dezertor când venea vorba de familia mea. Am vrut să dau înapoi medalia aceea.

Simțeam că devin mai blândă în ceea ce-l privea. Îl credeam.

–Mă bucur că-mi spui toate astea, i-am zis. Este cam târziu, dar tot îmi pare bine.

–Mai este ceva. Am un prieten aici. El și soția dețin o reprezentanță auto în Maryland. Când ți-am spus că merg la un interviu pentru o slujbă, chiar mă dusesem să vorbesc cu ei.

Mi-am amintit că mă sunase de la interviu. Și că auzisem o voce de femeie râzând în fundal. M-am încruntat, așteptând, întrebându-mă ce voia să-mi spună.

–Cei doi au avut un copil care a murit de leucemie cu mai mulți ani în urmă. Le-am povestit despre Haley înainte să vin aici și mi-au spus că, în cazul în care va fi nevoie, și-ar dori să sponsorizeze ei campania de găsire a unui donator compatibil pentru transplantul medular. Despre asta am vorbit cu ei, în mare. Pentru situația în care se dovedea că Haley ar fi fost nevoită să treacă prin asta. Iar Haley este nevoită. Deci...

–Uau! am exclamat, simțindu-mă vinovată că mă îndoisem de el. Uau!

–Din câte înțeleg, sunt slabe șanse să găsești un donator în modul acesta, dar ideea este că măcar poți să apelezi la un număr mai mare de oameni. Mi-au mai spus și că multă lume se va implica dacă tu și Haley sunteți dispuse să faceți publică situația. Dar nu este neapărat necesar.

Mda, trebuia să iau în calcul această posibilitate. Nu avuseserăm deloc o viață ușoară, toți trei trăiserăm o poveste impresionantă, începând cu dispariția lui Lily și prima confruntare cu această boală nemiloasă a lui Haley. Dar nu eram convinsă că-mi puteam expune copilul în felul acesta.

–Am să vorbesc cu ea, am zis. *Amândoi* o putem convinge. Orice s-ar întâmpla, îți mulțumesc că te-ai gândit la asta. Că ai făcut ce ai făcut.

M-am uitat la un grup de turiști, pregătiți să urce în barcă. Încă eram uluită că Bryan venise cu ideea asta legată de campania de găsire a unui donator. Că fusese în stare să gândească în perspectivă.

–Știi, apropo de Lily..., zise el. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama. Încă... încă mi-e greu să vorbesc despre ea. Știu că, la vremea aceea, erai furioasă pe mine că nu m-am dus la Wilmington să văd dacă îi mergea bine. Crede-mă, mi-aș fi dorit s-o fac, dar nu aș fi putut să te las singură.

Credeam că Lily este în siguranță, dar pe tine te-aș fi putut pierde în orice moment. Te zbăteai între viață și moarte.

–Știu, am răspuns. Știu că, la momentul acela, părea logic să reacționezi așa cum ai făcut-o.

Chiar și așa, mi-aș fi dorit să-și fi dat mai mult silința. Să sune la spitalul din Wilmington mai repede decât o făcuse. Să insiste să afle mai multe informații. *Orice*. Totuși, nu avea de unde să știe că Lily dispăruse. Cine s-ar fi gândit la așa ceva?

–Am simțit că a fost vina mea că a dispărut.

–Eu te-am făcut să simți asta.

Îmi dorisem să-și ceară iertare pentru tot, dar dintr-odată am văzut că și eu purtam o mare parte din vină. Dădusem vina pe el, pentru că nu aveam pe altcineva la îndemână. Eram în comă, internată la Duke University Hospital, iar pe el l-au chemat din Somalia; era firesc să se intereseze mai întâi de mine. Dar când mi-am revenit și ni s-a spus că Lily dispăruse fără urmă, mi-am vărsat nervii pe el, supărată că nu fugise la ea, să verifice dacă totul era în regulă. Reușisem să-l îndepărtez cu atitudinea mea.

–Eram dați peste cap amândoi. Poate că ar fi trebuit să mergem numaidecât la un consilier marital.

– Mie-mi spui? zise el zâmbind. Mai degrabă ar fi trebuit să-i cerem să se mute cu noi din start. Mai sorbi puțin din cafea și întrebă: Vreodată... ai reușit vreodată să descoperi ceva legat de ce s-a întâmplat atunci?

Am clătinat din cap.

– Anchetatorii au fost de părere că a murit, după cum știi, am răspuns. S-au gândit că poate fusese vorba despre vreo eroare medicală și încercau s-o mușamalizeze, dar niciodată nu m-am împăcat cu teoria asta.

La drept vorbind, nici *nu voiam* să accept acea explicație. Am zis în continuare:

– După care au urmat mai multe piste, care însă nu au dus nicăieri. Mi-au dat telefon, la un moment dat, când Haley avea vreo trei ani. Îi sunase o femeie din Carolina de Sud, le spusese că fetița verișoarei ei era, de fapt, Lily. Le-a povestit cum vară-sa a apărut într-o bună zi cu un bebeluș în brațe, se întâmpla cam pe-atunci când s-a auzit de dispariția lui Lily, iar femeii i s-a părut bizară coincidența. Anchetatorii au întrebat-o de ce așteptase atâția ani ca să sune, iar ea le-a răspuns că se temuse să n-o bage în încurcături pe verișoara ei. Dar începuse să creadă că verișoara în cauză abuza de fetiță, așa că n-a mai stat pe gânduri. Și s-a dovedit că, într-adevăr, persoana aceea *chiar răpise* un bebeluș, dar nu era vorba de al meu. De al nostru. „Încă mi-aduc aminte cât de dezamăgită am fost când am primit rezultatele testelor ADN", mi-am zis în gând. Chiar îmi pusesem speranțele în fetița aceea, Bryan. Haley avea aproape patru ani când boala a început să intre în remisie, iar eu abia atunci mi-am permis să mă gândesc și la altceva decât să o ajut să se facă bine; am mers împreună la Wilmington, unde am stat o săptămână. Nu am făcut decât să ne plimbăm pe străzi, eu în permanență cu ochii după vreo fetiță de șapte ani care să semene cu Lily. Am zăbovit pe lângă școli. Ce tâmpenie din partea mea, mai ales că de spitalul în care fusese internată aparținea o mare zonă geografică. Lily s-ar fi putut afla

oriunde. Mă agățam mereu de speranța că cineva care-și dorise cu disperare un copil a văzut că era cel mai frumos bebeluș din spital și a luat-o. Cel puțin, dacă așa s-ar fi întâmplat, mă consolam la gândul că măcar fusese cu adevărat dorită și cineva se îngrijea de ea.

–Eu nici măcar n-am apucat s-o văd.

Pe chipul lui Bryan se citea o tristețe copleșitoare.

–Știu. Eu măcar m-am bucurat de ea câteva ore.

–Haley știe de ea?

–Sigur. Bryan nu era obișnuit cu atâta sinceritate. Cu adevăruri așa de adânci, rostite brusc. Îi luase două luni ca să-și facă puțin curaj și să aducă vorba de Lily. I-am spus de mult timp. Nu cred că avea mai mult de cinci sau șase ani. Ea este o fată mai aparte, Bryan, am zis.

–Știu, zise el zâmbind. E fantastică.

–Poate din cauză că a trebuit să treacă prin atâtea proceduri medicale când era mică, știu și eu?, dar mereu am observat că e cu totul altfel decât ceilalți copii de vârsta ei. Până și s-o găsesc pe Lily tot ea mă ajută.

Păru uimit.

–Ce vrei să spui?

–Este la curent cu ce se ocupă Oficiul pentru Copii Dispăruți. Ea analizează toate pistele care pot să ne ajute cât de cât, caută orice detaliu care ne-ar putea duce la Lily. Uneori, stă cu mine la birou. De două ori am mers împreună în Wilmington ca s-o căutăm pe Lily. Și eu, și ea se pare că purtăm un gol imens în suflet când vine vorba despre asta. A construit chiar și un site, care se numește „Frați și surori ai celor dispăruți".

–Vorbești serios? Singură l-a făcut?

Am încuviințat din cap:

–Se pricepe la computere, la fel ca tatăl ei.

Bryan își lăsă capul pe spate, privind în văzduh, și zise:

–O iubesc. În toți acești ani am trimis bani și cadouri de Crăciun pentru ea, chestii de-astea, dar n-am simțit c-o iubesc. N-am simțit altceva decât vinovăție că eram

un tată de rahat. Acum o iubesc și... îți spun sincer că n-am mai simțit așa ceva niciodată. O emoție atât de puternică. În momentul în care am văzut-o pentru prima oară în camera de la spital, fără păr în cap și vomitând – se uită la mine, cu un zâmbet deopotrivă confuz și duios – n-am vrut decât să fiu eu în locul ei. Să-i dau ei toată sănătatea mea. Să fiu eu bolnav în acel pat.

–Of, da, am spus. Cunosc prea bine sentimentul ăla.

–Sunt foarte supărat pe mine însumi.

Nu voiam să mai aud și alte regrete. Simțisem ani la rând nevoia să le aud rostite, dar acum parcă se evaporase toată ranchiuna.

–Hai mai bine să lăsăm trecutul. Acum ești aici. E momentul să câștigi medalia aceea pentru curaj.

capitolul 23

Tara
Wilmington, Carolina de Nord
octombrie 2010

Credeam că eu am țipat. M-am trezit brusc și am sărit din pat; abia atunci mi-am dat seama că nu pe mine mă auzisem țipând, ci pe Grace. Am dat fuga pe hol până în camera ei, crezând că poate cineva îi făcea rău. Eram pregătită să-i smulg ochii din cap intrusului, cu mâinile goale.

Dar era singură. Stătea în patul ei, în lumina palidă a lunii, legănându-se cu corpul încovoiat; își astupase urechile cu mâinile, de parcă ar fi vrut să blocheze zgomotul propriilor sale urlete.

–Grace! Am alergat la ea și am înconjurat-o cu brațele, ca într-un cocon. Iubita mea! Este totul bine. Am tras-o mai aproape de mine. Ai avut un coșmar. Doar un coșmar.

Mi-aduceam aminte de asta. De cum era când o țineam așa, în brațe, pe vremea când era micuță. Nu-mi părea deloc bine să o știu înspăimântată, dar mă bucuram că o pot strânge în brațe fără să mă respingă.

–Ce s-a întâmplat, draga mea? am întrebat-o. Vrei să-mi povestești?

Obișnuia să-i spună tatălui ei ce visase. Îi povestea totul cu lux de amănunte, iar el o asculta atent, ca și cum ar fi prețuit fiecare detaliu.

Am simțit cum dădea din cap în semn că nu. Mă apucă strâns de braț, apoi îmi dădu drumul, mă prinse iar și iar îmi dădu drumul, făcându-mă să-mi amintesc de clipele

când era doar un bebeluș și o alăptam, iar ea își strângea și își deschidea pumnișorul.

–L-ai visat pe tati? am întrebat-o și mi-am mușcat buza imediat.

Nu-i plăcea sub nici o formă să o iau la întrebări și mi s-a părut că o simt încordându-se în brațele mele.

Dar apoi zise:

–Eu sunt de vină c-a murit Noelle.

Vocea îi era așa de șoptită, încât am crezut că n-am auzit bine.

–Tu ești de vină? am întrebat-o. Gracie, nu! Cum să fie vina ta?

A clătinat din nou din cap.

–Ia zi-mi. De ce crezi una ca asta?

Se retrase din strânsoare, dar nu se îndepărtă, astfel că am rămas aproape una de cealaltă. Când am mângâiat-o pe spate, nu s-a tras înapoi.

–Mi-a trimis un e-mail în ziua în care a murit, zise. Semăna cu ce-mi trimitea de obicei, voia să mă simt vinovată că nu fac voluntariat.

–Așa..., am zis.

–Primisem un e-mail și de la Cleve. Iar în mesajul pentru el îi scrisesem și cât de nesuferită mi se părea Noelle... că mă enerva, i-am scris mai multe chestii nu prea frumoase despre ea. Imediat după ce am apăsat pe „Trimite", mi-am dat seama că-i trimisesem e-mailul chiar ei, nu lui Cleve.

–Oh, nu!

Mă bucuram că era suficient de întuneric, încât să nu vadă că zâmbeam. Și mie mi se întâmplase la fel, și nu doar o dată. Cine nu a pățit una ca asta? Asta nu însemna că nu-mi era milă de Grace, dar și de Noelle, căreia cu siguranță nu-i picase prea bine să primească un e-mail ca acela, din partea unei fete la care ținea mult.

–Toți facem greșeli de genul ăsta cel puțin...

–Apoi s-a sinucis, mă întrerupse Grace. La vreo două ore după aceea, poate chiar la două *minute* după ce a citit mesajul de la mine. A citit toate lucrurile alea îngrozitoare pe care le-am spus despre ea și s-a omorât.

–Nu, Grace. Nu trebuie să te simți vinovată pentru că s-a sinucis. Se poate ca nici măcar să nu fi apucat să citească e-mailul de la tine și, chiar dacă a făcut-o, fii sigură că nu din cauza aia își pierduse mințile. Pe Noelle o supăraseră lucruri mult mai grave, probleme care o măcinau de multă, de foarte multă vreme.

De vreo două zile, și eu aveam probleme cu somnul, de când Emerson îmi arătase scrisoarea pe care o găsise. Cu greu mă puteam gândi la altceva. Mi-o tot imaginam pe Noelle scăpând copilul din mâini. Când? Unde? Cred că s-a simțit îngrozitor. Tot încercam să-mi iau gândul de la episodul acela, dar fără succes. Mi-aș fi dorit să-i pot spune și lui Grace ce se întâmplase, ca s-o eliberez de sentimentul de culpabilitate, dar secretul trebuia să rămână între mine și Emerson, pentru moment. Poate pentru totdeauna.

Însă ca de obicei, îmi venea greu să suport tăcerea care începea din nou să se instaleze între mine și Grace; își revenea treptat din coșmar și am simțit din nou distanța dintre noi.

–Am aflat niște lucruri despre Noelle, am zis, vrând să umplu tăcerea dintre noi și să o mențin aproape de mine. Au existat motive serioase pentru care suferea de depresie și care explică de ce s-a sinucis, draga mea; și crede-mă pe cuvânt că nu au nimic de-a face cu tine. Asta s-ar fi întâmplat indiferent dacă trimiteai sau nu acel e-mail.

–Ce fel de lucruri? Se uită la mine cu o privire aproape circumspectă, iar ochii îi străluceau în lumina lunii.

–Nu pot încă să vorbesc despre asta. Eu și Emerson încercăm să ne dăm seama de ce Noelle era cu nervii la pământ. Am ajuns la concluzia că s-a petrecut ceva cu Noelle... cu mult timp în urmă, iar asta...

–Adică a fost molestată sau ceva de genul ăsta?

–Nu. Nimic de genul ăsta.

Nu trebuia să deschid subiectul. Era foarte probabil să nu pot fi niciodată în stare să-i dezvălui lui Grace ce știam despre Noelle. Nici eu nu cunosc toate amănuntele, dar ți-am spus asta ca să te simți mai ușurată. Tot ce trebuie să știi este doar că nu ai avut absolut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat cu Noelle. Bine?

Dădu ușor din cap și se întinse să se culce.

–Poți să dormi?

–Da, sunt bine.

Se cuibări mai bine, se înveli cu plapuma și se întoarse cu fața la perete. Am simțit un val de răceală acolo unde stătuse lipită de mine cu doar câteva secunde în urmă. N-aș fi vrut să plec. Am mângâiat-o pe umăr. Am masat-o.

–Nu te duci la lucru azi după-amiază? am întrebat-o.

–Nu. Mâine.

–Ne întoarcem împreună acasă, atunci.

–Mă aduce Jenny cu mașina.

Deși am avut o ușoară ezitare, am spus:

–Se vede că ești încă afectată. Semeni așa de mult cu tatăl tău, draga mea. Ai tendința să întorci lucrurile pe toate părțile, și nu-ți face bine. Poate că în noaptea asta ar fi mai bine să ne...

–Mamă! Vreau *să dorm*! zise ea, întorcându-se pe spate și, cu toate că nu-i vedeam prea bine expresia feței, mi-am dat seama că mă fulgera cu privirea.

–Bine, am îngăimat, zâmbind melancolic. Ea abia ce-mi întinsese un deget, iar eu i-aș fi luat toată mâna. M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz. Te iubesc, i-am spus. Somn ușor!

În după-amiaza aceea, când am intrat în casă după ce m-am întors de la școală, am văzut că beculețul de la telefonul fix din bucătărie clipea. Era Ian.

„Bună, Tara", spunea el. Apoi a râs scurt. „Îți mărturisesc că, de fiecare dată când aud vocea lui Sam în mesajul de întâmpinare, am un mic șoc. E totuși drăguț. Mă bucură să-i mai aud vocea. Voiam doar să văd ce mai faci. Sper că sunteți bine, tu și Grace".

Am închis telefonul.
Mda.

Ca să fiu sinceră, uitasem complet că Sam fusese cel care înregistrase mesajul de întâmpinare. Parcă îmi atrăsese Emerson atenția cu privire la acest aspect, la scurt timp după moartea lui; dar, la momentul acela, și dacă mi-ar fi spus cineva că am o casă mov, mi-ar fi intrat pe-o ureche și mi-ar fi ieșit pe cealaltă. Se pare că, de atunci, nu mai îndrăznise nimeni să mă atenționeze în această privință. Cu excepția lui Ian, care o făcuse într-un mod politicos.

Mi-am scos telefonul mobil din geantă și-am formatat numărul de fix. Telefonul de pe blatul din bucătărie sună de patru ori, în timp ce eu îmi mușcam buza, așteptând. După care se auzi mesajul de întâmpinare:

„Hei, salutare! Ați sunat la Sam, Tara și Grace și vă rugăm să ne lăsați un mesaj! Pa-pa!"

Ai fi zis că Sam se află în camera de-alături.

Pentru o clipă, am rămas cu ochii pironiți la telefonul pe care-l țineam în mână, după care m-a pufnit plânsul și am început să strâng telefonul la piept. M-am așezat pe taburetul de lângă corpul de bucătărie din centrul bucătăriei și am început să plâng cu sughițuri; lacrimile se adunaseră într-o mică băltoacă pe bufet. Crezusem că îmi secaseră toate lacrimile și că se încheiase perioada asta – etapa asta, de cufundare într-o durere de nedescris, care îmi ofilea sufletul –, dar se pare că nu.

Mi-a luat douăzeci de minute să-mi revin cât de cât. După aceea, m-am uitat din nou la telefon, de data asta

hotărâtă. Trebuia să schimb mesajul. Problema era că nu știam cum să fac asta.

Totodată, mă întrebam ce părerea ar fi avut Grace despre asta. Mi-am adus aminte cum reacționase în momentul în care intrase în dormitorul meu și al tatălui ei și văzuse că împachetasem toate hainele lui Sam în saci de gunoi negri, cu destinația Goodwill[1]. Se întâmplase la două săptămâni după moartea lui, când simțisem nevoia acută să scap de toate hainele lui, gândindu-mă că nu mai avea cum să le poarte vreodată.

Auzisem că unele femei păstrau hainele soțului și ani la rând după decesul acestuia, dar mi se frângea inima de fiecare dată când, dimineața, vedeam în șifonier rafturi întregi cu pantaloni și treninguri, iar pe umerașe, costumele și cămășile lui.

–Vrei să-l ștergi din viețile noastre! zbierase Grace la mine, când văzuse sacii cu haine.

Încercasem s-o iau în brațe – aș fi vrut să plângem *împreună* –, dar mă respinsese și se refugiase în camera ei. M-am gândit atunci „Lasă, mâine va vorbi cu mine", dar iată că trecuseră sute de „mâine" și rămăsese la fel de distantă. De ce, până la urmă, făcusem *așa ceva?* Fusese o reacție normală? Crezusem că o să-mi fie mai ușor să nu mai văd hainele lui în dulap în fiecare dimineață. Nu luasem în calcul că-mi va veni cu atât mai greu să văd golul pe care hainele lui îl lăsaseră.

Am ridicat telefonul și am apăsat pe câteva butoane, încercând să-mi dau seama cum pot face să schimb mesajul de întâmpinare. Oricum, Grace probabil că nici n-avea să observe această schimbare. Nu folosea niciodată telefonul fix.

Grace intră în bucătărie chiar când ascultam instrucțiunile. Am tresărit. Nici nu-mi dădusem seama că ajunsese

[1] Organizație nonprofit care acționează în sprijinul persoanelor cu dizabilități, lipsite de educație sau fără experiență de lucru (n.tr.)

acasă înaintea mea și speram să nu mă fi auzit plângând în hohote. Încă de la bun început, simțisem că trebuie să fiu cu capul pe umeri și puternică pentru ea. Am închis repede telefonul, nevrând să schimb mesajul de față cu ea.

–Ce faci? întrebă, stând de cealaltă parte a insulei din bucătărie, privind suspicioasă telefonul.

–M-am gândit că a venit vremea să schimb mesajul de întâmpinare, dar nu mai știu cum se face, am recunoscut.

–Vrei să spui, să-i ștergi vocea lui tata.

Am încercat să-mi dau seama dacă mă acuza de ceva.

–Da. Mi s-a părut că e momentul potrivit, am spus.

S-a uitat la telefonul din mâna mea, în loc să se uite la mine.

–Presupun că așa este. A întins mâna spre aparat. Pot s-o fac eu, dacă vrei.

–Aș aprecia dacă ai face-o.

Apăsă cu dexteritate pe mai multe butoane, apoi zise:

–Salut, sunt Grace. Întinse receptorul către mine, iar eu m-am uitat nedumerită la el, neștiind ce trebuia să fac. Îmi aruncă o privire care părea să spună „Toantă mai ești!", apoi apăsă pe un buton și zise:

–Când eu spun „Salut, eu sunt Grace", tu trebuie doar să adaugi „iar eu sunt Tara", și gata, închei eu mesajul. Ai înțeles?

–Da, bine.

M-am dat mai aproape de ea, cât să ni se atingă capetele. Simțeam parfumul șamponului cu care se spălase pe păr. Îmi era tare dor de mirosul acela. Am simțit un gol în stomac.

–Salut, eu sunt Grace.

–Iar eu sunt Tara.

–Lăsați-ne un mesaj, zise ea și închise telefonul. Gata.

–Mulțumesc mult, am spus zâmbind.

–Cu plăcere.

Luă un măr din fructiera de pe bufet și se îndreptă spre hol. Aș fi vrut s-o opresc. Să o fac să mai rămână cu mine

în bucătărie. „Ai reușit să adormi la loc după visul urât de noaptea trecută?", aș fi întrebat-o. „Povestește-mi cum ți-a mers azi! Ce profesor îți place mai mult semestrul ăsta? Cu Cleve ai mai vorbit în ultima vreme?" Dar am făcut un efort să-mi țin gura, pentru că, oricât de nesemnificativ ar părea, ceea ce tocmai se întâmplase între noi mi se părea magie pură și n-aș fi vrut să stric momentul.

capitolul 24

Grace

Abia îmi puteam ține ochii deschiși la oră. Lucram la revista liceului și stăteam în fața computerului, redactând unul dintre cele mai plictisitoare articole pe care le văzusem vreodată.

Eu mă ocupam de rubrica referitoare la „cluburi și organizații", iar domnișoara Parker a dus multă muncă de lămurire până m-a convins să coordonez partea asta, mai ales că era o funcție importantă, iar mie nu mi se părea că m-aș fi potrivit vreodată. Totuși, se dovedise a fi destul de ușor.

Nu trebuia decât să corectez ceea ce scriseseră așa-zișii mei subalterni și aș fi putut face asta și-n somn. Inițial, domnișoara Parker ar fi vrut să găsesc anunțuri și reclame de pus în revistă. Voia să iau legătura cu cât mai mulți patroni de magazine și să „îi duc cu zăhărelul", ca să-i conving să apară în publicația noastră. Nu, mulțumesc. Mă simțeam mult mai în largul meu în fața monitorului. Totuși, azi, dacă în minutele următoare nu reușeam să dau peste ceva mai interesant decât „Harnicii lucrători care se ocupă de newsletterul Hunter's Weekly elaborează planul general", mai mult ca sigur aveam să adorm.

Abia dacă mai reușeam să dorm nopțile. Stăteam dinadins trează, de frică să nu am din nou coșmaruri. Ce bine-ar fi fost să existe o garanție că, dacă adormeam, n-o să am coșmaruri! Ar trebui să inventeze cineva o pastilă care să te ajute să nu visezi. Cu siguranță că ar câștiga milioane. Cel mai rău fusese cu o noapte în urmă, când visasem că mă urmărea cineva prin școală, ținând

un topor în mână. La un moment dat, când am dat colțul, mi-a apărut în fața ochilor Noelle, atârnată de o sfoară și cu ochii bulbucați. Am încercat să țip după ajutor, dar parcă rămăsesem fără glas. M-am trezit văitându-mă – „ajutor, ajutor" – dar cu o voce sugrumată, subțire, care m-a făcut să mă rușinez chiar dacă nu mă auzea nimeni. După care a apărut mama și, ca de obicei, a încercat să mă consoleze, spunându-mi că nu din vina mea se sinucisese Noelle, că era vorba de un secret întunecat și îngrozitor din trecutul ei, dar sunt sigură că nici e-mailul pe care i-l trimisesem din greșeală n-o ajutase prea mult. Am întrebat-o pe Jenny dacă auzise despre ceva neobișnuit legat de Noelle, dar nu știa nimic.

Înainte să moară tata, nu visasem urât decât de câteva ori în viața mea. El obișnuia să vină la mine în cameră și să mă aline. Sau, cel puțin, eu așa îmi aminteam. Și-atunci îmi fredona un cântecel stupid, pe care îl născocise pentru mine:

„Gracie e o bombonică, e un ursuleț frumos,
Îșt iubește ursulețul; Gracie e trandafirul meu roz.
E năzdrăvană, sare uneori prin casă,
E un îngeraș fără aripi, cântă și dansează".

Îmi spunea cântecelul ăsta în fiecare seară, când venea să mă învelească. Cânta blând, în șoaptă. Niciodată nu vorbea tare și teatral, ca mama. Obișnuia să-l cânte chiar și de față cu prietenii mei, punându-mă în situații cam penibile. Se întâmplase și de față cu Cleve, căruia i se păruse drăguț, sau cel puțin așa-mi spusese mie. Aș fi dat orice să mă simt iar jenată ca atunci. Mi-aș fi dorit să-l cânte la nunta mea, într-o bună zi. Poate chiar și copiilor mei. Cât de nedreaptă este viața!

Dacă tati ar fi fost cel care a intrat la mine în cameră noaptea trecută, i-aș fi povestit visul meu urât. Dar mamei nu i-aș spune în veci. Mi-ar spune să revin cu picioarele

pe pământ, să dau probă pentru vreo piesă sau să fiu mai activă. *Să iau măsuri*. Nu știu. Cu siguranță, mi-ar zice niște lucruri care nu mi-ar fi de nici un ajutor, ci doar ar reuși să mă enerveze.

După ce mama s-a întors la ea în cameră, m-am trezit și i-am trimis un e-mail lui Cleve, în care îi povesteam visul. I l-am povestit în detaliu. După care, ieri de dimineață, mi-am verificat e-mailul pe telefonul mobil, în timp ce mă aflam în mașină la Jenny în drum spre școală, dorindu-mi un răspuns de la el. Într-un târziu, am primit un e-mail de la el, chiar înainte să închid telefonul și să intru în școală. „Vai, ce nasol!", îmi scrisese.

„Mda, la fel și mesajul tău", mi-am zis.

Îmi era dor de acel Cleve pe care-l știam eu. Noul Cleve, studentul, era cu totul altfel.

Domnișoara Parker ieși din sala de clasă și am profitat de asta ca să deschid un alt dosar salvat în computer. Conținea fotografii din publicațiile de anul trecut; am început să caut prin ele, încercând să dau de poza care-mi plăcea cel mai mult, una în care Cleve juca baschet. Nu știu cum, dar am ajuns la secțiunea cu fotografii din categoria „club", nu „sport", așa cum îmi propusesem, iar ochii mi-au picat pe o fotografie cu Mattie Cafferty și mama mea. Articolul purta titlul „Doamna Vincent și Mattie Cafferty în *South Pacific*[1]. M-am uitat la mama, cum o ținea pe Mattie de umeri. Ce falsă mi se părea Mattie! Cât de încrezută!

Am vrut să-i arăt poza și lui Jenny. Era cu Devon, stăteau amândoi jos, la capătul unui șir de computere. Îmi venea să-i spun „Doamne, cât o urăsc pe nemernica asta!"; ea mi-ar fi spus atunci să șterg din baza de date absolut orice poză pe care aș fi găsit-o cu ea, chiar dacă știa că n-aș fi făcut-o niciodată. Dar când m-am uitat la Jenny, mi-am

[1] Musical bazat pe colecția de povestiri a lui James A. Michener, intitulată *Tales of the South Pacific*, publicată în 1947 (n.tr.)

dat seama că era complet absorbită de Devon. Doar se făceau că lucrează. Nu că și-ar fi trimis bilețele, dar vorbeau mereu unul cu celălalt. Văzându-i zâmbetul lui Jenny, mi-am dat seama că se străduiau amândoi să nu izbucnească-n râs. Mă bucurasem sincer pentru Jenny când se cuplase cu Devon, dar atunci eram și eu cu Cleve și puteam ieși toți patru. Acum însă, îmi venea din ce în ce mai greu când îi vedeam împreună. Nu că nu m-ar fi întrebat dacă voiam să ies cu ei, căci o făceau, dar mi se părea că doar încearcă să fie amabili. Mi-era dor de vremurile trecute. Din toate punctele de vedere îmi era dor.

M-am uitat din nou la fotografia de pe monitor, cu mama și Mattie. Aș fi putut s-o șterg, dar n-aș fi șters și momentul imortalizat în poză, când mama lăsase impresia că o descoperise pe următoarea Julia Roberts. Mi-ar fi fost imposibil s-o șterg pe fata care-mi omorâse tatăl.

N-aș fi putut să schimb niciodată ceea ce se întâmplase, oricât de insistent aș fi apăsat pe tasta „Șterge".

capitolul 25

Emerson

Bucătăria de la *Hot!* era cu mult mai curată decât cea de-acasă. Iar asta din cauză că cei de la Protecția Consumatorului nu și-ar fi făcut niciodată apariția la mine acasă, dar puteau să intre țanțoș în cafenea în orice moment.

Obținusem 99 de puncte din 100 posibile și îmi propusesem să ating cota maximă; tocmai de aceea o pusesem pe Jenny să curețe mașina de gheață și să șteargă atent tejgheaua în seara asta, și de-abia după aceea îi dădusem voie să plece.

–Să știi că după ce termin aici merg direct la bibliotecă, Jenny, am zis, uitându-mă în frigider ca să mă asigur că aveam tot ce mi-ar fi trebuit în dimineața zilei următoare. Vezi că a mai rămas niște mâncare de dovlecei cu ardei iute. Vrei s-o iei acasă și s-o încălzești diseară, pentru tine și pentru tati?

Jenny își ridică privirea și întrebă:

–Ce, tu nu vii acasă diseară?

Parcă i-aș fi zis că aveam de gând să mă duc pe Lună, așa îmi vorbise. Nici nu mă mira: în afară de serile când ieșeam cu Tara, și-așa destul de rar, mereu eram acasă la ora cinei. Numai că aveam alte planuri pentru seara asta. Din păcate, a trebuit să mint.

–Am nevoie de niște rețete noi cu soiul de roșii *heirloom* și trebuie să fac muncă de cercetare, vreau să îmbogățesc meniul pentru prânz. Nu prea găsesc ce-mi trebuie pe Google, dar la bibliotecă n-ar trebui să fie probleme.

Am făcut bine să nu dau prea multe explicații. Jenny și-a pierdut de tot interesul numai la auzul cuvântului

„cercetare". A mers și la Ted, când i-am îndrugat aceeași poveste. Pe el l-am pierdut încă de la „roșii *heirloom*". Și aveam senzația că nu o să mă opresc aici cu minciunile față de familia mea. Cel puțin, nu până să descopăr adevărul. Mi-am dat jos șorțul, l-am agățat în cuierul din dreptul ușii laterale și am întrebat:

–Deci e totul în regulă? Te ocupi tu de masa de seară?

–Păi, da. Pulverizând iar niște soluție de curățat tejgheaua, a început din nou să o șteargă asiduu. Dar să știi că aș dori să vorbim despre slujba mea. Vreau să lucrez mai puțin, zise Jenny.

–Da, cu toții ne-am dori asta, am zis râzând.

Nici nu s-a uitat la mine și mă întrebam dacă se aștepta să o mușt ruluiesc. Ca să fiu sinceră, nu aveam mare nevoie de ea în perioada asta. Împreună cu celelalte chelnerițe și Sandra, pe care o numisem în funcția de manager, reușeam să ne descurcăm fără probleme cu localul. Totuși, Jenny avea nevoie de bani, și chiar ne era de mare ajutor în zilele în care lucra.

–Vorbesc serios. Mută prăjitorul de pâine ca să șteargă sub el. Am încercat să-mi amintesc când făcusem asta cu cel de-acasă. Mai ales că acum mă ocup mai mult de programul pentru bebeluși, de când Noelle, știi tu... nu mai este, zise ea, ridicând din umeri.

–Și vrei să petreci mai mult timp cu Devon.

Jenny schiță un zâmbet și se înroși, de parcă aș fi prins-o cu mâța-n sac.

–Păi, nu se prea poate spune că acum am timp liber.

Era îndrăgostită lulea de băiatul ăsta. Iar eu fusesem atât de prinsă cu ale mele, încât nici nu observasem ce se întâmpla în viața ei.

–Mai puține ore lucrate înseamnă mult mai puțini bani de buzunar, i-am spus, în timp ce așezam în dulap castroanele care fuseseră lăsate să se usuce în suportul de vase.

–Știu.

–Vorbește cu Sandra și întocmiți alt program, vom vedea apoi cum merge.

Jenny era un copil bun. Semăna cu mine în multe privințe. Genul de persoană care se înțelege cu toată lumea și are mulți prieteni. Poate că nu era ce mai ambițioasă persoană din lume, dar, sincer, am fost întotdeauna de părere că era mai important să fii considerată agreabilă decât plină de succes. Eram conștientă că mulți experți ar fi susținut contrariul, dar nu-mi păsa. Mereu am vrut să mă înțeleg bine cu cei din jur. Ai ceva împotrivă? Iar Jenny chiar părea iubită de toți cei din jur, fie că erau copii sau oameni în toată firea.

Mă bucuram că reușisem să cresc un astfel de copil, și nu unul care ar fi fost în stare să calce pe cadavre ca să ajungă în vârf.

Nu ieșise cu prea mulți băieți, dar toți foștii ei prieteni păreau la fel de drăguți. Nu avusese nici o relație prea serioasă, cel puțin din câte știam eu, iar asta mi se părea OK. Dar poate că lucrurile stăteau altfel în cazul lui Devon. Vara trecută, când ieșeau toți patru, cu Grace și Cleve, mă bucuram să-i văd împreună. Mi se părea că sunt mai în siguranță, fiind mai mulți, dar poate că doar mă încurajam singură.

–Grace este mai bine? am întrebat, închizând ușa dulapului.

–Referitor la Cleve, adică?

–Cred că e mai greu pentru ea, dat fiind că tu și Devon încă sunteți împreună.

–Hmm..., făcu Jenny, ridicând din umeri. Este cam supărată. Iar Cleve se comportă ca un cretin.

–Ei bine, eu îl înțeleg. Probabil că vrea să se bucure de anii de facultate, de gustul libertății, fără să se simtă constrâns în vreun fel, am spus, scoțând din frigider mâncarea de dovlecei cu ardei iute, pentru ca nu cumva Jenny să o uite.

–Nu la asta mă refeream. Pot să înțeleg chestia asta. Ci la felul în care se comportă acum. Mereu îi răspunde la mesaje și îi trimite e-mailuri, iar asta îi dă speranțe, o face să creadă că vor fi din nou împreună, cât de curând.

–Hm, am răspuns. Asta nu-i deloc bine.

–Adică, ea face mereu primul pas. Îi trimite câte un mesaj sau ceva. Dar el îi răspunde, făcând-o să creadă că încă ține la ea.

–Sunt convinsă că *așa și este*.

–Dar nu în felul în care și-ar dori ea. Mie mi se pare un pic răutăcios, se pronunță Jenny, punând soluția de curățat în corpul de sub chiuvetă și șervetele de hârtie în coșul de gunoi.

–Ghinionistă mai e fata asta! Am băgat caserola cu mâncare într-o plasă de cumpărături. Mai întâi s-a întâmplat accidentul cu tatăl ei, iar apoi chestia cu Cleve.

Biata Grace! Fusese așa de apropiată de Sam! O invidiam pentru asta. Ted și cu Jenny nu fuseseră niciodată atât de apropiați ca Sam și Grace.

–Îmi pare rău pentru ea, am adăugat.

–Și mie. Jenny se spălă pe mâini la chiuvetă și apoi se șterse cu un prosop de hârtie. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi să moară tata, mami. Și-așa e destul de greu, cu Noelle, care nu mai e printre noi, și străbunicul, internat într-un ospiciu, zise ea

–Știu, draga mea.

Una dintre asistentele de la azil mă sunase chiar în dimineața aceea. Îmi spusese că bunicul voia să mă duc singură la el data viitoare. Fără Jenny sau Ted. Nu știam de ce, dar aveam să-i respect dorința, desigur. Aș fi făcut orice pentru el.

M-am apropiat de Jenny, i-am dat la o parte părul care îi acoperea aproape complet ochiul drept și am sărutat-o pe frunte.

–Te iubesc, i-am spus.

–Şi eu pe tine. Scuturǎ din cap, iar pǎrul îi cǎzu din nou peste jumǎtate din faţǎ. Apoi s-a uitat la geanta de pe tejghea: Gata, închidem? întrebǎ ea.

–Mda. Am luat-o de umeri, gândindu-mǎ cǎ o sǎ-i duc lipsa dacǎ urma sǎ lucreze mai puţine ore la cafenea. Şi... cât de serioasǎ e treaba cu Devon? am întrebat-o.

–Nu foarte serioasǎ, mi-a rǎspuns.

Am simţit cǎ între noi s-a ridicat brusc un zid invizibil, semn cǎ trecuse momentul de apropiere afectivǎ dintre mamǎ şi fiicǎ. Iar în seara aceasta, nu aveam cum sǎ-l mai înlǎturǎm. Îmi rǎmâneau în suflet aceste scurte momente petrecute alǎturi de ea; acum, trebuia neapǎrat sǎ dau de Anna, de femeia care nici nu apucase sǎ-şi cunoascǎ propria fiicǎ din cauza a ceea ce fǎcuse Noelle.

M-am aşezat în faţa unui computer de la bibliotecǎ, am deschis pagina de website a NCLive[1] şi am tastat parola care mi s-a dat la biroul de recepţie. Acasǎ, când am tastat pe Google „Anna", „bebeluş", „Wilmington" şi „spital", au fost generate o sumedenie de pagini cu totul nefolositoare. Speram sǎ gǎsesc ceva mai util prin intermediul NCLive.

Conform ultimelor însemnǎri fǎcute de Noelle în registrele ei, ultimul bebeluş pe care-l moşise fusese un bǎieţel, deci ne înşelaserǎm crezând cǎ renunţase la ocupaţia de moaşǎ imediat dupǎ „accident". Doar dacǎ nu cumva evitase sǎ treacǎ în evidenţele ei acel episod cu naşterea nefericitǎ. Încercam sǎ dau de acel articol de ziar la care se referise Noelle în scrisoarea pe care începuse s-o scrie pe 8 iulie, 2003. Poate cǎ era imposibil, dar trebuia sǎ încerc.

Mi-a luat ceva vreme şi a trebuit sǎ cer ajutorul unei bibliotecare, dar în cele din urmǎ am descoperit motorul de cǎutare al cotidianului *Wilmington Star*. Noelle nu menţionase în scrisoare *când* vǎzuse articolul în care se vorbea despre Anna. NCLive nu conţinea apariţii ale

[1] Seviciu care permite accesul la nenumǎrate surse de informaţii în format digital oferite de ziare, reviste, cǎrţi, enciclopedii etc. (n.tr.)

cotidianului *Star* de dinainte de aprilie, 2003, deci speram ca articolul să fi apărut mai târziu. Poate că apăruse chiar pe 8 iulie, și de aceea Noelle începuse scrisoarea atunci.

Plină de optimism, am hotărât să încep prin a căuta articole care să conțină numele „Anna" în edițiile din lunile iunie și iulie ale anului 2003. Cât de multe ar fi putut să fie? Cincizeci și șapte, nici mai mult, nici mai puțin. Parcă fusesem bombardată cu numele acesta. Am încercat să trec prin filtru articolele – necrologuri, rezultatele unor curse de atletism, un șerif cocoșat, vreo două nașteri. Am încercat să mai filtrez puțin rezultatele, căutând femei care să fi avut vârsta obișnuită pentru a naște copii pe vremea când Noelle încă era moașă. Am dat peste o Anna care câștigase titlul pentru cea mai frumoasă grădină, peste o alta, de douăzeci și șapte de ani, care participase la Olimpiada Specială (pentru oamenii cu dizabilități) și peste una care furase bere dintr-un magazin. Mi-am notat numele celei care câștigase titlul pentru Grădina Lunii – Fischelle –, pentru că mi se păruse singura care se apropia cât de cât de ceea ce căutam. Locuia în Midtown. Mi-am închipuit-o dedicându-se trup și suflet grădinii ei, încercând să umple cumva golul pe care i-l lăsase în suflet pierderea unui copil.

Am căutat-o pe Google. Exista, într-adevăr, o Anna Fischelle care locuia în Wilmington, numai că, din ce mi-am dat seama citind pe website-ul celor de la Pagini Albe, avea în jur de șaizeci și opt de ani.

Am mai făcut o încercare, căutând în ziarul de Wilmington vreun articol care să conțină termenii „spital", „bebeluș" și „dispărut", dar nici un rezultat nu a fost mulțumitor. M-am lăsat pe spate, uitându-mă la monitor.

Trebuia să mă pun pe treabă. Noelle era ahtiată după știri. La un moment dat, se abonase la *New York Times*, care îi era livrat în fiecare dimineață, dar asta se întâmpla cu mulți ani în urmă, înainte ca ea să înceapă să citească varianta online. Știam că citea online și *Washington Post*,

pentru că se plângea mereu că devenise prea conformist. Dar tot îl citea. Se bucura de câte ori avea ocazia să critice aspru toți savanții care o enervau.

Mai întâi am încercat în *Post*, căutând știri despre Anna între 1 și 8 iulie 2003 – s-au generat rapid zece pagini, conținând 202 rezultate. Mi-am ridicat privirea în tavan. Se pare că n-aveam sorți de izbândă. Părea o prostie să caut în *Post*, iar în *New York Times* ar fi fost cu-atât mai absurd. Bebelușul fusese luat dintr-un spital din *Wilmington*. Aproape sigur că ar fi apărut ceva în ziarul de Wilmington. Eram pe punctul să mă întorc la *Star*, când mi-au picat ochii pe titlul ce răsărise pe la jumătatea paginii cu rezultate: „Poliția susține că a acționat corespunzător în cazul dispariției fetiței de trei ani". M-am uitat fix la titlu, absorbită de cuvântul „dispariție". Dar n-ar fi avut cum să fie acela articolul. Copilul pe care-l luase Noelle era un nou-născut. Poate din cauză că mă simțeam pierdută într-o mare de rezultate și nu știam ce altceva puteam să fac, dar am dat clic pe titlul respectiv și am început să caut în articol numele „Anna".

Pe 3 iunie 2003, o fetiță din Maryland dispăruse dintr-un camping din Shenandoah Valley, unde se afla în vacanță cu părinții ei. Se pare că se iscase o controversă privind felul în care poliția tratase cazul și, în punctul acesta, apărea numele de Anna. L-am descoperit chiar în ultimele fraze: „Anna Knightly, purtătoarea de cuvânt a Oficiului pentru Copii Dispăruți, a intervenit în favoarea poliției. «Nu am fi procedat corect dacă ne rezumam la a raporta dispariția prin sistemul AMBER[1], dând doar o descriere fizică a copilului», a declarat aceasta".

[1] Programul de alertă AMBER (*America's Missing Broadcast Emergency Response*) reprezintă un parteneriat voluntar între autorități și presa electronică, permițând imediata difuzare a buletinelor de urgență de îndată ce poliția semnalează cazuri de dispariție. Inițiat în 1996, după dispariția lui Amber Hagerman, o fetiță de 9 ani care, ulterior, fost găsită moartă, sistemul acționează în toată America și în Toronto, Canada. (n.tr.)

Nu se poate să fi fost vorba de Anna pe care o căutam eu, dar am zis să încerc, așa că i-am tastat numele pe Google. Se pare că existau mai multe Anna Knightly decât estimasem eu: una creștea câini, alta administra un blog în care-și etala goblenurile lucrate manual, una era profesoară și tot așa. Am mai adăugat și cuvântul „dispărut" în motorul de căutare și imediat mi-a apărut un articol pe care nici nu știam că-l caut.

Apăruse în *Washington Post* pe data de 14 septembrie 2010 – când Noelle își luase viața –, iar titlul era: „Oficiul pentru Copii Dispăruți are o nouă conducere". Articolul era unul scurt și la obiect.

> *Anna Knightly a fost numită în poziția de directoare a Oficiului pentru Copii Dispăruți. Domnișoara Knightly colaborează cu această instituție încă din 2001, motivată fiind de dispariția propriei fiice nou-născute, care și-a pierdut urma pe când se afla într-un spital din Carolina de Nord. Din acel moment, a făcut nenumărate demersuri pentru ca părinții și copiii lor dispăruți să se regăsească într-o bună zi.*

M-am rezemat de spătarul scaunului, simțind cum o nădușeală bruscă și rece ca gheața mi-a inundat tot corpul. Până atunci, parcă îmi tot spuneam că jumătatea de scrisoare a lui Noelle nu era decât un vis urât. Cu greu mi-o puteam închipui furând chiar și un pachet de gumă, darămite un nou-născut. Nu mi-o puteam imagina trăindu-și viața în minciună. Și, cu toate acestea, iată că așa se întâmplase. Găsisem dovada.

Acum, mă întrebam: ce trebuia să fac mai departe?

capitolul 26

Noelle
Wrightsville Beach, Carolina de Nord
1989

–Hei, fetelor de la Galloway, uitați care e contribuția mea la cina de diseară, zise Sam, stând în dreptul ușii din spate a căsuței cu vedere spre ocean.

Însoțită de Emerson și Tara, Noelle traversă livingul în care plutea un miros de stătut și se uită curioasă în găleata pe care o ținea Sam. Patru pești amărâți, cu solzi argintii, erau pe fundul găleții.

–Uau, super! exclamă Tara.

–Ce sunt ăștia? întrebă Emerson.

–Pești, zise Sam, rânjind mândru.

Emerson îl plesni în glumă peste mână:

–Ce fel de pești?

–Cui îi pasă? zise el râzând.

Erau toți patru la mare pentru două zile, iar pielea lui Sam căpătase o frumoasă nuanță de caramel catifelat, iar ochii-i erau de un albastru senin.

Noelle observă că cel puțin unul dintre pești încă mai trăia și se străduia să respire. Se cutremură și, ridicând ochii de la găleată, îl privi fix pe tânăr:

–Ești o bestie, Sam.

Acesta aruncă și el un ochi în găleată și spuse:

–Mă îndoiesc că au suferit prea mult.

Spunând acestea, deodată păru și el puțin îngrijorat, iar asta o mișcă pe Noelle. Sam era, totuși, sensibil.

Se aplecă și-i dădu Tarei o sărutare pe obraz, apoi zise:

–Lăsați că fac eu curățenie aici, am vrut doar să mă dau mare înainte.

Reședința de vară, situată chiar pe plaja din Wrightsville Beach, era mică, lipsită de formalitate și perfectă pentru ei. Tara și Emerson stăteau în cel mai mare dormitor, iar lui Emerson îi revenise cea mai frumușică dintre camerele mici. A sugerat ca ea și Noelle să tragă la sorți cine s-o primească, dar Noelle i-a spus din start că putea s-o ia. Ar fi făcut orice pentru Emerson. I-a spus că, pentru ea, nu conta în ce cameră stătea, și chiar acesta era adevărul.

Se bucura că avea ocazia să fie la mare împreună cu prietenele pe care și le făcuse în ultimele zece luni. Legătura ei cu ele nu era la fel de strânsă ca aceea dintre Tara și Emerson, care se apropiaseră mult, fiind ambele în primul an și, pe deasupra, colege de cameră. Ea era cu trei ani mai mare și fusese asistent rezident tot anul, dar asta nu o împiedicase să găsească în aceste două fete mai tinere cele mai apropiate prietene pe care le-a avut vreodată. Inițial, fusese îngrijorată, pentru că nu i-ar fi plăcut ca fetele să creadă că se insinuează în viețile lor ca o intrusă. Cu timpul însă, și-a dat seama că ele chiar țineau la ea. O acceptaseră cu tot cu micile ei ciudățenii și nu mulți oameni ar fi făcut asta.

Din unele puncte de vedere totuși, era mai apropiată de Sam.

Pe la începutul anului, se dovedise că asistent la cursul ei de Legislație Medicală era nimeni altul decât Sam. Tot cu această ocazie, Noelle descoperi că tânărul nu era doar un chip drăguț. În vreme ce profesorul de la curs părea mai degrabă interesat să-i învețe pe studenți cum să evite să fie dați în judecată, în calitate de membri ai personalului medical, Sam părea mai degrabă preocupat de starea potențialilor pacienți, iar lui Noelle îi plăcu asta la nebunie. Astfel, Sam ajunse să facă parte din viața ei atât la cursuri, cât și în afara lor. Își formaseră

un obicei din a se întâlni în cafeneaua de la centrul studenţesc când aveau câte-o pauză după cursuri; atunci, fata îi povestea despre pacienţii de care se îngrijea la cursurile practice, iar Sam se arăta de-a dreptul fascinat. Şi veşnic empatic. Noelle crezuse dintotdeauna că avocaţii sunt un soi de pungaşi calculaţi, care făceau în aşa fel încât să deformeze adevărul în avantajul propriilor clienţi, dar Sam nu avea să fie niciodată aşa. Spera ca dreptul să nu-i schimbe gândirea şi comportamentul. Urma să meargă la facultate din toamnă, iar Noelle îl avertiza cel puţin o dată pe săptămână să nu-şi uite valorile, la fel cum nici ea nu şi le uitase pe ale ei în timpul şcolii de asistente.

Ocazional, conversaţiile lor divagau de la sfera profesională spre cea personală, iar ea se trezea mărturisindu-i lucruri pe care altădată le-ar fi ţinut doar pentru sine.

Îi vorbise despre plecarea tatălui ei. Despre meseria de moaşă a mamei. Acolo, la cafenea, îi menţionase pe toţi bărbaţii din viaţa ei cu care se culcase, dar şi pe cei care o doriseră şi pe care îi refuzase, fiindcă nu-i treziseră interesul.

–Ţie îţi plac ăştia mai ţăcăniţi, atunci, i-a spus el.

–Ce vrei să spui?

–Mă refer la cei cu care te-ai culcat. Arătă spre unul dintre ei, care stătea la o masă din apropiere; era aplecat asupra unei cărţi şi-şi ţinea într-o parte părul împletit, lung până la brâu. Nu sunt chiar nişte tipi obişnuiţi, zise el.

Aşa era. La fel era şi Sam, iar dacă nu ar fi fost al alteia, Noelle ar fi sperat ca între ei să se înfiripe ceva mai serios. Era conştientă că şi el se simţea atras de ea, dar îi era într-atât de loial Tarei, încât oricine ar fi fost tentat să creadă că ei doi fuseseră promişi unul celuilalt din născare.

Totul avea să se schimbe din toamnă, şi tocmai de aceea era atât de importantă această vacanţă de vară. Odată

cu venirea toamnei, Sam urma să facă dreptul la Wake Forest, iar ea se va îndrepta către şcoala de moaşe din Greenville. Deşi gândul că mai avea puţin şi avea să-şi atingă obiectivul o entuziasma, era foarte tristă la gândul că nu va mai fi aproape de Emerson, Tara şi Sam.

Mai ales de Emerson, desigur.

Deşi mama ei ştia că se împrietenise cu Emerson, a preferat să creadă că tânăra pur şi simplu se împăcase cu situaţia şi renunţase la ideile ei iniţiale. Ceea ce făcuse, într-adevăr. Dar nu însemna că dăduse totul uitării. Aşa ceva i-ar fi fost imposibil.

Pe tot parcursul anului de facultate, a sperat ca Emerson să primească o vizită de la părinţii ei, veniţi din California, astfel încât Noelle să aibă ocazia de a o cunoaşte, în sfârşit, pe cea care-i dăduse viaţă. Dar asta nu s-a întâmplat. În schimb, cei care au venit în vizită au fost bunicii fetei. Emerson a fost absolut încântată când cei doi au venit într-o zi la facultate, ca să o scoată în oraş. Noelle a avut grijă să stea în după-amiaza aceea în cealaltă parte a campusului universitar, încercând să-şi scoată din minte închipuirile care nu-i dădeau pace: i se părea că-l vede mereu pe bărbatul cu pungi sub ochi, cel din fotografia cu bunicii lui Emerson, cum se strecoară în dormitorul unei fete adolescente, în toiul nopţii. Cu o mână îi acoperă gura fetei, folosindu-se de cealaltă ca să-i ridice cămaşa de noapte. Noelle nu-şi permitea să meargă cu imaginaţia mai departe de punctul acesta, întrucât starea de repulsie ce o cuprindea risca să devină insuportabilă, aşa că îşi bloca gândurile.

Deşi era foarte posibil să se înşele cu privire la acel episod. La vremea când ea fusese concepută, bărbatul de vârstă medie din fotografie avea doar douăzeci şi şapte de ani. Şi atunci, poate că mama ei chiar consimţise totul. Poate că îl iubise. În fond, fusese primit înapoi cu braţele deschise. Iar ea poate că nici n-ar fi aflat vreodată adevărul. Nu ştia decât că nu şi-ar fi dorit

vreodată să-l cunoască pe acest animal, pe care Emerson îl adora.

În a patra noapte petrecută în căsuța din Wrightsville Beach, Noelle se trezi din senin. Rămase nemișcată în camera întunecată, încercând să-și dea seama ce o făcuse să se trezească așa de brusc. Auzise voci? Telefonul? Totul era atât de liniștit!

Dintr-odată, ușa de la dormitor de deschise larg.

–Noelle, trezește-te!

Era Sam, care veni spre patul ei. O scutură de umăr, iar ea se ridică în șezut, dându-și la o parte șuvițele de păr de pe față.

–Ce se întâmplă? întrebă ea.

–A murit mama lui Emerson, zise el. A...

–*Poftim?*

–Tocmai a sunat tatăl ei. Se plimbau cu bicicletele, iar ea a fost lovită de o mașină. Emerson e...

–Vai, nu! Unde e? întrebă Noelle.

Se trase la marginea patului și, cu mâinile tremurându-i incontrolabil, își trase pe ea pantalonii scurți. Nu-i venea să creadă că se întâmplă una ca asta.

–A fugit spre plajă, răspunse Sam, îndreptându-se deja către camera de zi. E isterică. Tara s-a dus deja după ea, mă duc și eu.

–Vin și eu imediat, zise ea.

Ieșiră din living direct în verandă. Sam ieși primul, iar Noelle merse după el până pe plajă. Nu se împăca deloc cu ideea. Murise mama ei? „Nu, nu, nu!"

Aerul era ca de smoală, gros și prăfuit și întunecat, iar marea era atât de liniștită, încât o auziră pe Emerson chiar înainte de a o vedea. Bocetele făceau să i se strângă inima lui Noelle. Au găsit-o așezată pe o moviliță de nisip, împreună cu Tara, care o ținea în brațe ca pe un copil.

–Nu-mi vine să cred! se tânguia Emerson. Nu pot să cred!

Noelle şi Sam se aşezară lângă ea, în nisip, cuprinzându-le cu braţele atât pe Emerson, cât şi pe Tara. Sam şi Tara bâiguiau cuvinte de alinare, dar Noelle rămăsese mută. Vocea-i înţepenise în gât şi se bucura de întunericul atotcuprinzător, pentru că, în felul acesta, măcar putea să-şi plângă şi ea mama în voie, mama pe care nu mai avea niciodată şansa de a o cunoaşte.

Nici unul dintre ei nu reuşi să închidă un ochi în noaptea aceea. S-au mai dat nişte telefoane, s-au făcut aranjamente şi rezervări pentru bilete de avion. Tara hotărî ca ea să plece în California cu Emerson. Lui Noelle i-a scăpat vestea că bunicii lui Emerson urmau să le ia de la căsuţă şi să le ducă la aeroport, aşa că taman ea a fost cea care le-a deschis uşa şi aşa îl văzu pe bărbatul ai cărui ochi de un albastru intens semănau întru totul cu ai ei. Ştiu din prima cine era şi rămase înţepenită la intrarea în living, cu mâna încleştată pe clanţă.

–Sunt bunicul lui Emerson, zise el. Sunt gata fetele?

Avea în jur de cincizeci de ani, iar la colţurile ochilor avea nişte riduri foarte pronunţate, răsfirate aidoma unor raze, de parcă ar fi crezut că viaţa era amuzantă. Un fel de glumă. Nu încăpea îndoială, arăta bine pentru un tip mai în vârstă, dar avea un ten pătat, de parcă ar fi stat prea mult la soare, uitând complet de crema de protecţie.

Noelle simţi cum i se întoarce stomacul pe dos instantaneu, dar apoi îl văzu pe Sam venind spre uşă şi, fără să-l invite pe bărbat înăuntru, zise scurt:

–Le chem imediat. Apoi, către Sam: Du-te şi spune-i lui Emerson că a venit bunicul ei. Eu nu mă simt foarte bine.

Ar fi vrut să le îmbrăţişeze pe Emerson şi pe Tara înainte să plece. Dar se încuie în baie şi se aşeză complet îmbrăcată pe scaunul de toaletă, aşteptând ca ele să plece. Auzi pe înfundate cum vorbeau între ei, dar îşi astupă

urechile, nevrând să-l audă și pe bunicul lui Emerson; rămase așa până când, prin geamul cu plasă de la toaletă, auzi portierele mașinii trântindu-se, fapt care i-a dat de înțeles că lumea plecase.

Dar încă nu se clinti din baie. Stătu acolo multă vreme, până când îl auzi pe Sam că bate la ușă, întrebând:

–Noelle? Ești bine? o întrebă el.

Se spălă pe față și ieși din baie în hol. Nici măcar nu se uită la el când îi spuse:

–Sunt bine.

Nu era sigură dacă s-ar cunoaște ceva pe fața ei, dar n-ar fi vrut ca el să încerce să o citească.

–Tara și Emerson voiau să-și ia rămas-bun.

–Am... nu mă simțeam bine, mi s-a făcut rău.

Sam se uită la ceasul de la încheietură.

–Nu-mi vine să cred că este de-abia ora două. Parcă ar fi trecut zile întregi de când am primit acel telefon.

–Știu, încuviință ea. Îl simți că o privește cu atenție. Mă duc să citesc puțin la mine în cameră, zise.

–Ești sigură că te simți bine?

–Se poate spune asta despre vreunul dintre noi, în momentul ăsta?

El clătină din cap.

–Cred că nu, răspunse el, dar o privea cu un amestec de grijă și curiozitate, așa că ea trebui să-i întoarcă spatele.

Vru să-și sune mama, ca să-i spună ce se întâmplase, dar încă nu se simțea pregătită. I-ar fi venit să plângă prea tare, iar mama ei și-ar fi făcut griji, dar Noelle știa că i-ar fi fost imposibil să o înțeleagă. Sau nu cum și-ar fi dorit ea. Și-așa mamei sale nu prea-i convenea că Noelle se apropiase în secret de familia ei biologică.

Ridică de câteva ori receptorul și începu să formeze numărul de-acasă al doamnei Wilson, dar renunță de fiecare dată. În cele din urmă, ieși pe plajă, unde Sam stătea într-un șezlong, cu o carte deschisă pe coapsele

goale. Fata se așeză în genunchi în nisip, în dreptul șezlongului, de parcă ar fi fost pe punctul de a se ruga. Îl cuprinse de braț cu mâinile și simți în palme căldura pielii lui.

–Pot să vorbesc cu tine? întrebă ea.

Tânărul puse cartea jos și, chiar dacă Noelle nu-i vedea ochii, feriți de ochelarii de soare, îi citi îngrijorarea de pe chip. Sam răspunse:

–Sigur că poți vorbi cu mine.

Fata întinse mâna, ca să-i ridice ochelarii pe frunte și zise:

–Nu pot să-ți văd ochii. Trebuie să-i văd.

–Te simți bine? întrebă el, uitându-se la ea cu ochii pe jumătate închiși.

Ea clătină din cap.

–Hai să mergem înăuntru.

Sam îi dădu ei cartea, se ridică și strânse șezlongul. Îndreptându-se înapoi spre reședința de vară, Sam avea într-o mână șezlongul, iar cu cealaltă o ținea de umeri pe Noelle.

Noelle își simțea gâtul încordat și dureros. Oare era în stare s-o facă? Să-i spună cuiva? Oare putea să dea glas gândurilor ei? Ar *fi trebuit* s-o facă?

Sam se duse spre balansoarele de pe verandă și se așezară amândoi.

–Te ascult, zise Sam.

Noelle deschise gura, dar îi fu imposibil să scoată vreun sunet, după care își luă fața în mâini. Sam se trase cu balansoarul mai aproape de al ei, iar fata simți cum el îi cuprinse capul cu mâinile și-i dădu o sărutare pe tâmplă. Exact de asta avea nevoie. De mângâierea unui prieten. De alinarea cuiva despre care știa că o iubea.

Fata își ridică privirea și își șterse lacrimile cu degetele, iar Sam se așeză mai bine în balansoar, fără să zâmbească. Își puse degetele pe genunchiul ei gol, așteptând ca Noelle să-și revină cât de cât.

–Ce am să-ți spun acum... Clătină din cap. Apoi încercă din nou: Sam, dacă-ți fac o mărturisire, poți să-mi promiți că *n-ai să spui nimănui*, niciodată? Nici măcar Tarei. Niciodată.

Sam ezită, iar între sprâncene îi apăru o cută adâncă de îngrijorare.

–Da, îți promit, îi zise.

Noelle își trecu limba peste buze și spuse:

–Emerson este sora mea vitregă.

Încruntătura dintre sprâncenele lui se adânci.

–E... Înclină capul într-o parte, crezând că poate înțelesese greșit. Despre ce vorbești?

–Mama ei este și mama mea.

–Dar eu am cunoscut-o pe mama ta, observă el.

–Ai cunoscut-o pe mama mea adoptivă.

El abia acum începea să înțeleagă. Se lăsă pe spate în scaun, balansându-se ușor:

–La naiba! exclamă.

–Nu știe nimeni. Doar eu și mama mea adoptivă. Iar acum, și tu, continuă ea.

Îi explică totul de-a fir a păr. Cum găsise dosarul. Ce simțise când a văzut că numele lui Emerson se afla pe lista studenților cazați în Galloway. Cum o pusese mama ei să jure că nu va spune nimănui nimic despre povestea cu pricina.

–Dar... a fost totul legal? întrebă Sam. Legat de adopția ta, vreau să spun.

–Da, deși cred că au existat unele... Bănuiesc că părinții mei s-au bucurat de un oarecare tratament preferențial, pentru că mama asistase nașterea mea. Nu știu, nici nu cred că mai contează acum.

–Așadar tu... la naiba! Dintr-odată, căscă ochii la ea. Practic, tu ți-ai pierdut astăzi mama biologică și nici măcar n-ai putut să spui nimănui.

Fata simți cum buza inferioară începu să-i tremure necontrolat.

–În afară de tine, bolborosi ea.

–Și tatăl tău... ai idee cine...?

Noelle se uită la genunchii pe care el își ținea degetele bronzate, contrastând cu pielea ei ca de porțelan.

–Este bunicul lui Emerson.

–*Poftim?*

–El era tată vitreg pentru mama lui Emerson și a molestat-o pe mama ei – adică pe mama *mea* – pe când el avea douăzeci și șapte de ani, iar ea avea cincisprezece.

–Adică același bunic care le-a luat pe ea și pe Tara să le conducă la aero...

–Da! răbufni ea, de parcă-și regăsise glasul în adâncuri, limpede și puternic. Nici nu știi cât îl urăsc! Am răspuns fără să știu că el era de cealaltă parte a ușii, Sam. Ce om abject! Dar Emerson îl iubește, nu știe ce a făcut, iar eu...

–Încă face parte din familie? Chipul lui Sam arăta că i se părea incredibil. Nu a fost acuzat de nimic?

Fata îi spuse tot ce știa:

–Se pare că s-a arătat plin de remușcări, iar familia – sau cei care știau ce s-a întâmplat – l-a primit înapoi. Scăpaseră de elementul-problemă, adică de mine. Și nici nu-i condamn. M-am ales cu o mamă grozavă, deci se poate spune că am avut noroc. Dar am crezut că... Vocea i se rupse, dar se străduí să continue: Am crezut că, într-o zi, voi avea șansa s-o cunosc pe mama mea adevărată. M-am gândit că mai era timp.

Sam se ridică și întinse mâna:

–Vino încoace!

Iar când ea se ridică, o cuprinse cu ambele mâini, strângând-o în brațe în timp ce ea plângea. Noelle se gândi că alți bărbați, în locul lui, ar fi manifestat reținere față de ea, după o tornadă de mărturisiri. Bărbați care s-ar fi temut de o apropiere așa de intimă din punct de vedere emoțional, care poate s-ar fi simțit împovărați de un secret atât de mare. Dar Sam părea un stâlp

de nădejde în brațele ei. Un om pe care se putea baza cu adevărat. Și cu care ar fi putut vorbi despre orice. Despre cele mai arzătoare dorințe ale ei. Despre cele mai adânci secrete. Un om cu care ar fi putut vorbi în orice circumstanțe. Întotdeauna.

Au petrecut următoarele trei zile la reședința de vară. Tara se întoarse în seara celei de-a treia zi, dar Emerson avea să rămână încă o săptămână în California, cu rudele ei. Noelle avea să-și amintească întotdeauna cu drag de acele zile petrecute cu Sam – zile în care a simțit că legătura de prietenie dintre ei a devenit tot mai profundă pe măsură ce treceau orele. Singura parte grea fusese să conștientizeze încă o dată că Sam era doar unul și nu-i aparținea ei. Mereu fusese de părere că ar fi putut să trăiască foarte ușor fără un bărbat în viața ei. Cu acesta însă, lucrurile stăteau altfel: nu mai era așa de sigură că ar fi putut trăi fără el.

Se simțea deja mult mai bine în dimineața celei de-a treia zi, începuse chiar să zâmbească din nou. Cei doi își petrecuseră zilele gătind împreună, într-o seară fuseseră să ia masa în oraș, își dăduseră reciproc cu cremă de protecție solară, înotaseră în mare și vorbiseră vrute și nevrute, fără oprire. Pentru Noelle, cuvintele erau ca un afrodiziac, dar se lupta zdravăn cu dorința când simțea că pune stăpânire pe ea. El nu era al ei. „Niciodată să nu rănești o femeie așa cum Doreen m-a rănit pe mine", îi spusese mama ei. „Să ai grijă, niciodată!", se gândea ea noaptea, întinsă în patul ei și dorindu-l pe Sam lângă ea. „Niciodată!"

– Vreau să știi ceva, îi spuse el în noaptea de dinaintea întoarcerii Tarei.

Deși nu aveau voie, încropiseră un mic foc pe plajă, băgaseră *marshmallow*-uri[1] pe niște țepușe din bambus, găsite în căsuță, și le țineau deasupra flăcărilor.

[1] Un fel de bombane care, ca textură, seamănă cu bezelele (n tr.)

–Ce anume? întrebă Noelle, ciugulind mingiuța gumată din vârful bățului.

–Că te iubesc. Sam se uita la țepușa lui, evitând să o privească pe Noelle. Continuă: Dar Tara este aleasa mea. Cred că știi și tu asta.

El îi aruncă o privire.

Se simți cuprinsă de o amețeală plăcută, atât din pricina nopții fierbinți, cât și pentru că-l auzise făcând astfel de mărturisiri.

–Și eu te iubesc pe tine, îi zise.

Sam clătină din cap. Nu era o surpriză pentru el.

–Dar înțelegi cum stă treaba cu mine și cu Tara, nu? Suntem împreună de-atâta vreme. Și amândoi am știut dintotdeauna că vom rămâne împreună.

–O iubesc și pe Tara, spuse ea cu sinceritate, încuviințând din cap. Dacă nu poți fi al meu, mă bucur să știu că ești al ei.

–Cu ea pot avea exact genul de viață pe care mi-o doresc. Un trai obișnuit, sigur, zise el, părând rătăcit în propriile-i gânduri.

Subit, fata se simți ușor îndurerată și întrebă zâmbind amar:

–Dar eu ce am? Sunt prea ciudată, nu?

–Ești altfel, Noelle. Dar într-un mod minunat, răspunse el zâmbind. Tu nu visezi niciodată la o casă mare și frumoasă, înconjurată de un gărduleț alb, nu te văd dorindu-ți doi copii și un cățel.

Noelle se întrebă dacă *el* într-adevăr își dorea toate acestea. O mare parte din personalitatea lui Sam Vincent dădea de înțeles că nici el nu era tocmai genul de bărbat gospodar și familist. Dar n-ar fi vrut să-i rănească vreodată pe el ori pe Tara, iar dacă începeau să dezbată avantajele și dezavantajele unei vieți așezate, de familie, cu siguranță că n-ar fi ajuns nicăieri.

–Nu vreau decât să fim prieteni pentru totdeauna, bine?

–S-a făcut, zise el, întinzându-i ţepuşa lui, pe care se afla înfiptă o *marshmallow* aurie perfectă.

Fata o trase uşor de pe băţ şi o băgă în gură, mândră de ea că nu cerea mai mult de la Sam şi că izbutise să nu o rănească pe Tara; nu îndrăznea să se gândească la faptul că „pentru totdeauna" însemna o perioadă foarte, foarte lungă.

capitolul 27

Tara
Wilmington, Carolina de Nord
octombrie 2010

Când am tras mașina pe aleea din față, mi s-a părut foarte tristă casa în care stătuse Noelle. Lucrătorii râcâiseră fațada albastră aproape în totalitate, iar părțile laterale erau pestrițe și arătau urât.

Soarele abia răsărise și își reflecta lumina rozalie pe suprafața de sticlă a geamurilor. Era sâmbătă și nu știam dacă muncitorii lucrau și astăzi. Speram că nu. Venisem ca să mă ocup puțin de grădină și chiar mă bucuram că aveam un răgaz să mă mai gândesc la ale mele.

Emerson o găsise pe Anna. Era la conducerea unei instituții care-i căuta e copiii dați dispăruți; pentru mine, acest fapt concret confirma existența ei ca entitate reală, o femeie care trecuse prin momente de groază, experiența traumatizantă influențând-o în mod decisiv și transformând-o într-un om cu atât mai puternic și hotărât. Mi s-a făcut rău când m-a sunat Emerson și mi-a spus ce aflase. Cu fiecare pas pe care-l făceam și cu fiecare informație nouă, povestea acestei femei căpăta contur, iar noi simțeam tot mai mult nevoia de a face ceva. Emerson urma să vină pe la mine în după-amiaza aceea, iar atunci trebuia să luăm o hotărâre. Știam că regreta faptul că deschisese acea cutie cu scrisori.

M-am dat jos din mașină și m-am uitat mai atent la curtea din fața casei lui Noelle. Nu arăta deloc bine, era neîngrijită, plină de ierburi și buruieni. Cu excepția grădinii ei, Noelle nu se arătase niciodată interesată de restul

curții. Chiar dacă mie-mi revenise sarcina de a mă oc
de grădinița aceea până când se găsea un chiriaș per
casă, trebuie să recunosc că timpul nu-mi permitea
cât să merg să o ud și să smulg câte-o buruiană. Trecus
aproape trei săptămâni de la moartea lui Noelle, iar g
dina avea nevoie de mai multă atenție. Mi-am imagi
ce-și șopteau oamenii unul altuia când treceau prin f
casei și a grădinii lăsate de izbeliște: „Doamne, aici pese
ne că s-a întâmplat ceva îngrozitor". De-ar ști ei!

Emerson lăsase uneltele de grădinărit într-o găle
mare, pe treptele scărilor din spatele casei, dar oric
mi le adusesem și eu pe ale mele. M-am așezat pe trep
mi-am pus genunchierele și mănușile și am aruncat o p
vire asupra curții. Spațiul era mic, iarba ușor veștejită,
singurul copac arăta pipernicit, având crengile nodur
se și încâlcite. Cineva tunsese iarba de curând, căci
vedeau urmele lăsate de mașina de tuns.

Grădinile de-o parte și de alta a curții lui Noelle
deau impresia că se revarsă într-a ei. O priveliște de
lantă. Cu excepția grădiniței. Răsărind, soarele părea
mângâie cu razele lui exact acel colț de curte, făcând
să strălucească întocmai ca un giuvaier.

În spatele meu, prezența casei în care stătuse Noe
mă ducea cu gândul la ceva bântuit, iar asta m-a fă
să tremur și să mă îndepărtez tot mai mult, până ce
ajuns în dreptul grădiniței. Mă întrebam ce se întâm
în clipa în care, având o prietenă bună, pe care o iube
afli despre ea că a făcut ceva abominabil – oare încet
să mai ții la ea? În ciuda lucrurilor pe care le aflam trep
despre Noelle, refuzam să uit ce însemnase ea în viet
noastre. În viața *mea*. Bilețelul pe care-l lăsase în urm
în care singurul lucru pe care-l solicita era să ne îngrij
de grădina ei, nu-mi dădea pace. Voiam să fac asta, pen
acea Noelle pe care o știam și o iubeam. Cealaltă Noel
care mințise și înșelase, cu siguranță avusese proble

și meritam să ne simțim vinovați pentru că nu avuseserăm mai multă grijă de ea.

Având formă triunghiulară și latura de circa doi metri, grădinița abunda în culori felurite, deși eram în luna octombrie. Erau mai multe ghivecele, de diverse forme și mărimi, în care probabil chiar Noelle plantase crizantemе, cu puțin înainte să moară. M-am apucat de treabă – mai întâi am retezat puțin din florile de echinacea, apoi din tujile galbene și din margaretele pitice. Am curățat de buruieni micile răsaduri de sporul-casei. Adusesem cu mine o tăviță cu un răsad de panseluțe – am luat-o din mașină și am pus plantele în jurul fântânii. Aveam senzația că nu eram singură – cum stătea așa, ridicată pe vârfuri, micuța fetișcană din bronz părea atât de reală, încât chiar am început să vorbesc cu ea.

–Ia te uită la toate ierburile astea, comentam eu, în timp ce smulgeam buruienile de pe lângă firele de pătrunjel.

Noelle avea salvie obișnuită și salvie-ananas, dar și rozmarin. Ba chiar și unele răsaduri de busuioc thailandez. Am tăiat câte un fir din fiecare specie, ca să-i duc lui Emerson în după-amiaza aceea.

Pe când rupeam câteva tufănele ofilite, mi-am amintit o discuție pe care o avusesem cu Sam, cu puțin timp înainte să moară.

–Care-i treaba cu grădina lui Noelle? m-a întrebat el într-o noapte, stând amândoi în pat.

–La ce te referi?

Nu înțelegeam de ce i se năzărise să mă întrebe despre asta.

–Îmi povestea de ea.

Sam rareori ar fi avut vreun motiv ca să treacă pe-acasă pe la Noelle. Cred că, de fapt, nici n-a apucat să vadă vreodată grădinița.

– Păi, ce să zic, e micuță, dar frumoasă, am spus. Iubește peticul acela de pământ și chiar se pricepe la grădinărit, deși n-ai crede, judecând după cum arată curtea din față.

– Mi-a zis că are o adăpătoare specială pentru păsări.

I-am descris-o și i-am povestit despre ziariștii care ar fi vrut să scrie despre ea, dar ea nu i-a lăsat. La momentul acela, nu mi s-a părut ciudat ca Sam să mă întrebe despre asta. Mi-am închipuit că Noelle îl încolțise la vreo petrecere și-i povestise câte-n lună și-n stele despre grădina ei. Acum însă, mă întrebam dacă nu cumva discutaseră cu ocazia unuia dintre prânzurile pe care le luaseră împreună în Wrightsville Beach. Ceva din faptul că fuseseră astfel împreună încă mă deranja. Dar nu fiindcă luam în calcul posibilitatea ca ei să aibă o relație – așa ceva nici nu-mi puteam imagina –, ci mă deranja că nici unul dintre ei nu-mi spusese nimic despre asta. Probabil că Ian nu se înșelase și chiar avea legătură cu testamentul lui Noelle, iar în acest caz, era logic ca Sam să nu menționeze întâlnirile. Oricum, niciodată n-aș fi avut cum să aflu răspunsul. Și poate că, de fapt, lucrul acesta mă deranja cel mai mult.

Câteva ore mai târziu, mă aflam la mine în bucătărie; pusesem de cafea și o așteptam pe Emerson. Făcusem o salată de fructe cu o seară în urmă și încercasem s-o conving și pe Grace să mănânce un pic, înainte s-o duc cu mașina la The Animal House, în dimineața aceea; m-a refuzat, alegând în schimb niște pateuri, iar eu n-am mai zis nimic.

Emerson urma să aducă tartă la cuptor, făcută de ea, cu dovlecei și brânză Gruyere, și tort de cafea. Cum de mai era în stare să gătească, la câte se întâmplaseră în ultima vreme, dar acesta fusese dintotdeauna modul ei de a rezista factorilor de stres. Eu rezolvam problema făcând curățenie; tocmai de aceea, înainte de a pregăti coktailurile

Mimosa[1], ştersesem geamurile de la bucătărie. Iar acum deschisesem dulapul de deasupra cafetierei, vrând să scot din el ceştile decorate cu flori albe şi albastre. Printre ele, ieşind în evidenţă pentru că făcea notă discordantă, se afla şi cana aceea de călătorie care fusese a lui Sam şi pe care o folosise zilnic. Parcă mi se oprea inima ori de câte ori o vedeam şi nu ştiam exact de ce nu mă descotorosisem de ea atunci când donasem hainele lui şi făcusem curăţenie în birou. Am scos două cești şi le-am aşezat pe blatul de la bucătărie. După care, strecurându-mi cu atenţie mâna printre celelalte căni şi cești, am luat cana de cafea a lui Sam; am dus-o în vestibul şi am aruncat-o în cutia pe care aveam de gând s-o duc la Goodwill. Cu ocazia aceasta, umplusem cutia şi era gata de plecare. Din cine ştie ce motiv, să mă debarasez de cană părea şi mai mult finalul poveştii decât faptul că ştersesem mesajul cu vocea lui Sam; când am îndoit partea de sus a cutiei ca s-o închid, am simţit că mă întristez. Revenind în bucătărie, mi l-am imaginat ieşind pe uşă cu cana în mână, cum făcea în fiecare dimineaţă – dar nu şi în cea din urmă. Dacă n-aş fi auzit soneria chiar în acel moment, probabil că aş fi scos din nou cana de călătorie din cutie.

Ţinând în mâini farfuriile cu tartă şi câte-o ceaşcă de cafea, eu şi Emerson am intrat în camera de zi şi ne-am aşezat pe canapea.

Emerson aşezase pe măsuţa de cafea agendele în care Noelle îşi ţinuse evidenţa şi copia după articolul pe care îl găsise despre Anna Knightly. Îl citisem deja de câteva ori, dar am făcut-o încă o dată. Chiar dacă erau puţine la număr, rândurile acelea m-au făcut să tresar.

– Bun, cred că este evident că pe ea o căutam. Aceasta este Anna noastră, am zis.

[1] Băutură pe bază de şampanie şi suc de portocale (n.tr.)

Nici nu știu de ce începusem să-i spun „Anna noastră". Ca și cum ar fi fost responsabilitatea noastră.

–Acum trebuie să ne dăm seama la cine este copilul ei, zise Emerson.

–Dar va trebui să apelăm la autorități dacă ajungem așa departe.

Emerson oftă.

–Știu, numai că... mi se pare o harababură totală. N-am dat peste nimic care să-mi indice cu exactitate când i-a fost luat copilul. Articolul lasă de înțeles că s-ar fi întâmplat prin 2000, dar Noelle vorbește despre ceva ce s-a petrecut „cu ani în urmă", iar asta mă face să cred că a trecut mai mult timp de-atunci.

–Deși Noelle a conceput scrisoarea în 2003, am remarcat eu.

–Așa este. Dar tot mi se pare că dacă spui „cu ani în urmă", te referi la mai mulți ani, zise Emerson.

–Care este cel mai recent registru? am întrebat, iar Emerson mi-a dat volumul de deasupra.

–Iar acum știm și că nu mai putem să ne luăm după „ultimul bebeluș la care se face referire în registre", pentru că era vorba de un băiat, dar am observat că ultimele șase luni arhivate nu par la fel de... cum să spun, la fel de amănunțite și metodice precum cele de dinainte, continuă Emerson.

Uitându-mă la ultima înregistrare, nu m-am putut abține să nu dau din cap:

–1998. Nici acum nu-mi vine să cred că de-atunci a încetat să mai practice moșitul, iar noi habar n-am avut.

–Iar dacă citești cu atenție, ai să vezi că și-a încetinit vizibil ritmul de lucru, cu puțin înainte. Spre sfârșit, trec săptămâni întregi de la o naștere la alta.

Mai rămânea posibilitatea să mai fi ținut și alte registre, dar în altă parte. Numai că eu și Ted luaserăm la puricat fiecare hârtiuță din casă. Până o goliserăm de tot. Și nu găsiserăm nimic.

–Mda, dar sunt şanse să fi distrus nişte arhive înainte să moară, am sugerat, răsfoind paginile. Nu şi-ar fi dorit să aflăm niciodată despre asta. Când am ajuns la o pagină cu scrisul acoperit în totalitate cu marker negru, am întrebat: Poate chiar asta este, nu crezi? Altfel, de ce ar fi tăiat tot ce-a scris?

–La fel m-am gândit şi eu. În plus, ia uită-te aici, zise Emerson şi luă agenda pe care o întinsesem spre ea. O aşează deschisă pe măsuţa de cafea şi apăsă chiar pe mijlocul ei, în dreptul cotorului. Când m-am aplecat să mă uit mai bine, am văzut că fusese ruptă o pagină.

–Aha, asta ar fi venit exact lângă cea haşurată cu negru, nu?

–Mda, încuviinţă Emerson.

–Aici trebuie să fi fost. Am pipăit cu degetul urma lăsată de pagina ruptă. Dar ai încercat să vezi dacă deslueşti ceva dincolo de tăieturile cu marker negru?

–Da, e imposibil să-ţi dai seama de ceva.

–Din ce an este?

–Ambii bebeluşi, de dinainte şi de după arhiva aceasta, s-au născut în '97, zise Emerson.

–Dar de ce n-o fi smuls, pur şi simplu, şi cealaltă pagină?

–Cred că din cauza notiţelor scrise pe verso.

–Poate că băieţelul acela *nici n-a fost* ultimul bebeluş pe care l-a moşit. Se poate să fi rupt şi paginile unde nota-se ultima naştere pe care a asistat-o.

–Nu a făcut-o, zise Emerson. Nu mai sunt pagini rupte după naşterea acelui bebeluş.

–Am voie să rup pagina asta? am întrebat, arătând spre pagina înnegrită cu marker. Poate că, ţinând-o în faţa unei surse de lumină, am putea să deslueşim ce scrie dincolo de marker.

–Bine.

–Stai să aduc un cuţit.

Am sărit în picioare. În bucătărie, am luat din suport cuțitul pentru cojit și m-am întors în living. Emerson mi-l luă din mână. Trecu ușurel lama cuțitului pe sub marginea interioară a paginii, iar apoi trase rapid foaia de hârtie, de parcă ar fi făcut operațiuni de genul acesta la ordinea zilei.

–Uite.

Am luat coala, pentru că eram deja în picioare. Am mers cu ea la fereastră și am presat-o pe suprafața de sticlă. Era destul de greu să distingi literele, mai ales că se suprapuneau cu cele de pe verso. Cred că scrie R-a-b-a-e-e-... aha, stai nițel, primii doi de „a" sunt de fapt „e"-uri. Rebecca?

Emerson era în spatele meu, așa de aproape că îi simțeam răsuflarea pe gât.

–Nu se vede și numele de familie? a întrebat ea.

Deja începuseră să mă doară ochii, întrucât mă chinuiam să deslușesc fiecare literă în parte.

–Nu ți se pare că prima literă este un „B"? am întrebat, lăsând-o pe Emerson în locul meu, mai aproape de fereastră.

–Baker? Cred că e Rebecca Baker.

–Bună treabă! am exclamat. Sigur, acum trebuie să vedem ce e de făcut cu acest nume.

–Sub nici o formă nu-mi pot da seama care-i adresa. Emerson încă mai studia foaia de hârtie fixată pe geam.

–Mai bine o căutăm pe Google, am zis, uitându-mă din nou prin registru. Eu încă mai cred că s-a oprit după tot ce s-a întâmplat atunci. Nu ești de acord, Em? Mă gândesc că s-au mai născut o groază de copii după acesta. După cel al Rebeccăi. Ai citit arhiva referitoare la ultima fetiță pe care a moșit-o?

–Da, răspunse Emerson. Ultimul bebeluș moșit este un băiat, dar înainte de el a fost o fetiță. Iar notițele sunt OK, doar puțin... neglijent scrise.

M-am uitat la numele penultimei paciente a lui Noelle și am zis cu voce tare:

–Denise Abernathy. Ea ar fi mama fetei. Poate că ar trebui s-o căutăm și pe ea, nu doar pe Rebecca.

Emerson se așează din nou pe canapea, ținând în mână coala de hârtie îmnegrită. Își lovi ușor buzele cu un deget, după care întrebă:

–Cum o să procedăm de-acum încolo? Ce-o să facem? O să încercăm să le cunoaștem pe femeile astea, ca să vedem dacă seamănă ori nu cu fiicele lor, sau cum?

Mi-am mușcat buza. Corect, ce ne *gândeam* să facem cu numele acelea?

–Păi, nu știu, am zis, trebuie să inventăm un motiv ca să luăm legătura cu ele. Știu că îți dă fiori când te gândești, dar ce altceva putem face?

–Eu o să încerc să dau de individa asta, Denise, iar tu de Rebecca, bine? zise Emerson.

Nu părea tocmai convinsă de ceea ce urma să facă, dar eu, în pofida faptului că sarcinile noastre nu erau deloc îmbucurătoare, am simțit un ușor entuziasm la gândul că aveam să-mi ocup timpul cu altceva, de parcă m-aș fi înhămat la un nou proiect.

Dar apoi mi-au venit în minte cuvintele lui Grace: „Tu te menții ocupată ca să nu trebuiască să te gândești la toate. Ca să uiți cât de varză e viața ta".

„Ei bine, m-am gândit, și ce-i așa greșit în asta?"

Aflați finalul acestei
extraordinare povești în partea a doua
a romanului *Secrete și trădări*.

Dragă Anna, am început să scriu această scrisoare de atâtea ori, dar mă văd nevoită să o iau din nou de la capăt, neştiind cum să-ţi spun că...

Scrisoarea neterminată este singurul indiciu pe care Tara şi Emerson îl au la dispoziţie pentru a înţelege motivul sinuciderii prietenei lor, Noelle. Toate lucrurile pe care le ştiau de peste două decenii despre Noelle – dragostea ei pentru profesia de moaşă, pasiunea cu care se dedica diverselor cauze, afecţiunea pe care le-o purta prietenilor şi familiei – caracterizau o femeie care iubea viaţa.

Şi totuşi, atâtea lucruri rămase învăluite în mister în privinţa ei au determinat-o să aleagă la un moment dat calea tragică şi definitivă a morţii...

Odată cu descoperirea scrisorii şi a secretului sfâşietor pe care Noelle îl ascundea, prietenele ei încep să dezvăluie adevărul despre femeia complexă şi practic necunoscută care le-a influenţat atât de mult vieţile, prin amalgamul de dragoste şi trădare, compasiune şi minciuni, speranţe şi deziluzii care i-au definit existenţa tragică.

Diane Chamberlain este autoarea a mai mult de douăzeci de bestselleruri. Cărţile ei au fost distinse cu prestigiosul premiu RITA al Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste din America şi traduse în cincisprezece limbi.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-815-0
9 786066 008150
Lira